

INLEIDING

De wereld is iets anders dan de aarde. Als wij het hebben over de aarde of, als we dichterlijk zijn, over de aardkloot, waarin mogelijk ook nog een waardering zit, dan hebben wij het over het bolletje waarover de mensen zo druk doordraven. Maar op het ogenblik dat we zeggen "wereld", dan hebben wij het over alles. Over de ecologie, over het leven van de aarde zelf, over de wonderlijke harmonie die tussen de elementen bestaat, over het vreemde werken van de verschillende trillingen, die de aarde beroeren en die in de aarde werkzaam zijn. Wij hebben het net zo goed over het weer, de dieren en de planten als over de mensen, want de wereld is een geheel. Die wereld bepaalt eigenlijk alles, juist door het geheel dat ze is.

Het lijkt misschien eenvoudig om te zeggen, wij mensen, koningen der schepping. Ja, ja. Nu is het waar dat we in vele koninklijke families enige decadentie wel hebben kunnen ontdekken, maar desondanks, is de mens nu wel helemaal vrij? Is hij de heerser? Hij wordt bepaald door de wereld waarin hij leeft. Er was eens iemand die heeft uitgeroepen, als de mens in niets vrij is, zo is hij tenminste vrij in datgene wat hij wil. Maar ook dat is niet waar. Want alles wat je wilt, dus wat je eigenlijk begeert en wat je je voorstelt, is weer gebaseerd op wat je kent, wat je bent; en dat wordt bepaald door de wereld. Zeker, je hebt vrijheid. Maar die vrijheid is een zeer beperkte. En juist omdat die vrijheid zo beperkt is, moet je begrijpen dat je wezen alleen kan bestaan in een samenspel met alle andere factoren, die tezamen dan je wereld uitmaken.

Wat wij in deze reeks lezingen hopen aan te tonen is, dat u werkelijk deel bent van die wereld, dat u er zich niet zonder meer bovenuit kunt werken en dat u zelfs geestelijk, in zekere mate althans, gebonden blijft aan het wezen dat de wereld als geheel is. Een wereld dat is een bestaan. Het is een opeenvolging van elementen, bewustwordingen, vormvariëaties, waarin toch altijd weer de kern (de persoonlijkheid van de wereld) tot uitdrukking komt. Nu kunt u wel zeggen, als mens heb ik er niets mee te maken, maar als het erop aankomt, zit u eraan vast, ook geestelijk. Want uw ervaringen zijn gebaseerd op de persoonlijkheid die Wereld heet, op die vreemde bezielende kracht van de aarde, die coördinerend werkt op alle verschijnselen, die we in de materie kennen. Die ervaringen kunt u alleen opdoen. En dat betekent, dat u alleen daarmee een bepaald soort bewustwording kunt door maken. Daarom is het project, dat wij ons hebben voorgenomen om aan te stippen, het nagaan van de wereld, eigenlijk een veel te grote taak. Wij zullen ons moeten beperken tot bepaalde facetten van die totaliteit. En omdat u mensen bent en ik mens ben geweest, zullen wij daarin een beetje chauvinistisch de mens in vele gevallen op de voorgrond moeten schuiven. Want het is vanuit de mens dat de wereld voor u beleefbaar is. Het is vanuit de mens dat de wereld voor u haar vorm en gestalte krijgt.

LES 1- DE LEVENDE KRACHTEN

De aarde is beziel. Dat heeft u al vaak gehoord. Misschien gelooft u het, misschien gelooft u het niet, maar deze aarde is een levend wezen, niet een organisme zoals u zich dat voorstelt. U zou zich met enige fantasie misschien nog een wezen kunnen indenken waarin magma als bloed door diens aderen stuwt. Die aderen worden dan gevormd door de breuklijnen tussen de grote aardschorsen e.d. Maar zo mooi kunnen we de vergelijking niet maken, als we bij de werkelijkheid blijven.

De aarde is ontstaan. In haar ontstaan heeft ze een bepaald bewegingsmomentum gekregen. Door dat momentum heeft ze een veld gegenereerd dat meer bevat dan het u bekende aardmagnetische (dat er deel van is) en het houdt onder meer in verschillende structureigenschappen, welke met die aarde zijn verbonden. Het houdt in zwaartekracht en zelfs massaverplaatsingen. Deze velden tezamen zou men misschien kunnen beschouwen als iets wat bijna elektrisch is.

Dat bijna elektrische veld nu ervaart, het registreert veranderingen en wat meer is, het verkrijgt door die veranderingen eigenschappen, een bewustzijn. Dit bewustzijn kan beziel worden. Die bezieling is overigens een feit. Alles wat nu verder op en aan de aarde is, kan afzonderlijk functioneren. Als we een vergelijking willen maken, dan kunnen we zeggen, kijk eens naar een wit bloedlichaampje in een menselijke ader. Het is een deeltje met een specifiek leven, met een eigen taak, een eigen stuwkracht dat op een heel vreemde manier reageert, we weten niet precies hoe en waarom, op gebeurtenissen in het zenuwstelsel, waarmee direct gezien de aderen toch niet zo erg veel te maken hebben. Dat noemen we dan maar de wonderen van een menselijk lichaam.

De aarde heeft ook zoveel functies, die er ook deel van zijn en die toch afzonderlijk schijnen op te treden. Nu begrijp ik wel dat een bloedlichaampje voor u een stipje is dat u alleen onder een microscoop kunt zien. Maar vergeet niet, dat een enorme verplaatsing in de atmosfeer, die voor de aarde in vergelijking net zo groot is als voor u dat bloedlichaampje, een heel behoorlijke wervelstorm kan zijn. Daarom zijn we geneigd de functies van dat wezen Aarde met zijn belichaming afzonderlijk te bespreken.

Wij noemen die functies dan natuurgeesten. Wij splitsen ze, we vertellen precies hoe ze zijn, hoe ze beziel zijn en hoe ze werken. In de praktijk is het een beetje anders. De aarde bepaalt de functie. Maar daar die functie ten aanzien van de mens zoveel omvattend is, zoveel mogelijkheden inhoudt, bestaat er in die functie een veel groter eigen besef dan bijvoorbeeld in het witte bloedlichaampje. Het is niet meer alleen een ingebouwd besef, maar door de levensduur een ervaringsbesef; en ook hier komt een zekere bezielingsmogelijkheid wel aan de orde. Echter alleen van een bezieling, die zich ondergeschikt maakt aan wat de aarde is.

Nu zijn er heel veel functies. Een paar daarvan zijn de elementen. De bewoners ervan noemen wij elementalen, omdat zij als krachtveld functioneren maar gelijktijdig zelfs een specifiek ik denken bezitten. Het is dus logisch, dat ze in een astrale wereld ook een eigen vorm hebben. En hier nu hebben we iets wonderlijks.

Wij hebben te maken met een wereld, die bestaat uit de bezielende factor van de aarde, waarvan de functies als afzonderlijke wezens optreden in een andere dimensie dan waarin de aarde normaal bestaat. En dat maakt de zaak erg ingewikkeld. We kunnen wel zeggen, dat de luchtgeesten dit en de watergeesten dat doen, maar in de praktijk is het zo, dat de lucht en de watergeesten alleen kunnen functioneren binnen het geheel van de uitstraling van de aarde met haar ritme, met haar verandering. En daarmee komen we aan een wetmatigheid, die voor alle natuurkrachten geldt, maar evenzeer voor alle leven dat op aarde kan bestaan. Daarmee heb ik dan het eerste punt al gemaakt.

Ik weet precies hoe het gaat. Als mens zeg je, wij bouwen steden. Zo zijn ze, maar goed, u bouwt ze. Wij hebben als mens de atoombom geschapen. Maar had u de atoombom kunnen scheppen, als de aarde zelf daartoe niet de mogelijkheden had gegeven? Eén kleine verandering in het stralingsveld van de aarde en uw atoomsplijting is onmogelijk geworden en ook uw atoomfusie wordt in feite een onmogelijkheid. Dus laten we a.u.b. voorzichtig zijn.

De krachten, die op de aarde inwerken, moeten we zien, voor zover ze gebonden zijn aan de materie, als één geheel, dat zich in vele personificaties aan ons voordoet. Maar daarmee zijn we er nog niet, want de aarde heeft ook nog relaties met de zon en andere planeten. Er zijn misschien relaties met andere sterren. En dan kunnen we ons ook nog voorstellen, dat er stralingen in de kosmos zijn, die niet direct afkomstig zijn van een ster, maar die op een andere wijze ontstaan, die eerder liggen in de richting van radiofrequentie dan van een lichtfrequentie. En wie weet, zijn er nog heel wat andere frequenties te vinden in de kosmos. Frequenties, die men tot nu toe nog niet heeft gemeten, omdat ze zo moeilijk meetbaar zijn.

Al die dingen komen op de aarde af.

Wij zijn dan geneigd te zeggen, maar wij zijn mensen. Wij, mensen, reageren op die straling. Dat is de eenvoudigste voorstelling. In de praktijk kunnen wij niet op die straling reageren, als de aarde als geheel niet daarop reageert. Wij zijn deel van de aarde, zeker wat ons stoffelijk wezen betreft. En dat houdt in, dat iets wat de aarde niet werkelijk beroert ons niet kan beroeren op stoffelijk niveau. U ziet, dat de schets een beetje anders is dan u gewend bent.

In een poging dit alles te illustreren, het volgende. Wanneer de aarde zich werkelijk begint te vormen, dan denken wij aan wereldzeeën. Die zijn er echter niet. De wereldzee kan niet bestaan, omdat er een te grote hitte energie is. Je zou kunnen zeggen, de vuurfactor in het evenwicht van de wereld is te groot. En wanneer er een wereldzee komt, dan is die zelfs niet te vergelijken met de verontreinigde oceanen van vandaag, want wat daar niet allemaal in opgelost is en in drijft, is bijna onvoorstelbaar. Het is gewoon een mineraal papje, dat met de afkoeling van de aarde langzaam dunner wordt. De factor water is op dat moment nog atmosferisch, want wat er aan H₂O verbindingen is ontstaan, is door de temperatuur gasvormig geworden. Pas wanneer de afkoeling van de aarde nog verder gaat, ontstaat het kritieke stadium; dan hebben wij te maken met wolken. Nu kan dat evenwicht oneindig lang blijven bestaan. Maar nu reageert de zon.

De zon heeft gewoon een uitbarsting. Die uitbarstingen zijn er vaak geweest en zullen nog wel meer voorkomen. Nu is echter het evenwicht kritiek. Er ontstaat een sterke verhitting van de buitenste laag van het wolkendek, onmiddellijk gevolgd door een betrekkelijk grote afkoeling daarvan. Condens ontstaat niet beneden, maar aan de bovenste grens van de troposfeer. De druppels die er komen, brengen een lawine effect teweeg, en ineens zijn er wél oceanen en daarmee enorme spanningen in de aardkorst.

Die aardkorst moet een nieuw evenwicht vinden, want de aarde kan zo niet blijven bestaan. Haar totale momentum verandert. De massa van de kern ten aanzien van de atmosfeer verandert. Dus wat gebeurt er? De aarde wijzigt haar polariteit; het veld verandert. Dit veld heeft al wat geleerd, want het begint nu een regelmatige fluctuatie, het wordt sterker en het wordt minder sterk. Nu komt er nog zo een uitbarsting. Niet zo erg als de eerste misschien, maar met veel hardere straling (gamma- en beta-straling) en gelijktijdig is de aarde toevallig net aan een grote uitademing toe; haar eigen veld is zwak. Het resultaat is een sterke beïnvloeding van de aarde en zo ontstaat het eerste leven.

U ziet dat het hier een kwestie is van een samenwerken van allerlei omstandigheden. Maar bepalend voor de gehele cyclus die ik u beschrijf, is de eigen toestand van de aarde. Indien de aarde magnetisch sterk was geweest op het ogenblik van die zonne-uitbarsting, dan was er geen half leven ontstaan in, laten we zeggen de rommel, die toen nog de wereldzee uit - maakte. Indien de aarde daardoor, en ook door de neerslag, niet zou zijn vertraagd in haar rotatie, dan zou het vulkanisme zich anders hebben ontwikkeld en was er minder kans dat we met continenten te maken zouden krijgen zoals nu.

De aarde is zelf in die tijd nog niet evenwichtig en dat betekent, dat haar draaiing ook niet erg regelmatig is. Er is bijvoorbeeld een variatie in dagduur, welke in die rotatie vergeleken met de huidige tijd loopt van 16 uur 3 minuten tot 16 uur 14 minuten. Dus dat is per dag een aardig verschil van versnelling en vertraging. Daardoor ontstaan er kernspanningen in de aarde, want die wil evenwichtig zijn. Wat zegt nu die aarde. Mijn kernkracht is het enige dat ik kan gebruiken. Die kern wordt dus actiever. Er ontstaat een veel sterker magnetisch veld en daardoor een sterkere wisselwerking tussen aarde en omgeving. Wat gebeurt er nu? Het continent komt onder druk te staan. Het verschuift langzaam in de richting van een groter evenwicht.

Maar er is nog meer aan de gang. In deze periode, waarin al leven is en alles aan het begin staat, zijn daar bovendien plotseling grote veranderingen. En verandering betekent bewustwording, ook voor de krachten die in de elementen leven.

Een elementaal in de begin periode is niets anders dan een ijl wolkje dat een vaag besef heeft. Maar door die vele veranderingen komt er een relatiebesef. Dat relatiebesef wordt tot een persoonlijkheidsbegrip. Als we over een Djinn spreken, dan is hij daar eigenlijk ontstaan.

De eerste bewoners van deze wereld zijn in wezen functies van de wereld, die een dermate eigen besef hebben ontwikkeld vanuit hun functie, dat ze als astraal zelfstandige wezens kunnen optreden. Zij zijn het die voor een groot gedeelte mede aansprakelijk zijn, wanneer de soorten zich ontwikkelen. Die soorten ontstaan schijnbaar door toeval. Maar het is wel wonderlijk, dat dat toeval op bepaalde momenten optreedt en een evolutie in een bepaalde richting als het ware afdwingt. Gaan we nu kijken wat er aan de hand is, dan zien we dat een geestelijk besef samen werkt met de functies van de aarde om de condities te scheppen waardoor iets, wat u evolutie noemt, mogelijk is. Zo is het in het begin geweest.

Op het ogenblik leeft u in uw wereld. Een wereld met veel industrie, met enorm veel mensen. Die mensen zijn zo talrijk dat je eigenlijk geen vergelijking durft maken met die vroegere wereld. Maar wat is er dan veranderd?

De aarde heeft nog steeds dezelfde persoonlijkheid. Wij kunnen nog steeds constateren dat er fluctuaties zijn in het aardmagnetisch veld. Wij kunnen nog steeds constateren dat bepaalde natuurfuncties zich zo gedragen dat ze een soort eigen persoonlijkheid hebben. Ik vind het bijvoorbeeld opvallend dat men de verschillende wervelstormen meisjesnamen geeft. Natuurlijk is dat door mannen gedaan, maar het zegt wel iets over de verhoudingen, zoals ze tegenwoordig in uw wereld bestaan. Hier hebben we dus ook te maken met bezielde factoren. En de planeten zijn er ook nog steeds en ze hebben ook nog steeds invloed. Op de zon hebben nog voortdurend die uitbarstingen plaats. Denkt u nu werkelijk dat u, omdat u mens bent, daar niets mee te maken heeft?

De krachten, die op de wereld inwerken, zijn van velerlei aard. En de krachten, die op de mensheid inwerken, zijn nog veel talrijker. Ik kan in het korte bestek van een les niet volledig zijn, maar mag ik u eens op het volgende wijzen?

Als wij kijken naar de banen, die de planeten rond de zon maken, dan liggen die in een bepaald vlak. Dat wil zeggen de verschuivingshoek van die banen t.o.v. elkaar is betrekkelijk gering; die bestrijkt misschien 60° van de 360° . Er is maar één planeet met een afwijkende baan. Hoe komt dat? Zou dat misschien betekenen, dat het zonnestelsel zelf ook weer een stabiliteit nastreeft en dat de aarde aan deze stabiliteitsdrang van het geheel is onderworpen?

Als dit zo is, dan moeten wij toegeven dat zelfs de geest van de aarde of de ziel van de aarde niet vrij is. Ook deze wordt bepaald. En als die al wordt bepaald, zou dan de mens zich kunnen onttrekken aan dezelfde krachten, die de aarde met haar gedrag, met haar ritme, met haar rotatie bepalen? Dat lijkt mij toch wel onwaarschijnlijk.

Maar de kosmische krachten dan? Dat is een veel tragere kwestie. Iemand heeft eens gezegd, als de zon één woord zegt tegen een andere ster, dan duurt dat wel een paar honderd jaar. En dat is ook zo. Maar de trillingen ondergaan we ook op aarde. Nu blijkt dat er:

- a. trillingen zijn waarvoor de mens gevoelig is
- b. trillingen waarvoor de mens niet bewust gevoelig is
- c. trillingen waarvoor de mens ongevoelig is.

Het aantal trillingen waarvoor de mens ongevoelig is, is kleiner dan men denkt. De mens denkt al heel gauw trilling, dat is wat ik hoor, misschien nog wat ik zie, maar wat ik ruik is heel wat anders. Dit laatste is niet zo. In het Amazone gebied leeft een vreemde mot. Dat beestje ziet eruit als een wonderlijk stuk boomschors. Als het zich open plooit heeft het nog een heel mooie tekening ook. Nu is gebleken, dat de prikkel van het vrouwtje voor het mannetje een geurstof is. Het is ook gebleken, men heeft proeven daarmee genomen, dat op een afstand van 100 km een mannetje een vrouwtje in de ontvankelijkheidstoestand ruikt en daar naar toe gaat. Toch stinkt ze heus niet zo erg.

Hier is sprake van iets wat wij als geur definiëren, maar waarbij toch nog iets anders een rol speelt. Een uitstraling misschien, een trilling, een soort super radiosignaal dat geur idee overbrengt? En als we dan toch bezig zijn, waarom zouden wij dan niet meteen toegeven dat er bij vele dieren en ook mensen vormen van empathie voorkomen, die kennelijk in de richting gaan van emotionele telepathie. Mensen voelen aan. Ze weten niet waarom. Mensen voelen soms iets aan op zeer grote afstand. Men heeft daarvan voldoende voorbeelden verzameld om dat als redelijk vaststaand te beschouwen. Hoe komt dat? Is hier dan sprake van zoiets als een trilling? Zou het mogelijk zijn dat ook hier een soort vibratie bestaat?

Dan gaan we nog een stapje verder. Er is een verhaal dat vaak wordt verteld. Ergens in de Veld (Zuid Afrika?) komt een Bosjesman bij een boer en zegt hem, er zijn ontzettend veel mensen gestorven. Dat en dat gebeurt er, want ze rijden met ijzeren wagentjes om te sterven.

Dat zou nu niets bijzonders zijn geweest, als niet later de boer had ontdekt (de man kreeg een halve beroerte toen hij het merkte) dat, praktisch op hetzelfde moment dat de zoeloe hem dat vertelde, Generaal Joffre zijn tegenoffensief begon met de taxi's van Parijs. Nu kunt u zeggen dat die man aangesloten was op de televisie, maar die was er toen niet. Hoe kan dat dan? Dat was ESP (extra sensor perception). Dat klinkt schitterend. Of we maken het paranormaal. Maar als het voor die man bestaat, dan betekent dat, dat er iets bestaat waardoor dat mogelijk is. Een trilling? Is het dan altijd noodzakelijk, dat die trilling voortkomt uit iets wat op aarde gebeurt? Is het dan niet denkbaar, dat er vanuit de Kosmos dingen komen die je ook beïnvloeden, maar waar je de beelden niet bij hebt, omdat ze niet menselijk zijn?

Als je even nadenkt, dan moet er enorm veel zijn wat de mens wel ervaart, maar wat hij niet in zijn bewustzijn kan omzetten, dus niet tot deel van een redelijk denken maken. Waar die invloeden vandaan komen is dan een speculatieve kwestie, maar ze zijn er. Het blijkt, dat er mensen zijn, die erop reageren, wanneer die invloeden op aarde werkzaam zijn. Verder blijkt vreemd genoeg, dat praktisch alle invloeden die van buitenaf komen, wanneer ze op aarde kenbaar worden in het gedrag van de mensen, zich aanpassen aan de omloop van de aarde. Dit gaat meestal oost west. Deze invloeden zijn kennelijk mede gebonden aan het ritme van de aarde. De rotatie van de aarde schijnt daarbij een grote rol te spelen, misschien wel omdat het samenhangt met het veld van de aarde.

Nu ga ik het een en ander stellen. Er zijn onmetelijk veel invloeden mogelijk. Een deel daarvan, dat zuiver geestelijk is, laat ik buiten beschouwing. Het merendeel van die invloeden zal echter mede stoffelijk zijn, ook al worden ze niet als zodanig ervaren. Ze zijn niet zozeer door hun kracht bepaald als wel door de wijze waarop die kracht zich manifesteert. Het is iets wat wij bij gebrek aan beter dan maar trillingsgetal, soms ook stralingsintensiteit noemen, ofschoon dat laatste weer kracht veronderstelt en dat is weer niet waar. Al deze invloeden komen echter in het veld van de aarde. Het resultaat daarvan is niet de eigenschap van die kracht zonder meer, het is de samenwerking van de energie, de persoonlijkheid van de aarde en de inkomende krachten. Zo wordt de wereld geschapen door de grondeigenschappen, die

de aarde heeft en de reactie die deze aarde toont op, of mogelijk maakt met, van buiten komende invloeden.

Met dit alles ben ik gekomen tot de eindconclusie van deze eerste les. De mens is gebonden aan de kwaliteiten en eigenschappen van de aarde voor zover het stoffelijke of half stoffelijke impulsen betreft. Hij is gebonden aan het optreden van krachten in de invloedssfeer van de mens, die als persoonlijkheden kunnen functioneren, maar die desalniettemin direct verbonden zijn met de kwaliteiten van dit wezen Aarde.

Al deze krachten en energieën gaan de beheersing van de mens en soms zelfs zijn kenvermogen te boven. De mens is dus bepaald door zijn wereld. Zelfs de veranderingen, die hij in zijn wereld bewerkstelligt zijn alleen maar verschuivingen van evenwicht waarbij de compensatie vanuit de aarde steeds weer bepaalt hoe de einduitslag zal zijn. De mens is niet zo vrij als hij wel denkt.

IS OORLOG ONVERMIJDELIJK?

Er is een bekend gezegde: Vrede op aarde heerst er pas, wanneer de laatste mens rond zich kijkt in de leegte. Dat klinkt wel erg pessimistisch, maar we vergeten een ding. Het hele leven op aarde is gebaseerd op strijdelementen. Alleen, oorlog is een georganiseerde strijd tussen grote groeperingen, terwijl het normale leven in feite een strijd is tussen eenlingen. Daarin ligt het grote verschil. Als wij ons afvragen, of oorlog onvermijdelijk is, dan moeten wij ons eerst eens afvragen hoe het eigenlijk zit. Dank zij de inleider van vanavond heb ik de mogelijkheid om een beetje in de historie terug te gaan.

Oorlog was in het begin bij de mensen een oorlog tegen de elementen. Zij vochten tegen de grote monsters, die rond hen waren en dat waren er nog al wat, want de mens was er eerder dan men veronderstelde. Zij vochten om het leven te behouden. Langzaam maar zeker kregen de mensen een eigen jachtgebied. Dat is niets bijzonders, alle dieren hebben een eigen jachtgebied, zelfs een muis. Ook een vogel heeft zijn eigen jachtterrein. Die heeft een terrein waar hij slaapt (zijn woonterrein) en elders heeft hij zijn prooi of jachtterrein. Voor beide is hij heel zorgvuldig. Dat beschermt hij tegen iedereen, vooral als het er niet een van zijn eigen soort is.

Ik denk dat dat bij de mens eveneens een rol is gaan spelen. Ze hadden een eigen gebied waarin ze hun jachtmogelijkheden hadden. Daar kenden ze alles. En nu kwam er een vreemdeling, die hun jacht zou kunnen verstoren, dus hun mogelijkheid tot leven. Daarom moest hij ofwel in de groep worden opgenomen, dan wel hij moest eruit worden gewerkt. Zo is er strijd ontstaan tussen een groep mensen, die geen levensonderhoud meer konden vinden op hun eigen terrein en die een ander gebied wilden hebben waar al een stam woonde.

De eerste stamoorlogen vertonen dus gewoon dezelfde strijdelementen, die wij bij bepaalde kudden zien. Dit komt bij, bijvoorbeeld, de wilde honden voor. Wanneer de dingo op een gegeven moment onvoldoende prooi vindt, gaat hij trekken. Maar hij trekt dan met het gehele roedel. Die wilde honden komen dan op een terrein waar reeds andere zijn en wat gebeurt er nu? Er ontstaat een strijd, die onder de wilde honden meestal wordt uitgevochten tussen de leiders van de groepen.

Hetzelfde zien wij bij bavianen. Bij deze dieren is het het oudste mannetje, de leider van de stam, dat tezamen met drie of vier van de sterkste stamgenoten vecht tegen een ongeveer gelijk aantal van de stam, die zijn terrein wil binnentrekken. En wat meer is, er bestaan bepaalde egards, als men elkaar duidelijk wil maken dat men niet van plan is dat gebied in beslag te nemen. Er wordt dan vaak doortocht verleend.

Zo moet het bij de mensen ook ongeveer zijn geweest. Maar langzaam maar zeker gingen de mensen steeds grotere gemeenschappen stichten en op een gegeven ogenblik waren er mensen, die een terrein voor zichzelf opeisten.

Kijk eens naar bijvoorbeeld Egypte. Daar waren woestijnstammen, die naar het Nijldal trokken, omdat daar in een bepaald jaargetijde meer mogelijkheden waren om eten te vinden. Maar er waren ook mensen, die daar woonden en landbouw bedreven. Toen moest er dus om dat gebied gevochten worden. Zo ontstonden er een aantal heren, die een paar sterke knapen rond zich verzamelden. Als er dan een vreemdeling in de buurt kwam, sloegen ze die knock-out of ze joegen hem weg. Zo ontstond er een gezagsverhouding. Maar toen deze heren zover waren gekomen dat ze het terrein beheersten met alle mensen daarop (dat waren hun onderdanen geworden), toen moesten ze zo nu en dan een reden hebben om te vechten, opdat de onderdanen blij zouden blijven met de bescherming die de vorst, zoals hij zich waarschijnlijk heeft genoemd, aan hen gaf. Want dat is de moeilijkheid. Zodra er een gouvernement is, of dat nu in een stam is, in een kleine gemeenschap of in een grote, probeert die regering te bewijzen dat het noodzakelijk is om te strijden; en om dat te doen creëert het problemen, die het alleen zelf kan oplossen.

Daarmee heb ik iets gezegd dat erg belangrijk is, als wij aan oorlog denken. Oorlog gaat uit van groepen, die iets willen veroveren, om welke reden dan ook, omdat ze niet meer tevreden zijn met hun bestaan. Oorlog voeren ook groepen, die hun gebied verdedigen. En ten laatste, oorlog gaat uit van groeperingen, die zich baseren op een mate van macht en geweld en die een regering hebben die geneigd is om die macht en dat geweld voortdurend tot uiting te brengen om daardoor het eigen bestaan te rechtvaardigen.

U leeft in een maatschappij. Nu heeft maatschappij als woord reeds heel veel betekenissen. Maatschappij kan een vereniging zijn. Maatschappij Onderling Kunstgenot bijvoorbeeld is een harmonievereniging, die in de buurt van Leuven is gevestigd en waarin nogal eens vals getoeterd wordt in de hoop in de prijzen te vallen. Er is de maatschappij geweest tot exploitatie van ijzeren spoorwegen. Dan hebben we ook nog de maatschappij waarvoor maatschappelijke werkers nodig zijn. U weet wat een maatschappelijk werker is? Dat is iemand, die probeert de onredelijkheid die door de maatschappij wordt veroorzaakt, zodanig te verzachten dat iedereen zich beschermd voelt achter de maatschappij, die in wezen die bescherming aan een groot aantal van haar leden onthoudt. Daar hebben wij het hele begrip.

Een maatschappij is altijd een soort exploitatie principe. Een maatschappij kan echter alleen exploiteren, indien er iets te exploiteren valt. En wie wordt er in de maatschappij geëxploiteerd? Dat is de burger. Dus is het logisch, dat de burger voortdurend een reden moet hebben om zich te laten exploiteren. Die reden is dan de dreiging van buitenaf waartegen de maatschappij bescherming geeft.

Dan kan de maatschappij zeer religieus zijn. Zij beschermt u dan tegen de goddeloosheid van de buitenwereld en helpt u zo om gemakkelijker in de hemel te komen door u niet te laten lastig vallen door die hellehonden, die buiten deze maatschappij leven. Dan ontstaan er instanties als de Inquisitie. De Inquisitie bestaat nog steeds, alleen heeft ze een andere vorm gekregen. Vroeger heette het Inquisitie, omdat ze de mensen verbrandden. Tegenwoordig heet het hersenspoeling, omdat ze alleen de mentale en morele capaciteiten van een mens trachten te verbranden, maar in feite is het nog dezelfde heksenjacht.

Nu kunnen we zeggen, dat is geen oorlog. Maar dan vraag ik u, wat is het dan wel? Oorlog is strijd; dat is het gebruik van geweld. Ook op dit ogenblik, terwijl de wereld zogenaamde in vrede leeft, is er een voortdurende strijd tussen de verschillende systemen, die ieder op zich moeten waarmaken dat ze goed zijn, maar die dat alleen kunnen doen door een ander zwart te maken. Het is als met een buurvrouw, die weet dat haar eigen deugd niet helemaal onbevlekt is gebleven en die roddelt over een ieder die in de omgeving is, in de hoop daardoor zelf toch nog als een toonbeeld van deugd te pronk te kunnen staan. Op die manier ontstaat wat men noemt de propaganda.

Nu zijn er mensen die zeggen, ach, het is allemaal niet zo erg. Als iedereen nu maar zo sterk is dat een ander hem niet meer durft aanvallen, dan krijgen we wel vrede. Ik ben het daar helaas niet mee eens. Ten eerste, de neiging om de macht tot vernietiging steeds groter te maken, betekent nog niet dat die macht niet gebruikt zal worden.

Ten tweede, de onderdrukking van het element "wij zijn beter", kun je daarmee niet bewerkstelligen. Integendeel, juist door de angst voor de macht van de tegenstander bevorder je naar buiten toe misschien een wat vreedzamer gedrag (honden denken over hun tegenstanders net zo, die draaien ook om elkaar heen), maar naar binnen toe krijg je juist de verkettering van het andere en de ander in veel sterkere mate. En daarin ligt nu het grote gevaar. Want een mens zal zeker in de strijd nimmer rationeel reageren. Een mens kan eenvoudig niet alles overwegen en bedenken. Hij beschikt in de eerste plaats niet over de feiten en in de tweede plaats heeft hij de capaciteiten niet.

Als wij weten, dat zelfs generaals niet in staat zijn het wezen van een veldslag te overzien, zodat hun overwinningen over het algemeen voortkomen uit de denkfouten die ze hebben gemaakt, dan moeten we toch wel toegeven dat een groot gedeelte van alles wat met strijd en oorlog te maken heeft mede gebaseerd is op instincten en emotie. En een emotie kan zo sterk zijn dat de vernietiging van het eigen ik niet meer belangrijk is, omdat je meent daardoor iets wat groter en belangrijker is dan je zelf bent, te beschermen. En daarmee heb je dan het grote gevaar geschapen.

Een atoombom wordt gebruikt op het ogenblik, dat iemand meent dat het beter is zelf te gronde te gaan dan te dulden dat een ander denkbeeld of een andere macht domineert. Degenen die regeren weten dat natuurlijk wel. Het is een bekend verschijnsel, alle regeringen hebben uitstekende schuilkelders; die kunnen zelfs een atoomoorlog wel weerstaan, nemen ze aan, maar het zou zo ongezellig zijn, want dan hebben ze niemand meer om over te regeren. Daarom trachten ze andere wapens te gebruiken.

Op dit ogenblik is er bijvoorbeeld een economische veldslag aan de gang. Die veldslag lijkt misschien heel erg vriendelijk te verlopen, maar als men goed nagaat wat er gebeurt, dan ziet men dat twee, of eigenlijk drie, belangengroepen elk voor zich trachten relaties te krijgen in de wereld waardoor ze de handel kunnen gaan beheersen, waardoor ze de zeggenschap krijgen over de materialen, die er zijn en bovendien de mentaliteit van de mensen kunnen beïnvloeden. Hun oorlog is dan misschien meer economisch en commercieel, maar de wapens die ze gebruiken zijn net zo reëel. Van een werkelijke vrede is zelden of nooit sprake.

Denkt u niet, dat dat iets bijzonders is. Zolang er mensen zijn, die het hebben over een rotjood, een vuile neger, die Surinamer gebruiken als een scheldwoord, is oorlog onvermijdelijk, omdat de mens gewoon niet bereid is een gelijkwaardigheid en een mogelijkheid tot samenwerking te postuleren. Hij acht dan zijn eigenbelang aangetast en daarmee heb ik de vraag eigenlijk al beantwoord.

Misschien is het ook wel aardig eens na te gaan hoe oorlogen in het verleden tot stand zijn gekomen. Laten we beginnen met de oorlogen van Akad (een stamhoofd in Mesopotamië). Akad voerde oorlog omdat hij krijgers had. Zij kregen maar een betrekkelijk kleine beloning. Hij had hen, bij wijze van spreken, alleen in de kost. Het onderdak was niet al te best en als ze konden vechten, dan konden ze plunderen, wat ze konden plunderen dat was hun beloning.

Om dus zijn krijgers te kunnen behouden moest hij oorlog voeren.

Dan is er een ander interessant voorbeeld, Alexander de Grote. Deze begon een oorlog oorspronkelijk alleen om een burenruzie uit de wereld te helpen en daarom drong hij Azië binnen. Dat was een kwestie van, onder meer, wat handelsbelangen rond de Middellandse Zee enz. Maar toen hij eenmaal was begonnen, had hij een heel groot rijk. Als hij daarin al zijn mannetjes had losgelaten, dan waren dat allemaal kleine Satrapen geworden, die voor heer hadden gespeeld. Met als gevolg, dat ze op een gegeven ogenblik natuurlijk afgeslacht zouden worden en wat had hij, Alexander, dan verder moeten doen? Dus nam hij de eden van trouw af, hij sloot een verbond en trok verder. Dat lukte hem tot hij in India kwam. Maar in India waren zijn mannen ook een beetje moe geworden. Ze wilden eigenlijk wel weer naar huis. Alexander had zijn mensen niet meer in de hand en daardoor moest hij ze meer tijd laten om zich te amuseren. En och, in India is het voor iemand die het voor het zeggen heeft nog steeds heel aangenaam. Daaraan kunnen alle regeerders niets veranderen. Dus de manschappen

verslapt en toen moest de terugweg beginnen. Die terugtocht was voor Alexander echter niet helemaal aanvaardbaar en daardoor ging hij eraan te gronde. Dat is de tocht van Alexander de Grote. Een oorlog, die in feite begonnen is om het leger bij elkaar te houden, omdat de vorst zijn macht niet teveel wilde versnipperen.

Een ander voorbeeld. Attila de Hun of de Gesel Gods, zoals men hem noemde. De mensen hebben zo nu en dan een gesel Gods nodig, want dan kunnen ze niet zeggen dat het hun eigen schuld is dat ze falen. God is er altijd om ons te zegenen, onze wapens te zegenen en de verantwoordelijkheid te dragen, als we falen. Dat was toen ook het geval. Maar bij Attila lag de zaak zo. Hij regeerde over een nomadenstam. Ze moesten dus verder trekken. En verder trekken betekende oorlog voeren. Oorlog voeren kun je op twee manieren doen. Je kunt een volk onderwerpen en daarbij de strijders als potentiële tegenstander laten bestaan of je kunt dat volk inlijven. Attila was voor inlijven. Daardoor kreeg hij een steeds groter leger dat echter gevoed moest worden en dus moest hij weer verder trekken. Hierdoor werd hij voortdurend met andere machten geconfronteerd. Dat was een grote uitdaging. Er was veel te plunderen en te verdienen, dus gingen ze verder.

Dit is iets wat we altijd zien. Zelfs de romantiek van de Krimoorlog (de oorlog tegen de Turken) was niet zo romantisch als het lijkt. Het ging hier om een keiharde krachtmeting tussen belangengroepen. Mensen, die het ging om handel, om het exploiteren van bepaalde gebieden. Maar het werd toen nog verkocht als iets ridderlijks. De charge van de Lichte Brigade bijvoorbeeld is de grootste waanzin, die je je kunt voorstellen. U heeft allemaal wel dat gedicht gelezen, neem ik aan. Bij deze charge van de Lichte Brigade valt weer op dat het erom gaat niet wat doe ik, maar doe ik. De mentaliteit is, ik denk niet, een ander denkt. Ik volbreng. "Theirs was not to reason why, theirs was just to do and die". Daarin ligt eigenlijk het hele oorlogswezen in opgesloten.

Kijkt u naar de oorlog van 1914-1918. In wezen was de dood van de aartshertog helemaal niet zo belangrijk. Dat was te betreuren, maar het was een kwestie van één man. Degenen, die daar een oorlog om begonnen, deden dat alleen omdat ze dachten dat ze er sterker en rijker door zouden worden. Die oorlog was doodgewoon begonnen omdat men legers had, omdat men niet tevreden was met de eigen positie in de wereld en omdat de soldaten nog steeds dezelfde mentaliteit hadden. "Theirs was not to reason why, theirs was just to do and die". Ze hadden alleen maar te gehoorzamen en te sterven. En diezelfde dwaasheid zien wij herhaald, elke keer weer.

Kijk naar de Hitler periode. Kijk naar de wijze waarop mensen zijn ingezet zowel door de Engelsen, de Amerikanen als door de Duitsers, de Italianen, de Russen en de Polen. Hier was het niet alleen maar een kwestie van zelfbehoud. Het was voor de Russen bijvoorbeeld niet alleen maar dat hun gebied werd aangetast, want waar de Duitsers binnentreden, werden ze heel vaak binnengehaald. Er waren Russen, die onmiddellijk met hen wilden meevechten. Ze hebben een heel leger gehad. Het was doodgewoon, men kon niet afstappen van zijn gelijk, van zijn macht. Die macht was het belangrijkste. Tussen Rusland en Duitsland werd een verdrag gesloten waarvan beide partners wisten dat het geen stand zou houden. Er werd komedie gespeeld. Doodgewoon omdat ze betekenis in de wereld wilden hebben. En wie kijkt naar de komedie van Malta, realiseert zich nog eens te meer wat oorlog is.

Oorlog is altijd weer een betrekkelijk kleine groep, die uit persoonlijke overwegingen, uit bepaalde belangenbeschouwingen, besluit, dat een ander een kopje kleiner moet worden gemaakt. En dan roepen ze het hele volk bij elkaar met idealen, krijgsliederen, met schitterende muziek en ze sturen ze er op uit. "Theirs was not to reason why, theirs was just to do and die". U moet mij vergeven dat ik die regels elke keer weer herhaal, want dat is het wezen van de oorlog.

Zodra de mens voor zichzelf denkt, zodra de mens bereid is om zelf volledig de aansprakelijkheid te aanvaarden voor zijn leven, is er geen oorlog meer, maar dan is er weer geweld op een ander terrein. Dan krijgen we de strijd tussen twee zakenlieden. En als ze het

niet af kunnen met gewone concurrentie, dan schiet de een de ander misschien overhoop. Maar dat ligt op een kleiner niveau en het kan gemakkelijker verwerkt worden. Er ontstaat misschien een code de duel, een code van tweestrijd, zoals die in de zuidelijke staten van de USA zo lang heeft bestaan. Daar had men inderdaad een bepaalde gedragscode.

Als iemand je ergerde om de een of andere reden, dan kon je hem beledigen. Als hij beledigd was, dan was hij verplicht met je te vechten en het ging er maar om wie het beste schoot of wie het best met de degen was. Dan werd door te doden het probleem onderling opgelost. Dat is ook de verklaring waarom de soldaten van het Zuiden zo ontzettend moedig waren, maar gelijktijdig niet opkonden tegen de Yankee discipline.

Je ziet het zo uitgetekend. Als de mensen zelf vechten, zijn ze onderling tot grote gewelddadigheden in staat, maar gelijktijdig hebben ze een meer persoonlijke benadering van de strijd. Ze denken erover na en dientengevolge zijn ze minder bruikbaar voor een oorlog, die alleen maar goed kan verlopen, als er een perfecte discipline onder de manschappen bestaat. Natuurlijk, er zijn altijd vrijbuiters geweest. In de tijd van de Zuidelijken waren er bepaalde rebelligroepen, die tot ver achter de linies van de USA-army werkten. Ze hielden daar rooftochten en brachten hele legercorpsen in verwarring. Die rebellen brachten nu het meest tot stand, meer dan de generaals.

Als wij kijken naar de situatie in Europa tijdens de Duitse bezetting, dan zullen we moeten toegeven dat de aquis (Franse verzetgroep) niet zo sterk georganiseerd werkte en heel vaak mede op persoonlijk gewin uit was. Zij hebben echter de mogelijkheid voor de legers geschapen om te komen tot D-day; om te komen tot een reëel resultaat, zonder dat was het niet mogelijk geweest zonder eveneens Europa geheel te vernietigen. En dat had niemand geheel aangedurfd, want er waren op het vasteland teveel zakelijke belangen van de Amerikanen en de Engelsen. Als u het zo beziet, gaat u begrijpen wat het wezen van de oorlog is.

Een mens leeft in een wereld waarin het strijdelement zelf deel is van het bestaan, het onvermijdelijke deel van de zelfhandhavingsdrang, die is ingeschapen. Op welke manier je het uitvecht, dat kan verschillen naar gelang van de mogelijkheden en de belangen die je hebt, maar strijd zal er altijd zijn.

Zolang de mens de neiging heeft om in zo groot mogelijke groepen en zonder verder zelf na te denken bepaalde conflicten te willen beslissen met geweld, zal er oorlog zijn. Eerst wanneer de maatschappij vervalt tot een zo grote anarchie, dat het wordt teruggebracht tot een gevecht van mens tegen mens, komt hij misschien verder.

Ik zou het zo gemakkelijk vinden, als de mensen wat oorlog betreft zo verstandig waren als bijvoorbeeld de bavianen. Daar zijn het leiders die vechten, als er gevochten moet worden. Pas wanneer die in vol gevecht zijn gewikkeld, bestaat de mogelijkheid dat de lagere rangen zich in het gevecht gaan mengen.

Ik zie het al, Nixon en Breznev samen in een grote arena (uitverkocht natuurlijk) met hun ministers erbij die het gaan uitmaken op het pistool, het machinepistool, de degen of wat anders. Als een verslagen is, wordt automatisch de sterkte van de andere partij erkend. Maar dan zouden veel mensen zeggen, dit past mij niet, want ik sta voor, en dan noemt u maar op, Rusland, Amerika, de democratie, de vrijheid, de arbeidersgemeenschap enz. enz. En dan willen zij ook vechten.

Oorlog bij de mensen is het wonderlijke mengsel van de drang tot zelfbehoud en ideologieën, die meestal niet op de werkelijkheid stoelen. En zolang ideologieën de mens kunnen brengen tot een schaapachtig gedrag waarbij hij niet redeneert, niet nadenkt, niet vanuit zich overweegt en een bewuste keuze doet, maar zich onderwerpt aan het gezag van anderen, zal er oorlog zijn. En dat betekent, dat oorlog voorlopig nog wel onvermijdelijk blijft.

LIEFDE

Een mens spreekt van liefde. Hij droomt van een eenheid, waarin hij niet meer alleen is, omdat hij zichzelf herbeleeft in een ander of in het andere. Wij zijn zo eenzaam als wij mens zijn. Diep in ons zijn onze werkelijke gedachten en wij durven ze niet altijd uit te spreken. Onze werkelijke gevoelens durven we niet altijd te uiten. Wat wij naar buiten toe tonen, is maar een klein deel van wat wij zijn en wij zouden toch zo graag volledig willen leven. Wij zouden een echo willen vinden in een ander van dat wat wij zijn en daarom zoeken wij daarvoor iets wat wij liefde noemen.

Maar wat is liefde? Soms denkt men liefde is een lijfelijk contact. Ongetwijfeld kan het dat zijn, de verzekering vinden door je lichaam dat je niet alleen bent. Maar het kan ook zijn het gewoon opgaan in datgene wat rond je is. Je kunt een landschap liefhebben of een stad, een kleur, een melodie, dat wat tot je doordringt, wat de diepe kern in jezelf gerust stelt en zegt, je bent niet alleen. Liefde is onze vlucht voor een eenzaamheid, die wij vrezen en die niet eens werkelijk bestaat.

Wij zoeken. Wij zoeken naar een mens. Wij zoeken naar een god. Wij zoeken naar de zin van het bestaan. En zodra wij ons verbonden weten met iets, zelfs al is de vorm die wij eraan geven een illusie, dan houdt het vragen op. Dan is die leegte weg, dan antwoordt onze wereld ons en heeft ons bestaan voor ons betekenis gekregen, dan zijn wij iets. Het is alsof wij beseffen, dat wij niets kunnen zijn zonder deel te zijn van de totaliteit waaruit wij voortkomen.

Daarom verlangen wij naar liefde. Daarom zeggen wij dat god liefde is. Daarom zeggen wij dat je je naaste moet liefhebben, dat je de wereld moet liefhebben. Want die liefde is onze vlucht voor de eenzaamheid, die voortkomt uit het onbewust zijn van een wezen, dat niet volledig zichzelf kan of durft zijn.

Zo leven we door de liefde naar een werkelijkheid toe. Een werkelijkheid waarin we niet alleen onszelf zullen openbaren voor wat we zijn, maar vooral zullen beseffen dat datgene wat wij werkelijk zijn betekenis heeft voor anderen, dat de wereld antwoordt op onze werkelijkheid en dat onze werkelijkheid en die van anderen samen gesmolten een betekenis heeft zo groot, dat wij er slechts aarzelend over durven dromen. Dat is voor mij liefde.

Heb ik hiermede niet iets gezegd dat eigenlijk aansluit bij oorlog? Weet u waarom liefde vaak een halve oorlog is? Omdat je bang bent om datgene bewust kenbaar te maken wat je weet te zijn. Als je daarvoor niet meer bang bent, dan blijft er alleen liefde zonder strijd over; dan is het een aanvaarding.

Misschien is het wel eens goed, als u vindt dat u liefde te kort komt, dat de wereld te kort schiet in liefde (mensenliefde of naastenliefde) om daar dan even aan te denken en te zeggen, ach, die mens is zo bang voor datgene wat hij is, dat hij geen contact weet te vinden met een wereld, die hem zou kunnen aanvaarden. Hij veroordeelt zichzelf, arme mens. Daarom vecht hij zohard.

LES 2 - DE AARDE EN HAAR VERBINDINGEN MET HET ZONNESTELSEL

De aarde, zoals wij de vorige maal hebben getracht duidelijk te maken, heeft een eigen veld, reageert op stralingsvelden die ook op de mens invloed hebben en heeft een eigen persoonlijkheid. Nu zult u begrijpen dat de persoonlijkheid van de aarde iets meer is dan de som van alle leven daarop en zelfs van alle elementalen, die in en rond haar bestaan. De eigen persoonlijkheid van de aarde kan ongeveer als volgt worden omschreven. Een betrekkelijk spraakzame dame met de neiging nogal eens te snel te reageren.

De aarde is dus in haar reacties buitengewoon snel, als het iets betreft dat van de zon of wat meer uit de buurt van Venus, Mars, eventueel Mercurius en Saturnus afkomstig is. Haar mededelingen zijn natuurlijk van een wat andere aard dan die welke mensen onder elkaar kennen. Deze mededelingen zouden het best kunnen worden beschreven als de uitdrukking van een ervaring ten aanzien van beweging in ruimte. Dit klinkt erg ingewikkeld maar het komt hierop neer.

Het zonnestelsel met alle planeten beweegt zich door de ruimte in een bepaalde richting. Hierbij heeft het geheel een zeker momentum en trekt daardoor voortdurend door andere delen van de ruimtelijke structuur. De wisseling daarvan zal voor een mens niet opvallend zijn, omdat de duur van een periode soms duizenden jaren kan belopen, soms een paar honderd jaar. De aarde reageert daarop nogal scherp en heeft de neiging daarover gesprekken te voeren; dat wil zeggen eigen constatering ten aanzien van de ruimte te vergelijken met de ervaringen van andere planeten.

De reacties ten aanzien van de zon hebben wij de vorige keer al beschreven. Men zou misschien kunnen zeggen, dat de relatie aarde / zon er een is van een wat ongezeglijk kind tegenover een wat onverschillige moeder. De communicaties met de zon zijn voor de aarde eigenlijk niet zo erg belangrijk in de zin dat zij niet zelf antwoordt en geen onmiddellijke uitwisseling daarmee heeft. Het is eerder een kwestie van constatering vanuit de zon en reactie op de constatering vanuit de aarde, waarbij de zon altijd als dominant kan worden beschouwd.

Anders gaat het als wij de overige planeten bezien. Om ons het beeld goed voor ogen te stellen, moeten wij ons realiseren, dat niet alle planeten in een baan rond de zon lopen of een gelijksoortige baan in een vlak. Er zijn mensen, die denken dat het zonnestelsel er uitziet als een primitief planetarium waar de verschillende bolletjes zich op koperdraadjes met verschillende snelheden rond een zon spoeden, als je tenminste aan het zwengelkje draait. In wezen verschillen die banen nog wel wat. Men zou kunnen zeggen, dat de aarde ten aanzien van het gemiddelde baanvlak een afwijking heeft van ongeveer 7, 8 graden. Dat is niet zoveel. Er zijn andere planeten die grotere hoeken maken. Er zijn er zelfs bij, die hoeken maken van bijna 35 graden en dat is heel wat meer. De baanverschuiving ten aanzien van elkaar betekent niet alleen iets voor de evenwichtsverhouding, maar ook voor de communicatiemogelijkheid. Die wordt namelijk bepaald door wat wij zouden kunnen noemen lijn van zicht.

Als een planeet zich bevindt aan de andere zijde van de zon, dan kan de aarde geen direct contact met haar hebben. De contacten die de aarde heeft, zijn wazig en niet scherp te definiëren. Dit is voor een astroloog ook goed om te weten. Wanneer dus een planeet achter de zon staat vanuit de aarde gezien, dan betekent dat niet dat haar werking door de zon wordt versterkt, maar dat de werking sterk diffuus is, terwijl de zonnewerking voor de astroloog dominant is. Het is niet zo dat de invloed van de planeet gelijk blijft. Heeft u een horoscoop, waarin een dergelijk geval zich voordoet, dan moet u zeggen, die planeet doet niet veel. Ze geeft een beetje sfeer maar geen werkelijke lotsdefinitie, zelfs niet in haar relatie met andere planeten. Als u een vierkant heeft waarbij vanuit de aarde gezien een planeet achter de zon

staat, dan kan het wel eens zijn dat de feitelijke werking er een is van een driehoek. Dit zijn dingen waarover astrologen zich waarschijnlijk zullen verbazen, maar het is werkelijk zo.

De lijn van zicht, dus van directe communicatie, is bepalend voor de uitwisseling. Dit houdt in, dat een uitwisseling van lange duur gemakkelijker kan geschieden met de buiten planeten dan met de binnen planeten. Een contact met Venus zal vele malen worden onderbroken. Een contact met Mercurius zal zich bij elke passage moeten bepalen tot wat voor ons een enkel woord zou zijn. Daarentegen kan een contact van lijn met Neptunus praktisch onbeperkt worden voortgezet. Daar bestaat de mogelijkheid dat hele zinsneden worden uitgewisseld. Nu vraagt u zich waarschijnlijk af hoe wij dat moeten verstaan, zinsneden uitgewisseld.

De vibratie van de aarde varieert. Dat heeft geen invloed op haar eigen rotatie of haar magnetisch veld, tenzij we gaan kijken in de bovenste lagen van de atmosfeer. Van menselijk standpunt uit gezien kan men ontdekken, dat hier plotseling een versterking of verzwakking van ionisatieverschijnselen optreedt waarbij bovendien geïoniseerde lagen in de atmosfeer zeer snel dalen (dichter bij de aarde komen) of stijgen (zich verder van de aarde weg formeren). Dit verschijnsel is voor de mens een van de gemakkelijkst waarneembare tekens van de communicatie, die de aarde heeft met andere planeten. Er bestaat echter hiervoor geen vaste regelmaat.

Als wij uitgaan van zonne-invloeden om tot een bepaling hiervan te komen, dan zien wij vele afwijkingen, die echter alle een betrekkelijk korte periode omvamen. Volgens de inwerkingen, die wij van de zon hebben kunnen constateren (een explosie op de zon bijvoorbeeld) zou er dus een versterkte ionisatie moeten optreden op laten we zeggen 1 november. In de praktijk echter zien wij dat dit pas op 15 december gebeurt; een verschuiving van 45 dagen. Een vorige maal was die verschuiving maar 30 dagen en daar voor was er een verschuiving van reactie van maar 2 dagen. Het zijn deze variaties waaraan wij kunnen zien dat de aarde spreekt, dat ze een bepaalde gedachte mede lichamelijk uitstraalt.

Een woord van de aarde vergt meestal wel een jaartje, maar als dat eenmaal is geformeerd, en dat is het zonderlinge, dan wordt het compact uitgestraald. Het vormen van een woord duurt misschien wel een jaar en van meer woorden zou enkele jaren kunnen vergen, maar wordt het eenmaal uitgezonden, dan is het een boodschap.

Het moment van uitzending is betrekkelijk kort en duurt gemiddeld 14 à 15 dagen. Daarentegen kan de formatie van een zinsnede, zoals reeds is gezegd, een zeer lange tijd vergen.

Hoe komt het dan dat je Mercurius bijvoorbeeld bijna niet kunt bereiken? Dat is heel eenvoudig. Ook met een dergelijke "spot"-uitzending zou je Mercurius precies moeten raken tegen de invloed van de zon in en dat betekent dat elke complexe uitstraling door de zon wordt gestoord. Bovendien is de baansnelheid van Mercurius betrekkelijk groot en ook dat speelt een rol. Een eenvoudige, dus niet gecompliceerde, uitzending kan gemakkelijker ontvangen worden. Vergelijk. Indien ik met dezelfde energie een radiosignaal in morse uitzend, dan kan ik de halve wereld omcirkelen, terwijl als ik door een geluidsvibratie een veel ingewikkelder signaal uitzend, ik misschien maar een paar honderd km verder kom. Dit is een illustratie voor het aspect dat zich afspeelt.

Dan zullen we nu kijken wat de reacties zijn van aarde / zon, aarde / planeten.

Aarde / zon.

De zon heb ik al beschreven. Als de zon een kracht uitzendt, doet ze dit meestal naar bijna alle planeten. Soms kan ze naar een enkele planeet uitzenden. Gebeurt dit, dan is dat een grote kracht en betekent dat grote veranderingen op die planeet. De reactie van een planeet hierop is altijd correctief. Ze probeert een evenwicht te herstellen. Wanneer deze poging begint, formuleert de planeet dit over het algemeen met een zeer kort woord, waardoor een deel van de storing als het ware naar de zon wordt teruggezonden, maar nu gemoduleerd door de eigen poging van de planeet.

Aarde / Mercurius

De relatie is betrekkelijk beperkt, zoals reeds is gezegd. Wanneer de Aarde en Mercurius met elkaar contact hebben, dan is dat gewoonlijk het constateren van veranderingen in de ruimte binnen de aardbaan. Hier gaat het dus zuiver over het weer, om het zo eens te zeggen.

Aarde / Venus

De relaties Aarde / Venus zijn enigszins anders, omdat:

1. de bezieling van Venus aanmerkelijk sterker is
2. op Venus ook veel meer elementalen optreden en daar dus een voortdurend proces van wording en verandering aan de gang is

Hier worden ook wel ervaringen uitgewisseld ten aanzien van bepaalde creatieve processen. Bijvoorbeeld, hoe gaat het met je helium? Heb je je cyaan al kunnen laten neerslaan? De reactie van Venus zal over het algemeen ook op stoffelijk niveau liggen, net als bij Mercurius. Voor de mens zijn deze uitwerkingen dan ook grotendeels materialistisch. De gevoelswereld speelt er heel weinig een rol. Wanneer een mens daarop reageert, dan zal dat over het algemeen zijn door verandering van gedrag en vooral van beleven, van handelen. Om het eenvoudig te zeggen, als je een bepaalde invloed van Neptunus krijgt, ga je anders denken. Je kunt ook stomiteiten uithalen. Krijg je die nu van Venus, dan zal diezelfde invloed voor de mens eerder betekenen dat hij bijvoorbeeld kopjes uit de handen laat vallen, zittend achter het stuur de bocht verkeerd berekent e.d. Het woord is dan wel hetzelfde, maar toch is de reactie een andere.

Mars

De relatie met Mars wordt meestal gekentekend door een sterke weerkaatsing. Het is alsof de reactie van Mars op de aarde altijd enigszins aanmoedigend is. Zoiets van, heb je weer een aardbeving? Vooruit joh, zet 'm op (U vergeeft mij deze uitdrukking. Ik meen, dat ze hier verhelderend kan werken). Als een mens onder een Mars invloed staat, dan betekent dat dus, dat hij opeens Tinus Plotseling wordt. Hij zal sneller reageren en vaak ook ondoordachter. Hij heeft een sterke neiging tot doorzetten. Voor de aarde is dat een gewoon gesprek, maar voor de levende wezens op aarde niet. Zo weten wij dat elementalen (vooral lucht- en water-elementalen) een betrekkelijk geringe reactie vertonen op invloeden van Venus en Mercurius. Op Mars wordt vaak zeer sterk gereageerd. Het waarom kan ik niet helemaal verklaren. Het ligt in de geaardheid van deze wezens evenzeer als op het gebied van gevoeligheid waarin zij hun bestaan vinden.

Saturnus

Krijgen wij Saturnus, dan blijkt dat die vooral reageert op denkbeelden. Men zou kunnen zeggen, dat Saturnus de criticus is, die altijd vraagt. Is het nodig? Waarom zo? In de reactie van de aarde vind je dan ook steeds de neiging om zich duidelijker uit te drukken. Daarom zullen de Saturnale invloeden op aarde vaak door de mens bijzonder sterk worden gevoeld. De Mars-invloed is aanmerkelijk minder sterk voor de gehele menselijke beleving dan de Saturnus invloed. De mens ondergaat deze veel sterker en hij reageert daarop ook veel scherper. Dat betekent niet dat Mars minder belangrijk is dan Saturnus. Als wij het in evenwichtsverhoudingen uitdrukken, is de Mars-baan voor de aarde heel wat belangrijker dan de Saturnus-baan. Maar in zuivere communicatie krijgen wij een verandering.

Neptunus

Kijken wij naar Neptunus, dan is het antwoord steeds, welke kracht ligt daar in? Wat is de kracht, die je ontdekt in de ruimte waar je doorheen gaat? Wat is de kracht waardoor je deze reactie vertoont op je baan? Het is een communicatie waarbij de aarde op haar beurt zegt, hoor eens, jij met al je gaswolken, stel je niet zo aan, want zo diepzinnig is het niet. Je moet ook nog een kern formeren. Ditzelfde geldt ook voor de verder weg liggende planeten als Pluto etc.

Als wij het geheel samenvatten, kunnen wij zeggen. De communicatie van de aarde met de

planeten is gebaseerd op de stoffelijke constatering en de stoffelijke relatie met de zon, ook als het gaat om de binnenbaan planeten. Als wij te maken hebben met de buitenplaneten, gaat het over het algemeen meer om ruimtelijke aspecten en de reactie van de aarde daarop. Hier hebben wij dan iets gezegd over de aarde en haar relaties.

De aarde zou misschien wel eens met een ster willen spreken, maar dan is het net alsof een klein kind de koningin te spreken wil krijgen. Dat gaat moeilijk. Als de aarde op een ster moet reageren, dan kan ze dit doorgaans alleen doen tezamen met andere planeten of tezamen met de zon en andere planeten. Er is een vuistregel, dat we hierop kunnen toepassen.

De invloed van sterren is op elke planeet kenbaar. Maar een reageren op deze sterren, zodanig dat hiermee de relatie ster / planeet wordt veranderd, is op aarde alleen mogelijk, indien tenminste twee buitenbaan planeten daaraan meewerken of indien de aarde in staat is haar antwoord te binden aan een beantwoording van die ster door de zon. Daarom zijn sterren zo belangrijk.

In de astrologie zijn sterren belangrijker dan men denkt, omdat ze de aspecten bepalen waaronder de planeten functioneren. Maar de werkelijkheid waarmee wij als mens te maken hebben, zegt ons sterren zijn slechts algemeen. De meer specifieke werkingen, die op de aarde direct invloed kunnen hebben, die zelfs betekenis kunnen hebben voor het ontstaan van allerlei rampen, voor een versterkt optreden van allerlei kleine aardbevingen en dergelijke, ligt toch wel in de planeet.

Wanneer u als mens op aarde leeft, kunt u zich niet onttrekken aan die invloeden. Denk aan onze eindconclusie van de vorige maand. Iets anders is, of u er op een bepaalde manier profijt van kunt hebben. Als u niet weet dat u een duw zult krijgen, valt u waarschijnlijk op dat uitsteeksel van het gelaat, dat neus wordt genoemd. Als u weet, dat de stoot komt, dan kunt u er zich op voorbereiden. U krijgt een momentum waardoor u sneller kunt bewegen, zij het alleen in de richting van de stoot. Of u kunt u schrap zetten en daardoor zonder vallen dat effect opvangen. Dit is nu wat er voor een mens is gelegen in die relatie met de planeten. U weet dat de invloed gaat komen of u weet het niet. Weet u het niet, dan is het eenvoudig hoe kan ik mij redden? En heel vaak maakt u dan een fout. Als u weet dat er een invloed komt, kunt u kiezen. U kunt er gebruik van maken, dus meer mogelijkheid voor uzelf verwerven, maar u kunt ook net zo goed de zaak afremmen. U kunt zeggen, deze invloed scherm ik af, daar doe ik niets aan.

De relatie van de aarde met de planeten is moeilijk verder te definiëren, omdat er geen menselijke termen zijn om zoiets uit te drukken. Het zijn stemmen uit het onbekende die woorden spreken, welke wij niet helemaal verstaan. Zij drukken emoties uit, die zo omvangrijk zijn dat we ze niet kunnen overzien. Maar gelukkig kunnen wij met dat alles ook als mens toch wel bepaalde dingen leren kennen. Laten wij eens een paar voorbeelden nemen.

De invloed Zon / Aarde heeft een cyclus van 32 jaar en een cyclus van 7 jaar. In beide cycli ontstaan grote krachten waarop de aarde moet antwoorden. Elk antwoord betekent een vergroting van energie. Degene die weet hoe deze cyclus loopt (dat kan zelfs elke astronoom u vertellen, daarvoor behoeft hij niet eens astroloog te zijn) kan zeggen, in deze periode is er een tijd dat ik extra energie heb. Iemand die koorts heeft en extra energie krijgt, krijgt hogere koorts. In dat geval moet hij dus trachten die kracht op de een of andere manier naar de omgeving te laten afvloeien. Heb ik iemand, die op een gegeven moment malaise (slapte, zwakte) heeft, dan zeg ik, nu kan ik mijn eigen kracht nemen en het extra dat ik krijg plus het extra dat de patiënt zelf al krijgt als het ware samenvoegen en daarmee een verhoging van energie en een versnelling van genezing bereiken.

Zo kunnen wij zeggen, wat zeggen de binnenplaneten ons?

Als Venus op de aarde reageert, dan zal dat gemiddeld eens per 42 jaar gebeuren. Waarom? U moet rekening houden met beider omloop, met beider massa en daarmee met hun eigen vibratiepeil en de onderlinge afstand. Dat betekent, dat ongeveer eens per $4\frac{1}{4}$, soms $4\frac{1}{2}$ jaar, er een optimale gelegenheid is voor de aarde om te reageren; bijvoorbeeld om een boodschap te geven of te ontvangen. Dit valt lang niet altijd samen met de kortste onderlinge

afstand, dat moet u wel onthouden. Deze cyclus zult u minder gemakkelijk kunnen terugvinden. Daarom zou ik u erop willen wijzen, dat deze cyclus voor de nieuwe periode is begonnen te lopen in het jaar 1971. De top van de cyclus werd bereikt op 17 maart (19...?). Dit is niet zo belangrijk. Dat is het alleen, indien u de cyclus verder zou willen berekenen. Elke Venus-cyclus werkt stoffelijk. Voor de mens betekent dit, dat voor alles wat samenhangt met de bloedsomloop, bepaalde werkingen van de bloedsomloop, alsmede de uitwisseling in de longen en bepaalde stofwisselingsprocessen, er een mogelijkheid bestaat tot versterkte beïnvloeding. De duur van een Venus-cyclus is alles bij elkaar toch nog bijna 2 maanden, daarmee kunnen wij dus wel iets doen.

Op het ogenblik dat de aarde en Venus een contact hebben, is er namelijk altijd, van uit het standpunt van de mens gezien, een zelfde soort energie aanwezig. Deze energie is zuiver stoffelijk. Ze kan bij genezing op afstand niet worden gebruikt. Wel kan ze worden gebruikt bij onmiddellijke instraling en contactinstraling.

Mercurius laten we even buiten beschouwing; omdat daar een zeer snelle cyclus is, die echter zeer kort is. Die cyclus loopt, naar ik meen, 187 dagen, maar het feitelijke brandpunt is zo kort dat het ongeveer 12 dagen is, iets meer dan 36 uur. Daar kunnen wij moeilijk mee rekenen. De invloed is ook niet zo belangrijk.

Gaan wij kijken naar een Mars-cyclus, dan ontdekken wij een vreemd verschijnsel. Hier zijn wel lichamelijke reacties voor de mens mogelijk, maar de voornaamste invloed is altijd mentaal; een verhoging van weerstandsvermogen. Is er een contact met Mars, dan is dat wel eerste klas. Daarmee kunnen wij iemand mentaal sterker maken. Wij kunnen hem als het ware stimuleren, zodat hij juister uiting geeft aan alles wat er in hem bestaat etc. Hier moeten wij rekening houden met de baan benadering. Om het heel eenvoudig te maken, op het ogenblik, waarop de kortste afstand tussen beide planeten wordt bereikt, is de werking inderdaad het grootst. De werking van een Mars-invloed is dan ongeveer 67 dagen; het kan iets korter of iets langer zijn. Het brandpunt daarvan ligt op het moment dat de kortste afstand feitelijk is bereikt.

De Saturnus-invloeden zijn veel trager. Ze werken bijna 1 jaar tot 12 jaar. Hier is geen definitieve fase te geven. De fase van deze tijdsduur herhaalt zich ongeveer eens per 40 jaar. De laatste fase heeft u pas gehad. Voordat grote Saturnale invloeden wederom gaan optreden, heeft u voorlopig nog wel even de tijd. Dat is misschien goed ook, want deze kunnen wij gebruiken om bepaalde conflicten scherper te definiëren. Wij kunnen ze echter niet gebruiken om een mens te genezen of om hem gelukkiger te maken.

De andere buitenplaneten hebben hoofdzakelijk geestelijke invloeden. Zij werken via het onderbewustzijn, via het mentaal of levenslichaam. Waar dat het geval is, behoeven we ons niet in het bijzonder daarmee bezig te houden. Wij kunnen ze toch niet praktisch gebruiken. Nu is er in dat gehele gewirwar van stralingen niet alleen deze ritmiek. Wij hebben daarnaast wel degelijk te maken met wat we de afstemming kunnen noemen.

Elke planeet heeft eigenschappen, die soms worden uitgedrukt in wat men noemt het eigen getal van een planeet. Nu moet u zich daarvan geen bijzondere voorstelling maken. De ene planeet heeft het getal 49 en een andere het getal 161. Maar dat betekent verder niets. Dat is net zoiets als een telefoonnummer. De mensen hebben een systeem van aanduiding uitgedacht en daarbij is dat cijfer uit de bus gekomen, meestal op grond van een magisch vierkant. Maar wij kunnen wel zeggen, er zijn invloeden in de planetaire samenhang, die wij altijd door een zekere afstemming voor onszelf kunnen versterken.

Nu is het het eenvoudigst als wij ons proberen te houden aan een soort kleurenschema.

De zon stellen wij ons nimmer voor als goud. De zon is wit. Als wij denken aan Mercurius, dan denken wij aan blauw-wit of zilver-wit. Dus niet zo lichtend, iets matter. Voor Venus denken wij ongeveer aan rood koper. Wat Mars betreft, moeten wij kiezen voor helder of lichtend rood. Denkt u daarbij aan slagaderlijk bloed, dan weet u wat voor kleur ik bedoel. Zoekt u Saturnus, houdt u er dan rekening mee dat Saturnus elementen van blauw in zich draagt. Denk hierbij

echter niet aan zuiver of heel lichtend blauw, maar aan het nachtblauw van de hemel als er een enkel wolkje voorbij drijft. Het is een mengeling van nachtblauw en zilver. De nachthemel met door de maan beschenen wolken is over het algemeen een juist beeld voor de mens, waardoor de gevoelsmatige associatie mogelijk is. Zoekt men contact met Neptunus, dan is blauw de kleur.

Uranus heeft als kleur purper. Wil men nog verder gaan, dan zoek men het ultra violet op dat bijna pijnlijk wordt in zijn haast onzichtbare paarsheid. Jupiter is een van de meest eigenaardige planeten. Hij is namelijk wat men noemt een parelmoer planeet. Dat wil zeggen, dat hij alles reflecteert. Daarom zegt men wel dat Jupiter de heerser is, die geluk brengt. Maar dat is niet waar. Jupiter bevat in zich een aantal pasteltinten van de hoofdtonen van de andere planeten, voor zover het de aarde betreft.

Indien wij zijn kleur zouden willen nagaan, zouden wij waarschijnlijk terechtkomen bij een tamelijk fel groen. Hier moeten wij denken aan het groen van jong berkenblad, doorschijnend groen met een geel effect erin. U kunt zich echter moeilijk op die kleur afstemmen, omdat de werking van Jupiter daar door niet wordt bepaald.

Dit kleurenschema, zoals ik u dat hier geef, heeft voor een mens bepaalde associaties. Die associaties plegen bij concentratie een zekere instelling van de menselijke gevoeligheid en ook van de aura en al wat ermee samenhangt tot stand te brengen. Daardoor ontstaat er een sterker contact met zo een planeet. Door ons in te stellen via die kleuren stellen wij ons open voor de werkingen en de krachten van de betreffende planeet. En daar de banen altijd een zekere relatie met elkaar hebben, zal er op aarde altijd een uitdrukking zijn van de invloed van die planeten.

Het wordt moeilijker, als wij ook nog willen werken met kosmische stralen en kosmische krachten, want die zijn er ook. Ofschoon ze eigenlijk niet helemaal thuis horen in het spreken van de aarde als persoonlijkheid met andere sterren, wil ik ze hier noemen, opdat ze gemakkelijker in het systeem passen.

Er zijn de zogenaamde 7 kleuren. Die kleuren moet u zich niet al te mooi voorstellen. De meeste mensen willen er een regenboog van maken, maar dat is helemaal niet waar. Er zijn 3 kleuren plus het verblindend wit. Elke kleur komt voor in een positieve of zeer lichte waarde en in een negatieve of een donkere en wat troebele waarde. Alle tezamen geven ze de werkingen weer van grote kosmische krachten, die wij wel de Heren der Stralen noemen. Nu heeft de aarde een eigen uitstraling. Die is niet groen, zoals de meeste mensen denken, maar blauw met een groen tint, dus blauw-groen. Daarmede behoeven wij geen rekening te houden, omdat wij erin leven en elke reactie op de aarde wordt verdisconteerd in onze instelling.

Als wij op de aarde leven met haar eigen uitstraling, dan zal de totale uitstraling betekenen hoe de aarde als geheel (met alle mensen daarop) reageert op een kosmische straling, een kosmische kracht. Wij behoeven echter geen rekening daarmee te houden, want voor ons wordt de werking van de kosmische straling niet bepaald door haar kwaliteit, maar door de reactie, die op aarde daardoor ontstaat.

Alles waar het witte licht bij te pas komt, is onthullend. De werking van deze kosmische kracht op aarde impliceert een verscherping van tegenstellingen (dit is dus alleen voor de aarde, voor andere planeten ligt het anders). Het betekent daarnaast een duidelijk worden van vele details, als het ware een ontdoen van camouflage en bijkomstigheden van verhoudingen.

Wanneer een dergelijke kracht optreedt, kunnen wij daarvan gebruik maken voor genezing, maar vooral om te herkennen wat er gebeurt. De fase van helder wit licht is bovendien goed, als u bijvoorbeeld een infectie zou willen bestrijden met geestelijke middelen. Maar ze is nog veel beter als u een diagnose moet stellen. Een diagnose in deze periode gesteld is over het algemeen zeer helder en zuiver, omdat tegenstellingen dermate worden verscherpt dat u haast niet aan de waarneming daarvan kunt ontkomen.

Daarnaast kennen wij de kleuren geel, rood en blauw. Er zijn tussentinten genoeg te vinden, maar dit zijn de hoofdkleuren van de Heren der Stralen.

Geel. Positief is het lichtend geel of goudgeel, ook wel tintelend geel genoemd. Dit geeft levenskracht. Hierdoor ontstaat een enorme vitaliteit. Wij kunnen deze vitaliteit gebruiken, maar alleen door de richting die wij zelf aan deze kracht geven. Dat betekent bij paranormale genezing, wij kunnen op dat ogenblik kracht ontvangen, maar ze is zinloos, tenzij wij zelf, en dan zeer juist, die kracht richten. Doen wij dat niet, dan kunnen wij onze patiënt alleen wat sterker maken; meer gebeurt er niet.

De negatieve kant daarvan is troebel geel, in sommige gevallen ook wel bruingeel. Wanneer deze kracht actief is, dan impliceert dat, dat alle kracht in zichzelf verdeeld is. Er ontstaat verwarring. Zouden wij ontdekken dat deze invloed werkzaam is, dan moeten wij proberen om haar in de eerste plaats terzijde te stellen. Wij moeten trachten een afscherming daartegen te vinden, dat kunnen wij doen, indien wij ons op wit richten. Want het witte licht, waarop wij ons afstemmen, domineert zelfs de heersende invloed, van het vuil of negatief geel.

Rood, lichtend rood geeft moed, maar zweept ook emoties op. Het maakt de gevoelswereld van de mens belangrijker, het verhoogt zijn sensitiviteit. Als wij iets dergelijks nodig hebben, dan kunnen wij ons daarop instellen. Als wij ons instellen op een donkerder kleur rood (aderlijk bloed, zwarte bijtonen, dan kijken wij aan tegen afgewerkte resultaten; dat zit vol residuen. Datgene wat in het verleden fout was, komt nu naar voren en maakt zich emotioneel kenbaar. Hierdoor ontstaan er vele psychische afwijkingen. Er kunnen tijdelijk verschijnselen van wereldvervreemding, schizofrenie e.d. voorkomen. Om een dergelijke invloed te bestrijden, stellen wij ons in op lichtend rood, omdat de kracht en de emotionele zuiverheid van lichtend - rood over het algemeen de negatieve gevolgen weg neemt of kan domineren.

Blauw. Het blauw in de lichtende, positieve zin is stralend. Het betekent wetenschap, redelijkheid en kan worden gebruikt waar een gevoelswereld moet worden erkend of moet worden beheerst. Daarnaast kan het ons helpen om de psychische processen van een ander te doorgronden. Er is wijsheid in gelegen, maar vooral weten.

De negatieve kant van blauw is niet zo negatief als van de andere kleuren. Het is een paarsachtig blauw en neigt tot mystiek. Als wij in de mystiek voor onszelf dan weer het stralende blauw kunnen aanroepen, dan brengt het ons allerlei innerlijke belevingen, die later verhelderend zijn voor ons bestaan, die ons beter doen begrijpen wat wij doen, wat wij zouden moeten doen en die ons toch niet losweken van het normale bestaan zoals wij dat kennen.

Hier zijn positieve mogelijkheden. Indien een van uw patiënten onder een dergelijke mystieke invloed lijdt (dat gebeurt wel eens), dan moeten wij zorgen dat wij er stralend blauw bij geven. Wit licht zou hier vernietigend werken, want de confrontatie met zichzelf kan een mens in dergelijke omstandigheden niet verwerken.

Geel zou eveneens negatief zijn, want wij geven levenskracht die in grote afwijking van de voorstellings- en de gevoelswereld wordt geproduceerd. We krijgen dan iemand met enorme visioenen, die geen cent betekenen. Er zijn wel wat van die mensen op aarde geweest. Daarmee moeten we dus even uitkijken.

Gebruiken wij rood, dan krijgen we wel een verheldering. Maar de persoon wordt emotioneel sterk geladen en het mystiekachtige, die innerlijke vervreemding, wordt dan omgezet in emotionaliteit en dat is, zelfs als wij lichtend rood gebruiken, minder goed.

Blauw is het belangrijkste dat wij kunnen gebruiken om te verhelderen. Als wordt gezien, dat ditzelfde blauw in de aura wordt gereflecteerd, dan kunnen wij daaraan eventueel geel als energie toevoegen, omdat dan het proces van zelferkenning op gang is gekomen en daarmee de beperking van de vlucht in de irrealiteit is ingesteld.

Dit was even een terzijde, want op de kosmische werkingen en invloeden zullen wij later verder ingaan. Wij gaan nu terug naar de aarde en haar relaties met het leven.

Elke planeet heeft een eigen persoonlijkheid. Die persoonlijkheid wordt heel vaak benoemd. De mensen hebben heel mooie namen daarvoor uitgevonden. Zelf noemen de planeten zich niet zo, maar worden kenbaar door een soort code. U zou misschien het best kunnen zeggen een

soort patroontje van magnetische aard, zoals u dat in ijzervijzel wel ziet, en dan met zoveel specifieke eigenschappen dat het doet denken aan een duimafdruk.

Wanneer die verschillende persoonlijkheden reageren, dan zullen zij bij die reactie alles wat in die planeet bestaat mede activeren. Je kunt dus nooit zeggen, de aarde denkt en de rest slaapt. Als de aarde denkt, zal de invloed van het denken van de aarde alle natuurgeesten, alle mensen en alle leven beïnvloeden.

Misschien kan dit het best worden uitgedrukt in een Tibetaanse spreuk over de Koning der Wereld. Als de Koning der Wereld (die ergens in een grot onder de wereld zit) een ogenblik denkt en spreekt, is de aarde stil, de wolken bewegen niet, de wind houdt haar adem in en de dieren zijn als beelden. Een dergelijke invloed zou men zich misschien minder dichtertlijk, maar zeer reëel kunnen voorstellen in te werken op alle natuurgeesten en ook op sterke natuurgeesten en krachten. Deze worden vaak aangesproken als dienaren, geesten, engelen en dergelijke. Voor ons is het belangrijk dat zij worden beïnvloed en beheerst door de planeet waartoe zij behoren. Als echter een entiteit van bijvoorbeeld Mars naar de aarde wordt gezonden, dan behoudt zij wel de karakteristiek en de krachten die haar wezen op Mars hebben gevormd, maar zij reageert volgens de gedachten der aarde, omdat ze in haar invloedsgebied is gekomen. Dit is een van de regels, waarmee wij in de magie te maken krijgen. Daar wordt namelijk gezegd, men kan dienaren, engelen en heersende krachten van alle planeten oproepen, indien men over de juiste formules beschikt. In elk geval dient men zich te realiseren, dat:

hun werkzaamheden en krachten moeten worden gericht volgens de erkende structuur van de aarde en

volgens de magische wetten daarvan

voor elk bevel geen rekening mag worden gehouden met de eigenschappen van de planeet waartoe de entiteit behoort, maar dat gebruik moet worden gemaakt van de stoffen der aarde, die de entiteit kunnen richten op de gebieden op de aarde.

Ik heb trachten duidelijk te maken dat er enorm veel entiteiten zijn. Nu zijn er omstandigheden denkbaar waardoor dergelijke natuurgeesten een grote bewegingsvrijheid krijgen. Zij kunnen dan tijdelijk, ook zonder dat de planeet hen daartoe zou stimuleren, zich buiten het bereik van die planeet wagen. Maar zij zullen na korte tijd altijd weer daarheen moeten terugkeren, omdat zij voor hun levensenergie, hun vorm en hun bestaan van die planeet afhankelijk zijn. Voor dergelijke elementalen kan een situatie als omschreven ontstaan, wanneer bijvoorbeeld een komeet de banen van verscheidene planeten kruist. Dan ontstaat er een verstoring van krachtveld. In die verstoring van krachtveld wordt de werking van de persoonlijkheden als het ware een beetje gemixed. Het lijkt, alsof die velden tijdelijk dicht bij elkaar komen en dan is het overspringen van entiteiten eenvoudiger denkbaar. Hier geldt wederom dat dit voor een entiteit nooit mogelijk is, wanneer de zon zich tussen de planeten bevindt. Zo een entiteit kan dus niet zeggen, ik ga even een bochtje maken en reis even rond de zon met deze komeet.

Zij kan wel zeggen, als er geen zonne-invloed staat tussen mij en de andere planeet, kan een komeet en soms ook een zware meteor een verbinding maken waardoor een overgaan van de ene planeet naar de andere denkbaar is. De bestaanstijd van een elementaal van een andere planeet op uw wereld is beperkt. Ik denk, dat een entiteit uit Mars het hier niet veel langer dan 150 jaar in uw tijd gerekend zou uithouden. Een entiteit uit Mercurius zou het hier zelfs geen twee maanden uithouden. Een uit Venus zou er iets langer over doen, maar heeft er toch voordat het jaar om is meer dan genoeg van. Die moet of verdwijnen (oplossen in energie) of op de een of andere manier terugkeren. De planeet heeft de neiging om haar krachten te gebruiken om elementalen (entiteiten), die tot haar eigen veld en invloedsgebied behoren, tot zich te trekken. Dit gebeurt dan over het algemeen kort voordat de levensenergie van dergelijke entiteiten zou ophouden te bestaan.

De wereld heeft nog heel wat meer geheimen. Wat wij vandaag hebben beschouwd, was hoofdzakelijk de relatie van de aarde met planeten en met stralingen. Een mens leeft eigenlijk in een soort doolhof waarvan hij gelukkig de muren niet ziet. Rond hem zijn allerlei krachten aan het werk en hij maakt er zich dan ook van af door te zeggen, astrologie is onzin, of, astrologie geeft ons de vaste wetmatigheden van de kosmos. Dat is in zekere zin wel juist, maar het houdt geen rekening met de mogelijkheid dat bepaalde stralingen of krachten van een planeet plotseling versterkt optreden. Je kunt dat astrologisch niet bekijken en niet berekenen. Maar als mens kun je, als je weet dat die mogelijkheden bestaan, in jezelf de impulsen ervan ontdekken. Je zegt dan, ik resoneer volgens de waarden van een bepaalde planeet en nu kan ik de specifieke krachten daarvan gebruiken. Zoals u ook als mens kunt constateren, ik heb een dergelijke afwijking van norm, van handelen, van voelen en zelfs van denken, dat hier een bepaalde kosmische straling aanwezig moet zijn. Die straling moet over de gehele wereld werkzaam zijn dus kan ik, dank zij deze erkenning, werken met die kracht.

Dat is het grote geheim voor de mens, die op aarde met het paranormale iets wil presteren. Hij kan alleen werken met de krachten die bestaan. Indien hij tegen ze ingaat, dan kost hem dat veel energie. Hij kan zich daarvan hoogstens tijdelijk, en dan meestal niet eens geheel, isoleren. Maar gaat hij mee met de krachten, die hij rond zich erkent en ook de juiste instelling daartoe weet te vinden, dan zal hij tot grootse prestaties in staat zijn. Hij zal bijvoorbeeld vele genezingen kunnen bewerkstelligen, maar ook grote invloed op mensen kunnen krijgen. Hij zal op de juiste momenten kunnen handelen. Hij zal over de energie beschikken en vooral het doorzettingsvermogen bezitten om bepaalde, zeer moeilijke taken toch goed te volbrengen. Ik hoop, dat voor u in dit betoog hier en daar toch iets zit wat waardevol is. Zoals in de inleiding werd gezegd, wij zijn een klein beetje chauvinistisch. U bent mensen, wij zijn mens geweest en daarom richten wij ons vooral tot de mens en de praktische mogelijkheden, die er voor de mens in dit alles liggen. Want te weten dat planeten met elkaar spreken is interessant, maar te beseffen, dat een dergelijk contact invloeden scheidt waarvan men zelf gebruik kan maken, geeft er een praktische waarde aan. Wat interessant was, wordt nu nuttig. Ik hoop met dit alles enkele richtlijnen te hebben gegeven waardoor het nuttige met het wetenswaardige verenigbaar is geworden.

VREDE

Als je de mensen vrede hoort zeggen, dan denk je dat het een staat is waarin niemand eigenlijk een vin verroert. De meeste mensen begrijpen niet dat vrede een innerlijke toestand is en dat werkelijke vrede, volgens de menselijke opvatting, een stilstand van alle conflict, ondenkbaar is op een aarde, die zelf voortdurend in beweging en in ontwikkeling is. De mens loopt zich het vuur uit de sloffen om zich aan te passen aan alle mogelijkheden en ontwikkelingen, die hij ontmoet en die in zich een element van strijd bevatten. De vrede is voor de mens niet gelegen in de manier waarop hij zich uit. Het is vooral gelegen in de wijze waarop hij zichzelf voelt. Vrede is een innerlijke toestand.

Als een mens vrede vindt, dan betekent dit dat hij in harmonie is met de wereld en met al datgene wat hem omgeeft. Hij zal dan, desnoods nog wel actie voeren, hij zal strijd kennen, maar omdat dit altijd op harmonische wijze gaat, zal elke strijd zich oplossen in een nieuwe harmonie. Daarin ligt eigenlijk het aspect van de vrede dat zo belangrijk is.

Als wij kijken naar de conflicten zoals ze nu op aarde bestaan, dan moeten wij tot de conclusie komen dat de mensen vrede zeggen, terwijl ze iets anders bedoelen. Men smeekt om vrede in het Midden Oosten, maar de vrede die men zoekt is niet te vrede van mensen, die elkaar begrijpen. Het is gewoon een zich onthouden van gewapende acties. Een officiële erkenning van elkaar misschien, en verder niet. Werkelijke vrede kan eerst bestaan, indien er een wederkerige waardering is. Dan behoef je het niet met elkaar eens te zijn, maar dan kun je zoeken naar een manier om met elkaar samen te werken.

Ik weet wel dat menigeen zal zeggen, dat zullen de Arabieren ten aanzien van de Israëliërs niet willen en de Israëliërs niet ten aanzien van de Arabieren. Maar daarmee zijn we er nog niet. Dat conflict kan alleen worden opgelost, indien die mensen gaan begrijpen wat de ander beweegt. En datzelfde, zou men kunnen zeggen, geldt voor alle grote conflicten.

Neem bijvoorbeeld de conflicten tussen de verschillende systemen op deze wereld. Is het nu werkelijk zo belangrijk of je leninistisch marxist bent, maoïstisch marxist of helemaal geen marxist. Het is belangrijk hoe je leeft en hoe jij je tegenover je medemens, die jou ervaart, gedraagt.

Als je spreekt over vrede kun je zeggen, Nederland met zijn autoloze zondag, dat was toch wel een beeld van vrede. Maar als je even verder kijkt, zie je dat dat helemaal niet waar is. Men maakt er het beste van, dat wel. Maar gelijktijdig vond men het noodzakelijk te demonstreren dat men het met die toestand niet eens was. Er was uiterlijk een aanvaarding, gepaard gaand met veel innerlijke onrust, die voorlopig, omwille van een zekere uitdaging, onderdrukt is. Werkelijke vrede zou zijn, als de mensen zouden zeggen, het heeft zoveel goede kanten, dat wij ons daar eenvoudig bij aanpassen zo lang dat noodzakelijk is. Dan zul je niet zeggen, ik wil niet meer met een auto rijden. Dan zul je zeggen het autorijden is niet belangrijk, omdat het mijn innerlijke toestand niet beïnvloedt. Ik kan voldoende harmonie vinden op een andere manier. Waarbij ik mij overigens afvraag waar de harmonie van het autorijden zit. Want als je ziet hoe ze elkaar opjagen en welke woorden er worden gedacht, gemompeld en soms zelfs geschreeuwd door de deelnemers aan het verkeer onderling, dan vraag je je af of hier van enige harmonie wel sprake is. De enige harmonie is, naar ik meen, de zin en de lust van de beweging.

De situatie van de gehele wereld is gebaseerd op tegenstellingen. Dat is helemaal niet zo erg. Een tegenstelling geeft juist nadruk aan de goede dingen van het leven. Als alles gelijkvormig was, zouden de mensen ook geen vrede kennen. Ze zouden sterven van verveling en voor de dood een ander nog de dood willen aandoen. De tegenstelling is dus noodzakelijk.

Het belangrijke is dat wij de noodzaak van de tegenstellingen, de potentie ervan (de mogelijkheid van de tegenstelling) aanvaarden. Wij kunnen natuurlijk zeggen, wij hadden het anders willen hebben. Maar als wij het anders willen hebben, dan moeten wij zelf proberen het anders te maken; niet door een ander iets te ontnemen, maar door zelf iets te presteren, iets te zijn. Wij moeten niet proberen een ander af te kammen. Wij moeten proberen onze eigen waardigheid te demonstreren. Daarom zeg ik, vrede is een innerlijke zaak. Die vrede als zodanig kun je nooit tot uitdrukking brengen in de wereld.

In een wereld van handel, van industrie is er concurrentie. Dat is onvermijdelijk. Nu kun je concurreren door de ander op de een of andere manier de grond in te werken en je kunt het doen door te proberen zelf beter te zijn dan de ander. Op de tweede manier heb je vrede.

Op de eerste manier heb je oorlog. Het strijdelement blijft bestaan. In het eerste geval ben je geneigd te vernietigen. Je bouwt niet op en je zult weten dat wat je doet eigenlijk niet eerlijk is en daardoor word je gegrepen. In het tweede geval probeer je op te bouwen, zelf iets duidelijk te maken, iets beter te maken en daardoor heb je innerlijk rust en kun je tegenover je tegenstander ook grootmoedig zijn. Je zult hem niet alles cadeau geven, dat is dwaasheid, maar je zult aanvaarden dat de ander ook het recht heeft om beter te worden, een beter product te maken. Het is geen kwestie meer van, hoe kan ik de ander minder maken, maar hoe kan ik voor mijzelf een meerwaardigheid tot stand brengen en behouden. De strijd is er nog wel, maar deze betreft meer het eigen ik dan de ander. Het is het positieve aspect van wat je oorlog kunt noemen.

Indien de mensen proberen zelf beter te worden, dan is het positief, dan is de strijd geen oorlog, want hij wil niet vernietigen. Hij wil opbouwen. Bij oorlog is de strijd negatief, omdat hij wil vernietigen. Hij wil de ander tot mindere maken. In alle aspecten van het leven speelt dat een rol.

Als u mij naar mijn persoonlijke mening zou vragen, (wat u veiligheidshalve natuurlijk nooit zult doen) zou ik willen zeggen, de meeste mensen die zeggen, ik heb vrede met mijn lot, hebben dit in wezen niet. Iemand, die vrede heeft met zijn lot, behoeft dat niet meer te zeggen. Hij leeft het. Zolang je iets moet zeggen, leef je het niet. Uitingen, die niet de gehele persoonlijkheid betreffen, duiden aan dat er een strijd, een onevenwichtigheid is. Mensen, die spreken over vrede, dragen strijd in hun hart. Mensen, die de vrede leven, zullen de strijd een nieuw karakter geven. Ze praten niet over vrede, maar ze geven eenvoudig hun positieve benadering in zoverre door dat er een soort ridderlijkheid ontstaat of moet ik het sportiviteit noemen in deze dagen. Laat mij een klein voorbeeld geven.

In de oorlog 1914-1918 waren de piloten aanvankelijk zeer ridderlijk. Wat ze deden was zeer gevaarlijk, dat wisten ze, maar ze hadden respect voor elkaar en ze probeerden beter te zijn dan de ander. Het was geen poging de ander zonder meer te vernietigen. Integendeel. Men erkende diens waarde en betekenis. Heel vaak werd er gewoon een grafkrans afgeworpen voor een gevallen piloot van de tegenpartij. U zult zeggen, was dat dan vrede? Dat was een vorm van vrede in een oorlog; werkelijke vrede. Het is een respecteren van elkaar.

Oorlogen zijn de mens ingeschapen. Een mens kan niet leven zonder strijd. De hele natuur, deze hele wereld is eenvoudig op strijd gericht. Je kunt natuurlijk zeggen, als je een leeuw hebt en een kudde zeboes, dan is er tussen deze strijd; dat is onvermijdelijk. De leeuw zoekt voedsel, hij moet slaan. Wat doet de kudde? De kudde aanvaardt dit feit. Zolang de leeuw niet heeft geslagen, vlucht ze. Zodra hij een slachtoffer heeft geslagen, komt de kudde tot rust en begint te grazen. De situatie is aanvaard. De leeuw is een aanvaard deel van het bestaan van die zeboes.

Dit is voor een mens ondenkbaar. Hij zegt, maar dan worden alle zwakke exemplaren aangevallen en dat kunnen wij niet dulden, want het zijn de onzen. De dieren hebben daar een vrede gevonden, die op zichzelf niet zo zachtzinnig en niet zo zoetsappig is. Zoiets van vrede op aarde en in allen een welbehagen. Het is eerder vrede op aarde, daar allen elkaar in eerlijkheid aanvaardden.

Wat de mens in de natuur als een droom ziet, is dat niet. Een dier in doodsnood zal worstelen tot het beseft dat die worsteling zinloos is en dan legt het zich er fatalistisch bij neer. Dat is voor een mens onbegrijpelijk. Toch heeft het dier de vrede hervonden, ik kan de situatie niet meer meester, dus is ze verloren. Als mijn krachten niet toereikend zijn om de situatie te veranderen, moet ik mij daar eenvoudig bij neerleggen. Daardoor kent een dier op een beperkte wijze een vrede, waarin angst en wreedheid kunnen bestaan, maar nooit op een zodanige wijze dat het wezen wordt vernietigd. En dat is nu juist wat strijd bij de mens kan doen.

Strijd kan de mens vernietigen, omdat hij op den duur zijn eigen waarden en maatstaven helemaal verliest. Als de strijd voorbij is, is hij niet meer zichzelf; dan is hij iets anders geworden waarmee hij niet meer kan leven. Daarom moeten wij zeggen, vrede op aarde is wel degelijk denkbaar, maar die vrede zal niet rust zijn. Dat wil niet zeggen, dat er nooit meer geweld zal zijn. Afwezigheid van geweld is geen vrede. Dat is de stilte van het sterfhuis of de stilte voor de storm.

Vrede erkent het bestaan van strijd en zelfs de onvermijdelijkheid daarvan. Maar men zoekt in de strijd niet zichzelf te verliezen. Men probeert niet zichzelf te verheffen, maar maakt alleen zichzelf zo harmonisch mogelijk, waarbij erkenning van een harmonie zelfs in de relatie met de tegenstander kan zijn.

Ik kan mij voorstellen, dat een soldaat op een gegeven ogenblik beseft dat zijn hele *raison d'être* is gelegen in het feit, dat de soldaat van de tegenpartij bestaat en dat hij daarom een waardering heeft voor de soldaat van de vijand, ook al is deze zijn potentiële tegenstander. Dan is dat ook een vorm van vrede. Niet de mooiste, want als wij zeggen dat er militairen moeten zijn, dan zeggen wij dat oorlog en geweld onvermijdelijk zijn.

Wij zouden misschien de zaak wat kunnen vereenvoudigen. Een simpele methode zou bijvoorbeeld zijn elke mens in staat stellen zichzelf te verweren, er eventueel voor te trainen en hem dan gewoon de mogelijkheid geven om, indien zijn vrijheden worden aangetast, daartegen in verweer te komen. Dan zou er meer vrede zijn, omdat enerzijds er een veel grotere defensieve potentie is, terwijl er aan de andere kant een veel minder agressieve potentie is. Het is de agressie die de vrede vernietigt. Het is niet het feit, dat verdediging soms noodzakelijk is.

Er zijn situaties denkbaar dat het is, vecht of sterf. Maar, vecht of sterf, betekent niet dat de vrede wordt verstoord. Het betekent alleen, dat er een situatie moet worden opgelost en dat daarin een harmonie kan blijven bestaan, die, zelfs in het geweld en door de vernietiging van een van beide partijen, niet wordt verbroken.

Ik geloof dat het voor een mens erg moeilijk zal zijn om dit concept van vrede te begrijpen.

Vrede leeft in jezelf. Het is een waarde, die in de mens moet groeien en die nooit kan worden gevonden door middel van allerlei conferenties. De UNO is geen wapen voor de vrede. Integendeel, het is een wapen waardoor de werkelijke vrede verre wordt gehouden door het scheppen van tegenstellingen die niet noodzakelijk zijn en door het verhullen van harmonieën die feitelijk wel bestaan. Dat mag men natuurlijk niet zeggen.

Ik kan op precies dezelfde wijze zeggen, dat de predikers, die de enige waarheid verkondigen op de hoek van een straat of in een machtige kathedraal, op zich een goed werk doen tot op het ogenblik dat ze zeggen, daarom zijn alle anderen heidenen, zondaren en verworpenen. Op dat moment hebben zij de vrede verbroken. Zij hebben niet gezegd, in mij is een waarheid die harmonisch groeit. Ik kan er misschien aan te gronde gaan, maar dit is een waarheid die leeft. Deze waarheid in mij maak ik duidelijk kenbaar overal waar ik ben. Ik aanvaard, dat alle anderen in hun eigen waarheid kunnen groeien tot een harmonie, waardoor hun waarheid en de mijne kunnen samengaan.

Het scheppen van tegenstellingen betekent nog niet het scheppen van onvrede. Het scheppen van een relatie van meerwaardigheid ten aanzien van anderen of van het andere, is al een sterke bedreiging van de vrede. En als je stelt dat je eigen rechten, mogelijkheden en werkingen exceptioneel zijn en door een ander niet kunnen worden geïmiteerd, ook niet als hij uiterlijk blijk geeft van een gelijkwaardigheid, dan heb je pas werkelijk de vrede vernietigd. Vrede op aarde, in alle mensen een welbehagen, is zo een mooie tekst. Met kerstmis zal hij weer vele malen worden uitgedalmd. Maar het is een tekst, die zegt, dat vrede op aarde alleen kan bestaan, niet in de mensen waarin God een welbehagen heeft, maar in de mensen die welbehagen vinden in God.

De mens, die zijn God aanvaardt en daarmee zijn bestaansrechtvaardiging aanvaardt, die zijn bestaan kan aanvaarden en zo zijn leven kan leven zonder ooit in haat, nijd en afgunst tegenover anderen te ontbranden, die mens kent de vrede. En dat is de enige werkelijke vrede, omdat ze niet kan worden vernietigd en omdat ze, bestaande in de mens, bestaat in de eeuwigheid.

WIEROOK

Reukwerken. Smeulend, brandend, soms spetterend gaan de geuren de lucht in. Fijne, vluchtige stoffen beïnvloeden de mens, de omgeving en veranderen de verhoudingen. De mens raakt door de geur beïnvloed en stelt zich geestelijk anders in. In vele gevallen zijn de fijn verdeelde stoffen ook in staat om de krachten, die rond ons zijn wat meer kenbaar te maken. Het is alsof de vluchtigheid van de geurstof een voertuig kan vormen voor krachten, die zich anders in de stof niet zo gemakkelijk kunnen manifesteren.

Wierook is dus niet alleen maar het reukwerk waarmee wij eer betonen aan God of aan iemand anders. Het is wel degelijk ook de sfeer maken tot datgene waardoor wij proberen onze omgeving en onszelf af te stemmen op de juiste wijze.

Het is heel belangrijk; dat de mensen gebruikmaken van de juiste soorten wierook, want niet elke geurstof geeft dezelfde resultaten. Er zijn geurstoffen, die u alleen kunt gebruiken, indien

u magische bezweringen wilt doen; en dan nog alleen magische bezweringen van een bepaalde aard. Andere wierooksoorten zijn alleen geschikt voor zeer intense meditatie en gebed. Er zijn betrekkelijk weinig wierooksoorten, die magisch zelfstandig actief zijn. Daarentegen zijn er vele wierooksoorten, en dat moeten wij goed beseffen, die ons beïnvloeden. Door die beïnvloeding, ook al worden ze eigenlijk als parfum gebruikt, brengen ze toch in ons een verandering teweeg en ook in de omgeving.

Laten wij daarom met reukstoffen een klein beetje voorzichtig zijn! Laten we beseffen dat juist als zij fijn verdeeld tezamen met rookbestanddelen in de lucht komen, ze daartoe een voertuig kunnen vormen voor krachten, die wij niet altijd zo graag manifest zien in onze omgeving.

Wierook is een hulpmiddel voor degenen die mediteren en de juiste wierook gebruiken voor de juiste meditatie.

LES 3 - VIBRATIES IN DE WERELD

De wereld is vol van allerlei spanningen, allerlei vibraties. Een groot gedeelte daarvan werkt volgens een vast patroon. Je kunt zeggen, dat de spanningen in de aardkorst bijvoorbeeld werken volgens een vast patroon, waarin het optreden van ontladingen van spanning eveneens volgens een vast patroon verloopt, ook als dat patroon alleen geldt gezien over de gehele wereld en niet alleen maar voor één bepaalde plaats. Er zijn ook andere dingen waarin men niet zo erg gelooft, zoals aardstralen, die ook periodiek werkzaam zijn. Ook deze vertonen een bepaalde modulatie waardoor ze de ene keer meer invloed hebben dan de andere keer. Zo kun je verder gaan.

We kunnen ook denken aan de krachten, die in de oude elementen zitten. De luchtgeesten bijvoorbeeld zijn lang niet altijd even actief. Hetzelfde kunnen we zeggen over de watergeesten, de aardgeesten, de vuurgeesten en om eerlijk te zijn ook wel over de mensen. Hoe zit dit alles in elkaar? Hoe werkt dit mechanisme dat in de wereld, zonder dat de mens dat helemaal beseft, toch ontzettend veel invloed kan uitoefenen? Ik moet dan eerst beginnen met een paar eenvoudige voorbeelden om de zaak begrijpelijk te houden.

Misschien heeft u wel eens zo een speelgoed gezien waaraan twee slingertjes hangen. Geef je het ene slingertje een tikje, dan blijft het andere eerst nog even stil, maar langzaam gaat het, en in een veel trager tempo, meetrillen; het slingert dus mee. Op een gegeven ogenblik slingeren ze beide tegen elkaar in en ontmoeten elkaar in het midden. Blijft echter de beweging aanhouden, dan zien we het verschijnsel dat, doordat de ene trager is dan de ander, op een gegeven ogenblik allebei uitslaan naar dezelfde kant. Met twee factoren is dat dus betrekkelijk eenvoudig.

We kunnen nu zeggen, wanneer de spanning in de aardkorst een top bereikt, zal deze top inwerken op het vulkanisme. Het vulkanisme is weliswaar niet gebaseerd, zoals men wel eens denkt, op een grote magma laag waarop de aardtschotsen drijven, maar het is toch wel zo dat de vulkanische uitbarstingen en verschijnselen worden geactiveerd door een top in de spanning in de aardkorst. Wanneer dat nu gebeurt, zien we het volgende verschijnsel optreden. Het vulkanisme heeft namelijk de neiging eerst de spanning in de aardkorst te vergroten. Nu komt er een ontlading (een aardbeving of een zeebeving). Het vulkanisme blijft echter daardoor extra geïrriteerd doorwerken, het gaat dus nog naar een top toe. Daarna zwakken beide af en dan is er nog wel een zekere vulkanische activiteit, maar die is betrekkelijk gering. Hetzelfde zien we met de spanning in de aardkorst, ook deze is in verhouding tamelijk gering.

Nu is dit een heel eenvoudig voorbeeld waarbij het alleen gaat om een zeer directe relatie. Maar ik heb u heel wat meer waarden genoemd, en ik zou er nog meer kunnen noemen, die alle op elkaar inwerken. Dan krijgen we een heel ander verschijnsel.

Omstreeks deze tijd van het jaar (Kerstmis) oefent men in Engeland in vele dorpen en steden met een behoorlijke klokkentoren weer het "ringing the chimes are singing the chimee". Dat wil zeggen dat de klokken zo worden geluid dat ze onderling in tempo verschillen. Hierdoor ontstaan er voortdurend nieuwe klank combinaties. Dat wordt dan van tevoren helemaal vastgelegd. Zo krijgt men een melodie. Wat is nu het wonderlijke hierbij? Als je op een afstand luistert, dan lijkt het of het gebeier hoger of lager toon is. Dat komt alleen maar doordat de orde van toonhoogte waarin de klokken aanslaan een ietwat andere is. Ik neem dit als voorbeeld om duidelijk te maken dat, als vele verschijnselen, die op zichzelf gelijkblijvend zijn, in een verschillend ritme werken en daardoor voortdurend in een verschillende volgorde actief worden, wij uiterlijk veranderingen van omstandigheden zien die schijnbaar permanent zijn.

Stel u nu eens voor dat deze aarde met haar eigen aard, met haar bezieling, met haar voortdurende wisselwerkingen met andere planeten en met de zon, in zich ook nog bepaalde processen vertoont, die we moeizaam en met heel veel goede wil als een aantal levensprocessen zouden kunnen beschouwen. Dat zijn de veranderingen in de aardkorst, maar dat zijn ook veranderingen van activiteit in de aardkern. Er zijn variaties van wat men magnetische geleidbaarheid zou kunnen noemen en daardoor fluctuaties in het aardmagnetisch veld. Er zijn veranderingen in de rotatie snelheid van de bovenste laag van de atmosfeer ten aanzien van het aardoppervlak. Al deze dingen en nog veel meer werken samen.

Nu zullen er ogenblikken zijn dat die verschijnselen botsen. Hun invloeden heffen elkaar dus voor een groot gedeelte op. Wij merken daar niet veel van. Het is een normale tijd, het is een normaal jaar. Maar de verschuiving gaat verder. Nu komt er een ogenblik dat de activiteit in de aardkern, de verschuiving van magnetisme (aardmagnetisch veld en magnetische geleidbaarheid in de kern), de verandering van snelheid in de bovenste luchtlaag alle tezamen een rol gaan spelen. Wat gebeurt er dan?

Onder meer ontstaat er een groter potentiaal voor de bovenste luchtlaag ten aanzien van de aarde. Dat betekent een verandering van onder meer ionisatieverschijnselen. We krijgen onder andere, wat men wel noemt, de verschuiving van de Heaviside-laag. Al deze dingen tezamen betekenen een verandering op aarde, een verandering ook voor al het leven, want dat leven zit in een andere spanning gevangen. Het betekent ook een verandering in de atmosfeer, want de verandering van snelheid plus lading betekent dat er aan de rand van de troposfeer wolkvorming kan ontstaan.

Deze wolkvorming krijgt bepaalde eigenschappen. We zullen in een dergelijke periode bijvoorbeeld veel hoog hangende regenwolken zien. Hoog hangende regenwolken worden dan meestal laag hangende regenwolken en de regen kan zich ontladen op plaatsen waar anders door de structuur van het land (bergen en dergelijke) weinig regen zal vallen. Maar het kan ook omgekeerd. Het kan in de tegenovergestelde richting uitslaan en dan krijgen we een periode van grote droogte. Die droogte zal dan misschien zijn in gebieden waar het toch nooit zo heel vochtig is, dat is heel goed mogelijk, maar de verdeling van de neerslag is dan eveneens abnormaal geworden. Dit is maar een van de verschijnselen.

Ook de mens voelt zich anders. Nu is de mens toch al de speelbal van heel veel invloeden die uit de kosmos komen, die voortkomen uit het evenwicht van een planetenstelsel, maar de basis is voor hem toch zijn harmonie met de aarde. Wanneer de teneur van de aarde verandert, zal de reactie van de mens mee veranderen; dan is het basispatroon waarop alle verdere acties en reacties inwerken veranderd. Vanuit die basis wordt het geheel dan verder bepaald.

Nu is dit alles wat aan de vage kant, dat begrijp ik. Maar wij moeten beginnen met een algemeen beeld op te hangen.

Ik stel verder, dat de plantengroei erop zal reageren, dat dieren, die onder meer voor een vruchtbaarheidscyclus sterk afhankelijk zijn van een meer of minder aanwezig zijn van een bepaalde radiatie op aarde, eveneens daarop zullen aanspreken. Ik denk hier bijvoorbeeld aan de plaagjaren. Het is een vlooienjaar of sprinkhanenjaar enz. Er zijn geen vaste regels voor, al kunnen we een zekere periodiciteit wel zien. Voor de sprinkhanen had men indertijd een cyclus van ongeveer $61/2$ à 7 jaar uitgerekend. Later heeft men nog een andere cyclus van rond 3 jaar gevonden. Als we al die cycli samennemen, dan zien we dat de werkelijk vernietigende sprinkhanenplagen eigenlijk maar ongeveer eens in de tachtig jaar voorkomen. Hoe komt dat? Dat kan niet alleen maar worden verklaard uit zuiver natuurlijke omstandigheden. Men probeert het wel, maar het gaat niet. Gaan we echter na wat er zich in de aarde afspeelt, dan ontdekken we dat een dergelijke plaag meestal het sterkst optreedt ongeveer een jaar tot anderhalf jaar na zware storingen waarbij op de aardkorst veel bevingen van meer dan normale intensiteit zijn geregistreerd.

De aarde beeft altijd wel, maar soms is het heel erg. We zien dat vulkanen in een dergelijke periode tot uitbarsting komen en dat heel vaak ook slapende vulkanen actief worden. Dat behoeft allemaal niet plaats te vinden in hetzelfde deel van de wereld waar de sprinkhanenplaag ontstaat. Het is ergens op aarde in ontwikkeling en daardoor ontstaat die activiteit. Er zijn zelfs mensen geweest, die hebben geprobeerd om het optreden van insectenplagen te verklaren door de werking van aardstralen. Dat is niet redelijk. Aardstralen namelijk bestrijken over het algemeen tamelijk scherp gedefinieerde en niet zeer grote gebieden U kunt zeggen, ik heb in de slaapkamer een hoekje waar aardstralen zijn. Denkt u nu niet dat dit werkelijk zo is en gaat u niet onmiddellijk in de slaapkamer kijken en een duur aardstralenkistje kopen. U merkt er toch niet veel van. Het is mogelijk dat aardstralen optreden, maar het is niet mogelijk dat ze over een groot gebied plotseling een verhoogde vruchtbaarheid van een bepaalde insectensoort veroorzaken. Dit kunnen we alleen afleiden uit de gehele cyclus.

Nu zou ik graag een paar vuistregels willen geven. U moet niet denken dat het exacte bepalingen zijn; die zijn veel te ingewikkeld.

Als we een jaar hebben waarin ongewoon hevige stormen woeden en die stormen komen voornamelijk uit het oosten, dat komt niet zo vaak voor, dan moeten we aannemen (voor Nederland geldt dit zo goed als voor praktisch alle andere landen) dat in dat jaar grote prikkelbaarheid bij de mensen leidt tot allerlei explosies, ruzies, echtscheidingen (het aantal loopt op), het aantal ongelukken neemt toe enz. In dat jaar zien we ook een vergrote vruchtbaarheid bij katten en katachtigen, muizen en andere knaagdieren, maar een verminderde vruchtbaarheidscyclus bij het vee. Hoe komt dat? Waarschijnlijk is de ene soort beter afgestemd op een bepaalde toestand dan de andere; die reageert daar anders op.

Wat moet u doen als u ziet dat regelmatig hevige winden (windsterkte van minstens 7 tot 8) uit het oosten komen? Dan moet u zich realiseren dat u zich zoveel mogelijk dient te ontladen. U moet proberen uw spanning af te reageren. U moet in een dergelijke periode ook niet al teveel nylon goed of zuivere zijde dragen. Draagt u maar liever wol of katoen. Linnen zou misschien net zo goed of beter zijn, maar dat draagt u haast niet tegenwoordig, dat is te duur. In diezelfde periode moet u er rekening mee houden dat veel ongewone reacties van uw medemensen kunnen worden verwacht. Alles gaat erg plotseling; veranderingen treden plotseling op, emotionaliteit viert vaak hoogtij. Probeer in een dergelijke periode zelf redelijk te blijven, maar tracht niet met de mensen redelijk te argumenten, dat lukt u toch niet.

Een tweede regel die misschien wat interessanter is, is deze. Als we een jaar hebben waarin een toenemende reeks aardbevingen bekend wordt, zullen we gelijktijdig langdurige droogteperioden zien in andere delen van de wereld en daarnaast ook enig of veel, dat varieert nogal eens, vulkanisme. Is dit het geval, dan is de mogelijkheid tot astrale ontplooiing voor de mens aanmerkelijk minder dan gebruikelijk. U zult dan op astraal gebied allerlei stralingen ontmoeten en vooral ook zeer veel vormen, die in de geestelijke sferen zijn opgebouwd. Hoe dat komt? Wel, in een dergelijke periode vinden nogal veel slijt- en splitsingsprocessen plaats in de lucht. Dat wil zeggen, dat er meer dan normaal kleine partikels zijn, die niet in een moleculaire binding thuishoren. Deze partikels kan een entiteit gebruiken om zich een astraal voertuig van grote doordringingskracht op te bouwen. Die energie kan worden afgeleid. Het is duidelijk dat iemand, die zich normalerwijze in het astrale gebied niet meer kan manifesteren omdat hij leeft in een sfeer waar een astraal voertuig normaal niet bij behoort, in deze periode, ook als hij zwak is, zich zonder moeite een voertuig kan bouwen. U als mens kunt niet onderscheiden welk voertuig nu uit een beheersing en welk uit een toeval geboren is.

U zou dus, veel meer dan normaal, gevaar kunnen lopen bij een uittreding op astraal gebied. Wij zeggen wel eens, als de zwaluwen hoog vliegen wordt het mooi weer. In feite zeggen we, de luchtdruk is wat anders. Daardoor zwermen de insecten hoger (ook de temperatuur speelt hier een rol), de zwaluw vliegt dus ook hoger, want zij voedt zich met insecten. Een logische

samenhang, maar hoe komt het nu dat daarin een zeker ritme is te vinden? De boeren kunnen u vertellen, dat in maart de zwaluwen, als ze pas zijn aangekomen, vaker hoger vliegen dan in juni. Dit hangt kennelijk samen niet alleen met het weertype en met de temperatuur, maar ook met iets wat met het ritme van het jaar te maken heeft. Dat ritme van het jaar is een beetje anders dan u uit de jaargetijden zou afleiden. Om een voorbeeld te geven.

In de wintertijd staat de zon niet het verst maar eigenlijk het dichtst bij de aarde, alleen is het een ander halfmond dat daarvan profiteert. Uw halfmond is namelijk grotendeels van de zon afgewend en krijgt daardoor minder zonnestraling. Invloeden, die we van buitenaf zien komen, we hebben de vorige keer al daarover gesproken, worden voor een bepaalde plek ook mede bepaald door de baanhoek. Als men op aarde leeft en de aarde staat tussen de zon en de maan, dan is het duidelijk dat de maan niet veel invloed heeft. Het grootste gedeelte wordt gemengd met of geabsorbeerd door de eigen straling en werking van de aarde. Dat geldt voor de verderaf staande planeten natuurlijk evengoed. We moeten dus het volgende zeggen. De situatie, die wij zien in de jaargetijden, is niet reëel, als het gaat om werkingen van de zon en daardoor het ontstaan van verschijnselen in de atmosfeer. De wintertijd is vreemd genoeg de periode waarin de grootste luchtbeweging ontstaat. Het is de tijd waarin de luchtgeesten bijzonder actief zijn. Dat is gemakkelijk te verklaren. De zon is dichterbij d.w.z. dat in de atmosfeer een grotere turbulentie kan ontstaan, dat de aarde wat meer dan normaal straling ontvangt en dat, al gebeurt dat aan de andere kant van de aarde, het evenwicht van de gehele atmosfeer daardoor wordt beroerd en bepaald.

Wat moet u nu zelf doen? Het is belangrijk, dat u zich remiseert wanneer de luchtgeesten zeer actief zijn. Dan kunt u, door u voor te stellen wat u aan problemen en zorgen heeft, wat voor u duister is, gemakkelijker licht daarin krijgen. De oudere mensen wisten daar wel wat van. Zij zeiden, de winter is de tijd voor bezinning. Dat bezinnen betekent, dat je in jezelf je zorgen en je problemen neerlegt.

Een luchtgeest heeft namelijk de neiging om veel van het duister dat de mens uitstraalt te absorberen en om te zetten in een straling, die van de aarde uitgaat. De luchtgeesten werken daar gewoon aan mee. In een tijd dat ze dus bijzonder actief zijn, kunt u gemakkelijker de zaak kwijt en u krijgt wat meer energie. Nu is het alleen jammer dat de energie, die u meer krijgt, zich al bij u aankondigt voor de storm. Denkt u aan katten. Deze dieren gaan rennen. Honden gaan plotseling erg blaffen en worden onrustig voor de storm. Maar waarom zouden die dat alleen doen? U heeft dat ook. Voor de storm ben ik erg onrustig. Als ik onrustig ben en er komt een storm opzetten, dan is het goed mij te realiseren welke duistere gedachten en problemen ik heb. Als ik die goed overdenk en als het ware de ruimte in stuur, dan krijg ik daarvoor in de plaats een zekere rust, een zekere bevrijding.

Nu denkt u waarschijnlijk, wat heeft dat allemaal te maken met elementalen?

Een aardgeest heeft natuurlijk niets met storm te maken, maar wel met de invloed van de storm. Want die invloed betekent een verandering van potentiaal tussen hem en de lucht. Het houdt dus in, dat de aarde zelf in die periode een grotere strijdbaarheid vertoont en een snellere reactie. Daar merkt een mens echter niet veel van. Wandelende stenen zijn maar op drie plaatsen op aarde geconstateerd, dus daar heeft u geen last van. Maar het betekent wel dat, als u materiaal hanteert onder die omstandigheden, dat scherper reageert. Het kopje, dat u normaal honderd keer kunt laten vallen en niet breekt, kan dan wél breken. Een evenwicht dat normaal, zij het wankel, bestaat, geeft het juist op zo een ogenblik op. Dan zeggen we ook nog, alle met de aarde verbonden materialen (waaronder ook metaal en hout) zullen onder die omstandigheden scherper reageren op een zelfde daarop uitgeoefende kracht. Breukverschijnselen en kristallisatieverschijnselen in metaal komen onder die condities eerder voor.

De vuurgeest. U denkt misschien dat de vuurgeest altijd op wind reageert. De wind wakkert het vuurtje aan. Neen. Ook hier is er een verschil in reactie. Dat is begrijpelijk, indien u zich

realiseert dat de richting van de wind, maar vooral de intensiteit, de lading van de atmosfeer bepaalt en daarmee ook het optreden van luchtelektriciteit, van onweer (hagel bijvoorbeeld is ook een van de dingen die zich juist onder dergelijke omstandigheden gemakkelijk vormt) en ook het zuurstofgehalte iets verandert. De relatie vuur / lucht kan zich wijzigen van of onder invloed van een storm. Dat betekent dat het vuur onder dergelijke omstandigheden onbetrouwbaarder is. Voorbeeld. Kort voor een storm gooit u een peukje weg in de hei. U heeft het honderdmaal gedaan, er is nooit brand van gekomen. De hei is zelfs niet brandgevaarlijk droog. Speciaal onder deze condities echter smeult het peukje feller voort dan normaal. Als er iets gaat schroeien, blijft dat vuur in stand tot de storm opsteekt en dan ontstaat de heidebrand. Verandering van wind is dan vaak daarvoor verantwoordelijk. Als er grote heide en veenbranden zijn, dan moet u maar eens nagaan. Ze ontstaan meestal voor een storm, ze ontwikkelen zich gedurende een feller wordende wind en als ze een verandering ondergaan of tijdelijk grotendeels uitdoven, dan is dat meestal het gevolg van een vallende wind.

U denkt wat betekent dat nu voor de kachel? Als u een kachel wilt opstoken voor de storm, dan moet u er wel rekening mee houden dat de gas ontwikkeling veel groter wordt. Dat betekent dat, wanneer de wind opsteekt en er ook maar iets fout zit met de schoorsteenafvoer, die kachel gaat ploffen als een gek. En als het heel erg wordt, ploffen de deurtjes en de ruitjes er gewoon uit en waarschijnlijk ook de gloeiende kooltjes; en dan zou er wel eens gauw brand kunnen zijn.

Wat u zelf betreft, is er iets vergelijkbaars. Wij zeggen wel, een mens heeft een vurig temperament. Daar zit wel iets in. Bepaalde delen van uw karakter zijn snel over gestimuleerd. Die reageren ook weer op deze stimulans, maar ze vertonen daarbij dezelfde neiging als vuur, smeulen. Dat zou u kunnen noemen, erover blijven drenzen; soms dagen lang. Dan begint de wind op te steken, de storm komt en ineens begint het u door het hoofd te draaien.

En als u ruzie heeft gemaakt met uw buurvrouw, geeft u uw baas op zijn kop. Of u heeft ruzie gehad met de baas en u geeft uw vrouw op haar kop. (Dit laatste heeft altijd wel weer een terugslag daar moet u ook rekening mee houden.) U zult dus uw temperament uitbarstingen heel vaak krijgen in overeenstemming met de relatie, die er bestaat tussen vuur en wind. En aangezien die relatie bij de meeste mensen bekend is, is het heel eenvoudig, houd er rekening mee dat uw uitbarstingen van eigenschappen, die bij u altijd plotseling optreden, zullen worden verscherpt wanneer er wind komt.

Nu hebben we het hier gehad over de verschillende inwerkingen en invloeden. Maar de geest die op aarde leeft of zelfs de geest die aardgebonden is, wordt eveneens sterk beïnvloed door een deel van die verschijnselen de wisselwerkingen en de resonanties die op aarde ontstaan. Ik wil een paar voorbeelden ervan geven die nogal eenvoudig zijn.

I. Er ontstaat een magnetische wervelstorm. Waar die magnetische wervelstorm ontstaat, zien we niet alleen in de mensen een verandering en vaak een tijdelijk verhoogde gevoeligheid optreden, ook geluid lijkt anders, waarop een soort van algehele ontspanning volgt. Daarnaast zien we dat geesten, die niet bevoertuigd zijn, zich in deze periode gemakkelijker kunnen manifesteren. Het optreden en werken van klopgeesten bijvoorbeeld na een magnetische wervelstorm is altijd veel groter dan voordien; en dat vermogen kan enkele dagen duren. Kennelijk wordt die energie geabsorbeerd. Wat uw eigen geest betreft, die is ook gestimuleerd. Ze heeft ook meer vermogen. Poltergeist verschijnselen blijken eveneens sterker voor te komen,
wanneer

a. bepaalde afwijkingen van het aardmagnetisme zijn geconstateerd in de omgeving
b. wanneer daarbij ook spanningen, die normaal evenwichtig aanwezig zijn, zich plotseling ontladen in een onverwacht optredende onevenwichtigheid.

Dan zien we dat men gemakkelijker nu iets materialiseert, rematerialiseert, dematerialiseert. We zien dat het verplaatsen van voorwerpen door onzichtbare krachten in die periode

gemakkelijker gaat. Het betekent dat geesten, die zich daarin specialiseren in diezelfde omstandigheden eveneens over meer energie beschikken. Dit is een heel interessant punt. Want de ervaring heeft geleerd dat verschillende spookverschijnselen (vooral wanneer het gaat om manipulatie van stoffelijke voorwerpen) mede afhankelijk zijn van de levensenergie. Er moet een medium bij zijn dat een zekere hoeveelheid kracht (men noemt dat dan ectoplasma) afstaat, dan pas worden die verschijnselen manifest. Wanneer er een magnetische storm ontstaat, worden ze eveneens manifest, ook als er geen medium bij tegenwoordig is. Conclusie. De kracht, die bij een magnetische wervelstorm ontstaat op een hoger of astraal niveau, zal eveneens in een medium aanwezig zijn. Er is een vergelijkbaarheid. Het is dus een vorm van levenskracht.

II. Uittredingen.

Deze blijken het gemakkelijkst te gebeuren na onweersontladingen. Blijkt daarbij bovendien een verandering van wind op te treden, dan gaat die uittreding nog gemakkelijker. Gebeurt de uittreding tijdens een magnetische storm, dan blijkt die altijd weer op astraal gebied te stranden. Hoe kan dat? Kennelijk is het projecteren van je geestelijk bewustzijn vanuit een stoffelijk lichaam mede onderworpen aan allerlei ritmen en omstandigheden, die er op aarde voorkomen. Wanneer daar bepaalde invloeden werkzaam zijn, kunt u daardoor gemakkelijker of minder gemakkelijk uittreden. U zult gemakkelijker hogere sferen bereiken of u zult, tenzij u zeer geschoold bent, nooit verder komen dan de astrale wereld. Er gaat een invloed naar u uit van deze vreemde werkingen, deze vibraties, deze ritmen van de aarde zelf.

III. Helderziendheid

in tijd en helderziendheid in ruimte blijken zich het best te ontwikkelen in de perioden kort voor een onweer. Het schouwen in tijd blijkt hier zelfs heel sterk mee verbonden te zijn. Voorspellende dromen komen in dezelfde periode eveneens meer dan normaal voor. Gaan we na hoe de aardkernactiviteit is, iets waarvan men op aarde nog niet veel weet, dan blijkt dat verhoogde aardkernactiviteit plus het oplopen van de spanning in de atmosfeer een algemeen optreden betekent van voorzeggende geesten, voorspellende dromen en daarnaast vaak (dat kan men vooral in inrichtingen voor zenuwzieken zien) een plotselinge verandering van luciditeit (helderheid van geest). Mensen, die normalerwijze abnormaal reageren, keren ineens terug tot normaliteit, terwijl degenen, die altijd wel enigszins normaal lijken, juist dan aanvallen hebben van gewelddadigheid, van algehele verstarring en angstdromen. Het evenwicht van een mens wordt kennelijk door die aardkernactiviteit beïnvloed en verstoord.

De conclusie van dit alles:

De eigen trillingen van de aarde, deze waarden die in de wereld altijd weer op u afkomen, moeten van groot belang worden geacht. Daarom is het ook interessant te weten hoe ze ongeveer optreden. Ik wil hierbij stipuleren dat de huidige omstandigheden niet helemaal normaal zijn, omdat een evenwichtsverstoring binnen het zonnestelsel een aantal reacties op aarde zowel als in de relatie tussen de aarde en de planeten verandert. Dat is namelijk te wijten aan de staartster (KOHOUTEK) die op komst is. Deze even buiten beschouwing latend, kan worden gezegd, het komende jaar toont (waarschijnlijk bereiken de invloeden een top omstreeks augustus) een toename van spanning en werking in de aardkorst.

Conclusie.

In die periode zullen er veel aardbevingen kunnen zijn. Misschien zal ook enig vulkanisme geconstateerd kunnen worden, ofschoon niet in al te sterke mate. Alleen als er een heel labiel evenwicht is, kunnen er grotere uitbarstingen komen. We zullen zien dat in dezelfde tijd (juli, augustus) profetische gaven bij sommige mensen plotseling bijzonder sterk tot uiting komen. Er is een verschuiving van nadruk op waarden, die niet alleen in de samenleving optreedt, maar die ook in de economie en in de politiek een enorme rol kan spelen. Deze invloed herhaalt zich eerst weer ruim 92 jaar later, dus 10 jaar verder, maar dan in het begin van het jaar.

Dan hebben we op het ogenblik te maken met, wat men wel noemt, een versnelling van de jet-stream (de enorme luchtverplaatsing die we vooral in de stratosfeer en aan de grens van de troposfeer aantreffen). De versnelling van de jet-stream, die op het ogenblik vele mijlen bedraagt en kan oplopen tot een verschil van 70 mijl per uur ongeveer, betekent vergroting van wrijvingselektriciteit. Er zullen dus meer onweders mogelijk zijn.

Wanneer zullen die onweders verwacht moeten worden? Zeer waarschijnlijk heel vroeg in het komende jaar (1974). Wanneer treedt een dergelijke periode weer op? Ongeveer 2 jaar en 9 maanden later. Wanneer treffen deze beide perioden samen? Daarover hoeft u zich voorlopig geen zorgen te maken. Het samenvallen van deze perioden vergt vanaf heden gerekend nog ongeveer 19 jaar, maar dan zal het ook bijzonder hevig stormen en onweren en er zullen heel wat profetieën en aardbevingen samenvallen. In een dergelijke periode kunnen we ook verwachten dat er apostelen zullen opstaan, die de hele wereld gaan bekeren. Dat zijn altijd erg vervelende mensen.

Dan is er nu ook nog een toenemende pulsatie van de eigen aardenergie. Op grond daarvan zou de aardkern dus meer warmte moeten gaan afgeven. Dit is nog een beginperiode. Het geheel loopt vanaf heden gerekend nog ongeveer 600 jaar; dus een klimmende pulsatie. Wij moeten aannemen, dat in de komende jaren de gemiddelde temperaturen over de gehele aarde gerekend zullen toenemen; ze zullen iets hoger zijn. De gemiddelde temperatuursverschillen per jaar zullen althans voorlopig gemeten kunnen worden met ongeveer een 0,8 graad Celsius over het geheel. Dat lijkt niet veel, maar het kan van zeer grote invloed zijn op het gedrag van beken, gletsjers, de poolkappen en wat dies meer zij. Het betekent ook, dat de warmteverhoudingen veranderen. En dat betekent weer, dat in sommige gebieden de poolkap zich uitbreidt in de richting van de evenaar, terwijl ze op andere terreinen zich juist terugtrekt. Wij moeten rekenen op een toename van ijsvorming en ijskapvorming in de richting van Canada, vanaf heden gerekend ongeveer 15 jaar, voordat het goed merkbaar wordt. Dan volgt een progressief proces dat ongeveer 500 jaar duurt. Het gaat niet snel vooruit, maar het gaat vooruit en dat wil zeggen dat de mens dan een tikje achteruit moet gaan.

De grote activiteit van natuurgeesten kan dan plotseling nu ook betekenis krijgen. Het is heel waarschijnlijk dat, gezien deze storing (die moet u er in dit geval bij rekenen, omdat daarmee een evenwicht verschoven is en er nu een nieuwe cyclus volgens mij ontstaat), wij zullen moeten rekenen op een toenemend aantal grote bosbranden, die betrekkelijk vroeg in het jaar (waarschijnlijk in april) begint en die over de gehele wereld plaatsvinden. Die bosbranden gaan voort tot oktober van het volgende jaar. Het is een jaar waarin zeer veel bos in vlammen zal opgaan. Misschien wel een beetje jammer aan de ene kant, aan de andere kant is het ook wel begrijpelijk.

In die periode echter zullen natuurlijke evenwichten sneller kunnen worden hersteld, omdat de elementalen, die actief zijn niet alleen negatief werken, maar ook reinigend.

Een vuurgeest bijvoorbeeld kan bepaalde stoffen in de atmosfeer van aard doen veranderen, waardoor hun werking in de atmosfeer evenwichtiger en natuurlijker wordt. Dat kan erg belangrijk zijn. Ook de lucht circulatie zal daardoor sterk worden beïnvloed, ofschoon dit de grootste waarde heeft in de omtrek van ongeveer 500 mijl van zo'n brand. Die bosbrand cyclus herhaalt zich overigens al na 7 jaar; dan komt ze weer, maar onder normale condities.

Kijken we naar wat wij noemen het strijdbaarheidseffect of het onrusteffect, dan weten we dat dat eens per zoveel jaren voorkomt. De lemmingtrek bijvoorbeeld. Dit verklaren wij dan door het optreden van overbevolking. Het vreemde is echter, dat zo'n overbevolking dan reeds 2 of 3 jaar bestaat, voordat de treklust van die dieren actief wordt. Zij reageren niet alleen op overbevolking, maar bovendien op een speciale gespannenheid, die onrust betekent. Die onrustperiode bestaat nu en blijft nog voortduren. Ook in het volgende jaar moet met die onrustperiode worden gerekend, zodat bijna heel 1974 hieronder valt.

Het impliceert een vergrote behoefte om van omgeving te veranderen. Het impliceert een grotere strijdvaardigheid, waardoor men om geringe zaken bereid is groter risico te lopen. Dat

is natuurlijk niet zo erg prettig. Het zou in het Midden-Oosten ook invloed kunnen hebben. Het betekent verder, eenzijdigheid in denken is in een dergelijke periode bijna normaal te noemen. Zeer veel mensen zullen op grond van zeer eenzijdige stellingen en gegevens gaan ageren en daardoor onder de mensen eveneens strijd, ruzies en grote mislukkingen veroorzaken.

Een periode, waarin deze zelfde invloed met vergelijkbare intensiteit optreedt, duurt vanaf heden gerekend 23 jaar. Dan is er ook een periode van ongeveer 1 jaar. In deze 1,1j jaar zit een top van ongeveer 6 maanden waarin eveneens gevaar bestaat voor zeer grote revoluties, eventueel ook oorlogsgeweld. Al die dingen kunnen we aflezen uit de trillingen van de aarde. Het is een heel vreemde situatie. We hebben overal te maken met ritmen, met voortdurend variërende trillingen en, of je als mens of als geest nu wilt of niet, je kunt er niets aan veranderen. Ze definiëren wat er gaat gebeuren.

De aarde is een levend organisme. Als levend organisme kent zij bepaalde vormen van activiteit; die inherent zijn aan haar bestaan. Alles wat er op en rond de aarde leeft of het van zuiver stoffelijke, van astrale of zelfs van zuiver geestelijke vorm is zal zich aan deze vibraties niet kunnen onttrekken. Het geheel van de aarde met alle leven daarop vertegenwoordigd reageert. Wij kunnen dergelijke invloeden niet veranderen of neutraliseren. We kunnen misschien zeggen, iemand heeft hartkloppingen, laten we het hart stilzetten, maar dan is hij dood.

Van de aarde zouden we precies hetzelfde kunnen zeggen. We kunnen proberen dergelijke invloeden eenvoudig stil te zetten. We stellen onze gedachten daartegen in, we geven onze gedachtenkracht en dan moet het maar verdwijnen. Maar dat betekent gelijktijdig, dat we ergens de evenwichtigheid, de gezondheid van de aarde zouden proberen aan te tasten. Als alle mensen dat tezamen zouden doen, zou het inderdaad mogelijk zijn om de aarde van cyclus te doen veranderen en bepaalde verschijnselen zelfs tot stilstand te brengen. Maar in dat geval kun je ze niet meer op gang brengen; dan is er iets weg en dat komt nooit meer terug. Daarom moeten we, wanneer dergelijke invloeden optreden, daarop steeds reageren door uit te gaan van de invloed.

De aarde leeft. De vibraties die ons omringen, de trillingen die uit haar voortkomen zijn delen van haar bestaan, ook als ze voor een mens wat minder gelegen komen zo nu en dan. Indien we daarvan uitgaan, indien we die functies bevorderen, indien we proberen de kracht van die functies te gebruiken voor onze eigen doeleinden, dan blijkt dat de aarde rustig door functioneert en dat wij van haar krachten gebruik kunnen maken, dat haar uitstralingen van meer geestelijke aard door ons niet teniet kunnen worden gedaan, maar dat we wel de kwaliteiten, die daaraan verbonden zijn, kunnen gebruiken.

Wij moeten ons opstellen in de richting van het onvermijdelijke van het aards gebeuren. Een aardbeving kunnen we niet ontgaan, maar we kunnen wel zorgen dat

wij ons niet in het ergste bevingsgebied bevinden, wanneer de beving geweest is, we niet treuren over wat te gronde is gegaan, maar we moeten zien wat we nu voor nieuwe en betere zaken kunnen opbouwen.

Geestelijk gezien is het zelfs nog belangrijker. Indien de juiste omstandigheden aanwezig zijn, ik heb zo even er enkele van genoemd, dan zullen we plotseling verder kunnen zien in ruimte en tijd. Als wij merken dat dergelijke facetten, dergelijke dromen komen, dan moeten we proberen om onze persoonlijkheid, onze eigen interpretaties een beetje uit te schakelen en te zeggen; laten we nu alles zien en aanvaarden zoals het is. Dan kunnen wij ons voorbereiden op veel van wat werkelijk ontstaat. We zullen daar beter in kunnen passen, we zullen daar beter gebruik van kunnen maken.

Als we weten dat de natuurkrachten een beetje strijdig met elkaar zijn, dan is dat helemaal niet erg, als wij in die periode tenminste geen beroep doen op die krachten, want dan worden wij mede in de strijd gewikkeld.

Hebben we te maken met waarden, die behoren tot een der oude elementen en dus ook tot het gebied van bepaalde elementalen, laten we dan rekening houden met het feit, dat ze super actief zijn of dat ze absoluut niet actief zijn. Door dat te doen zullen we onze materialen beter kunnen gebruiken en verwerken.

De mens kan zelf met deze erkenning van vibraties en ritmen veel doen. Het is helaas niet mogelijk om in dit korte bestek een volledige schaal daarvan te geven. Ik heb wel enkele kentekenen genoemd waardoor u optredende invloeden gemakkelijker herkent.

Mag ik u een paar voorbeelden geven.

Als het binnen een week 3 à 4 keer onweert in de winter, ook al is het maar een enkele donderslag, dan is er een conditie geschapen waardoor uittreding mogelijk wordt, waardoor bepaalde vormen van helderziendheid worden bevorderd, waardoor ontvankelijkheid voor invloeden van buitenaf meestal toeneemt, ofschoon gelijktijdig uw zenuwstelsel minder kan verwerken.

Alle impressies die u ontvangt en die u doorgaans als een fantasie opzij legt, zijn in deze tijd een extra beschouwing waard. Ze bevatten vaak sleutels voor uw verder gedrag en eventueel zelfs voor de juiste manier van werken in de toekomst.

Wat ik over wind heb gezegd, alles is geregistreerd, dat kunt u zo wel nagaan.

Aardbeving.

Daarmee zult u in Holland niet zoveel te maken hebben. U heeft het komende jaar wel een klein bevinkje in het zuiden. Zeeland zal, geloof ik, wel het een en ander registreren, maar daarvan merken de meeste mensen niets. Die denken dat er een paar vrachtwagens voorbij komen. Voor Nederland zegt dat weinig. Maar als we nu weten dat er op de hele wereld achter elkaar een reeks aardbevingen zijn, dan kunnen we daar wel iets mee doen. Ik heb namelijk reeds aangegeven welke condities er dan heersen. Stel u daarop in en maak er gebruik van.

Als de aarde leeft en zelfs de aardstraal is een uiting van haar levensproces, een emanatie zoals die bij bepaalde spanningen bij u ontstaat, dan moeten we begrijpen dat we op het leven van de aarde kunnen reageren. Nu is er een heel groot verschil in tijdschaal. Maar desondanks is het mogelijk om de aarde aan te voelen. Dat moet u gewoon intuïtief doen. Richt u op de aarde. Probeer u de kern van de aarde eens voor te stellen. Die gloeiende, sterk verdichte, maar ontzettend actieve massa en vraag u dan af, wat zegt mij dit? Het wonderlijke is, dat u dan vaak bepaalde stemmingen krijgt. Probeer eens of u met zo'n stemming iets kunt doen. Het zal u heel vaak gelukken. U zult ontdekken, dat u daardoor geestelijk en stoffelijk grotere vrijheden kunt verwerven.

Onze wereld, die Aarde heet, dit levende organisme in een schijnbaar ledige ruimte, is voortdurend met alle leven daarop verbonden. Dat betekent dat de band een wederkerigheid inhoudt. U kunt krachten ontlenuen aan de aarde zo goed als aan de sferen en de sterren. U kunt omgekeerd krachten daaraan verliezen. Uw instelling, uw eigen vorm van harmonie is hiervoor bepalend. De wereld wil u niets ontnemen en misschien wil ze u ook niets geven, daarvoor is het verschil in tijd te groot. Maar u kunt inhaken op de voor u positieve krachten. U kunt u voor een groot gedeelte afsluiten voor of onttrekken aan de voor u meest negatieve krachten.

Besef dat u leeft in een levende wereld, dat de vele vibraties die de wereld zelf voortbrengt tekens van leven zijn, aanduidingen van levensproblemen die een eigen regelmaat hebben en waarin u altijd weer voor uzelf krachten en mogelijkheden kunt vinden.

WAT IS GELUK?

Men kan zeggen dat geluk een emotie is. Men gebruikt het woord geluk echter ook om een meevaller aan te duiden. Men zegt wel dat je pas geluk hebt, als je ongeluk hebt gekend. Ik heb in mijn tijd menig ongeluk gekend en ben daar niet gelukkiger door geworden. Maar de oude gezegden wijzen dan toch op het feit, dat wij de tegenstelling moeten kennen.

Geluk is volgens mij in harmonie zijn. Als je gelukkig bent, dan aanvaard je het leven en de wereld, dan maak je je geen problemen. Je hebt het gevoel dat je alles wat er gebeurt best aan kunt en op zo'n ogenblik kun je ook alles aan.

Er zijn mensen, die nog nooit hebben gekookt en, gelukkig zijnde, naar een kookboek grijpen, zich 20 bladzijden vergissen bij het doorbladeren ervan en toch een dragelijk gerecht produceren. Als dat geen geluk is, dan weet ik het niet. Deze mensen zijn zodanig ingesteld op al wat rond hen is, dat ze op het juiste moment juist reageren.

Is geluk ook iets wat je in jezelf draagt? Ik heb veel mensen horen verklaren en zeer nadrukkelijk dat ze zo gelukkig waren. Ik heb mij altijd afgevraagd waarom zeggen ze dat zo nadrukkelijk? Wie willen ze overtuigen? Misschien zichzelf? Want heel veel mensen zeggen, ik ben gelukkig, omdat ze de disharmonieën, die in hun leven bestaan, proberen te negeren. Dat kan toch nooit tot werkelijk geluk voeren. Een mens moet de omstandigheden aanvaarden zoals ze zijn. Alleen dan kun je in je leven en in je werkelijkheid alle dingen samenvoegen en toch harmonie vinden. Zolang we bang zijn voor wat we zien als ongeluk, zullen we nooit waarlijk gelukkig zijn. Wat wij dan geluk noemen, is een kunstmatige blindheid of een wanhopige vlucht voor al datgene waarvan we weten dat het toch onvermijdelijk zal opdoemen. Ik heb op dit terrein een paar proeven genomen. Ik zou u daarmee graag in kennis willen stellen.

In de eerste plaats. Geluk wordt niet bepaald door de omstandigheden, maar door de wijze waarop men de omstandigheden kan aanvaarden.

In de tweede plaats. Waar geluk kan eerst dan bestaan, indien ongeluk rond het eigen wezen wordt erkend.

In de derde plaats. Naarmate wij duidelijker de contrasten zien, die er rond ons bestaan en de contrasten in ons leven erkennen, zullen wij met al het gebeuren meer harmonisch kunnen zijn. Hierdoor ontstaat een emotionele stabiliteit, die wordt overgedragen op elke relatie met de wereld, hetzij de mens, hetzij de dingen.

Deze punten heb ik definitief vastgesteld na een onderzoek dat toch ongeveer 150 000 gevallen omvat in de loop der jaren. Ik geloof dat we deze conclusies als geldend voor de gemiddelde mens mogen aanvaarden

Ik heb mij daarna afgevraagd, op welke wijze ontstaat deze emotionele stabiliteit? Mij bleek, dat deze stabiliteit voor een groot deel afhankelijk was van de contacten, die men had met medemensen. Hierbij, en dat was wederom opvallend, werd het contact niet door anderen maar door de persoon zelf bepaald. Personen, die de contacten die zij in het leven kennen, sterk afhankelijk stellen van anderen (hun gedragingen en initiatieven), blijken minder gelukkig te zijn dan degenen die zelf de contacten leggen. Hieruit heb ik verder geconcludeerd dat contactarmoede, zoals die bij velen voorkomt, de basis is van disharmonieën en op grond daarvan bovendien wordt gestipuleerd.

Contactarmoede is voor de mens identiek met ongelukkig zijn, onverschillig of men zich dit toegeeft of niet.

Ik ben nagegaan welke menselijke relaties dit geluk tot uiting brengen. Mij bleek dat hierbij de band tussen de mensen vaak een rol speelt, maar lang niet zo vaak als men denkt. Kennelijk is een gevoel van vriendschap (misschien moet ik zeggen van een wederzijdse betrouwbaarheid) veel belangrijker dan de meer materiële contacten.

Opvallend is verder dat deze harmonie, als zij in een mens bestaat, zich uitbreidt over alle generaties. Er wordt op aarde vaak gesproken over een generatiekloof. Deze blijkt niet te bestaan voor mensen, die werkelijk gelukkig zijn, omdat ze in zich een harmonie hebben. Voor

hen is alles aanvaardbaar, ze kunnen op alles reageren, ze hebben de veerkracht om zichzelf te blijven in alle contacten en verkrijgen daardoor in al die contacten, ongeacht hun verschillende aard, ook een zeker respect en een wederkerige aanvaarding.

Ik heb geprobeerd na te gaan in welke welstandsklassen dit geluk, deze innerlijke harmonie het meest voorkwam. Tot mijn verbazing moest ik constateren dat in bijvoorbeeld West-Europa de middenstand het gelukkigst is. In landen als Brazilië, Argentinië, in delen van Afrika en India blijkt echter dat werkelijk geluk bij de armen meer voorkomt dan bij de rijken. Werkelijk geluk, dat wil zeggen innerlijke aanvaarding, harmonie en emotionele stabiliteit vond ik slechts in zeer geringe mate bij hoog geplaatsten. Hieruit zou ik de conclusie willen trekken dat het hebben van bezit, de aansprakelijkheid voor het bezit of het werken met mensen in massaverband als een abstractie op zichzelf het bereiken van het innerlijk geluk en de emotionele stabiliteit aanmerkelijk belemmert. Het schijnt dat de persoonlijke relatie en de wederkerige erkenning van groot belang is voor het geluk.

Ik heb het geluk in het begin van mijn betoog ook aangeduid als meevaller. Ten aanzien van die meevallers ben ik eveneens gaan kijken wat de feiten zijn. Werkelijke meevallers, in de zin van geluk hebben in de loterij en dergelijke, bleek niet in verband te staan met de emotionele stabiliteit. Wel bleek dat een mens, die emotioneel stabiel is, die innerlijk harmonisch is, een veel grotere greep heeft op mensen en materialen en tot een veel juistere uitdrukking komt van zijn gedachten en bedoelingen

Ik heb geprobeerd na te gaan of bepaalde zegswijzen hier nog een richtlijn geven. U kent misschien het spreekwoord dat zegt, dat de duivel altijd iets doet op een grote hoop.

Dit blijkt inderdaad waar te zijn. Daar waar een enorme concentratie op bezit en verwerving van bezit is, zal eerder een loterij gelukje, een vermeerdering van bezit vallen dan daar waar gezocht wordt naar gewoon harmonie in de samenleving met de mensheid en met de geest. De bezittingen, die zo worden verworven, brengen in de meeste gevallen niet veel extra geluk. Integendeel, in ongeveer 8 van de 10 gevallen blijkt eerder dat een degelijke meevaller grote conflicten schept en de mens minder stabiel, ja zelfs gestoord, in zijn relatie met de wereld en zijn erkenning van zichzelf achterlaat.

Ik ben daarna, gaan kijken of het waar is dat bezit niet gelukkig maakt. Dit is juist. Bezit maakt niet gelukkig, maar bezit hebben kan in vele gevallen toch bijdragen tot geluk. Want juist de mens, die in een noodsituatie verkeert en daarin geen vrede vindt, is niet gelukkig. De mens echter, die een redelijke levensbasis heeft, lijkt mij grotere mogelijkheden te hebben om een juiste relatie met de mensen en met de kosmos te vinden en daardoor een innerlijke harmonie te verwerven.

Vervolgens ben ik gaan uitzoeken hoe het staat met de mensen, die het geluk najagen.

De avonturiers, de playboys, de playgirls en de Jet-set. Wel, jet kan ook pikzwart betekenen. Voor het merendeel van de Jet-set geldt dit inderdaad. De innerlijk onevenwichtigheid is daar dermate groot, dat men tot de conclusie komt, bij deze mensen is betrekkelijk weinig geluk aanwezig. Er is wel een voortdurende toestand van verrukking, maar deze wordt gevolgd door vlagen van wanhoop, intense verveling en zelfs een contactarmoede, die tot een verwerping van alle leven en contact leidt. Playboys en playgirls blijken in vele gevallen op twee niveaus te leven. Aan de ene kant zijn ze reëel actief in de samenleving, aan de andere kant proberen zij zich daarbuiten bijna excessief te ontspannen. Het blijkt dat sommige van deze mensen inderdaad toch gelukkig zijn. Bij het merendeel echter blijkt dat het playboykarakter voortkomt uit een onvermogen zich in de wereld te oriënteren op bevredigende wijze.

Een poging om het een beetje eenvoudiger te zoeken bracht mij ook nog tot een onderzoek van degenen, die verre reizen maken en op deze manier avontuur zoeken. In de meeste gevallen blijkt dat zij conflicten kennen waardoor zij tot een afstand doen van hun omgeving worden gedreven. Zij ontvluchten eigenlijk hun normale situatie. Dit bewijst al dat zij niet gelukkig zijn.

Avonturiers kunnen soms heel gelukkige mensen zijn, als zij namelijk van ogenblik tot ogenblik leven. Bij hen is de variatie van beleving niet iets wat wordt nagestreefd; het ontstaat als het ware spontaan, omdat zij elk ogenblik reageren op de mogelijkheden en impulsen die daar aanwezig zijn. Zij kennen de consequenties van wat zij doen zelden, maar zij zijn innerlijk harmonisch en blijken ook in staat te zijn om heel veel beheersing op te brengen voor materie en omgeving.

Gewone mensen zijn schijnbaar lang niet altijd gelukkig. De harmonie die hier is, is inderdaad wel gemakkelijker te constateren en vaak veel omvattender dan bij de genoemde groepen, maar in de meeste gevallen ontstaat hier een eis relatie ten aanzien van de omgeving. Men eist van de omgeving, men integreert niet met de omgeving. Hierdoor ontstaan allerhande waanbeelden, ontevredenheidsaspecten, die de innerlijke harmonie voortdurend verstoren en daardoor zelfs de persoonlijke relaties, waarin harmonie zou kunnen bestaan, eveneens bedreigen.

Als ik dit alles mag samenvatten met nog verdere onderzoeken erbij, zou ik u het volgende beeld willen voorleggen.

Datgene wat de mens geluk noemt, is dat zelden. Geluk komt voort uit een innerlijke toestand. Maar waar een innerlijke harmonie aanwezig is, schijnt de wereld, en zelfs de mensheid, geneigd te zijn deze harmonie te bevestigen. Hierdoor zal werkelijke harmonie in het ik worden weerspiegeld in een geluk dat ook voor anderen kenbaar is.

Bezittingen, macht en dergelijke zaken voeren niet tot geluk. Integendeel, ze blijken in de meeste gevallen een belemmering daartoe te zijn.

Geloof brengt zelden geluk. Geluk is een innerlijke toestand. Zij, die zich wanhopig vastklampen aan een bepaalde vorm van geloof, hebben hun evenwicht niet. Juist daarom grijpen zij naar een staf die voortdurend faalt, omdat ze verwachtingen kweekt die niet in de wereld kunnen worden gerealiseerd.

De meest gelukkige mensen zijn zij, die van ogenblik tot ogenblik leven. Mag ik u nog een onderzoekje voorleggen, dat ik naast het voorgaande heb gedaan?

Ik heb getracht te constateren in hoeverre kinderen gelukkig zijn. Het blijkt mij dat kinderen, die uitermate veerkrachtig zijn en zeer sterk op het ogenblik reageren en daarmee leven, doorgaans gelukkig zijn. Dit geldt zelfs voor kinderen, die in een lichamelijk deplorabele situatie verkeren. Ik heb geluk gezien in kinderen, die op het punt stonden de hongerdood te sterven. Dit is ongelooflijk, maar waar. Ik heb daarnaast gezien dat kinderen ongelukkiger worden naarmate zij meer komen tot een vergelijken van de buitenwereld met hun eigen lot. Zij zien daarin namelijk alleen de volgens hen positieve punten en niet de schaduwzijde. Het feit, dat die positiviteit niet verwezenlijkt kan worden zonder de schaduwzijde, brengt hen in een innerlijke verwarring. Het gemiddeld geluk van het kind in een eenvoudige gemeenschap ligt aanmerkelijk hoger dan dat van een kind in een sterk geordende en welvarende gemeenschap.

Opvallend is verder dat het geluk van het kind niet wordt bevorderd door een grotere vrijheid. Het geluk van het kind schijnt voor een groot gedeelte verbonden te zijn met het gevoel van behoren tot een bepaalde groep en een leven volgens de regels van deze groep. Wanneer verzet tegen die regels wordt bestraft, draagt dit bij tot het geluk en verbreekt het de innerlijke harmonie niet, maar bevestigt deze in wezen. Dit ongeacht huil- en driftbuien, die kinderen altijd weten te produceren, als ze proberen de omstandigheden in hun voordeel te beïnvloeden.

Ik heb mij verder afgevraagd wanneer het geluk van het kind het grootst is. Dit blijkt voor de meeste kinderen te zijn vreemd genoeg op de leeftijd van 5 tot 9 jaar. Ik heb mij afgevraagd, waarom? Het bleek mij dat de grote afhankelijkheid en het weinige begrip voor de wereld dat men heeft wanneer men jonger is dan 5 jaar enorm storende reacties teweeg kan brengen. De wreedheid van kinderen onder elkaar zou spreekwoordelijk moeten zijn. Deze wreedheden, die over en weer worden begaan, vormen weliswaar een leerschool, maar die maakt een gelukkig

zijn meestal onmogelijk. Er is dan geen harmonie. Wanneer kinderen ouder worden dan 9 jaar, beginnen zij hun eigen beeld van het ik in de wereld te projecteren en kunnen dit niet verwezenlijken. Het resultaat is wederom een aantal onevenwichtigheden. Als een mens innerlijk harmonisch blijft onder die condities, zien we een stabilisatie die plaatsvindt rond de 16 jarige leeftijd.

Hier heeft u wat ik ten aanzien van geluk heb onderzocht. Ik hoop, dat ik hierdoor heb bijgedragen tot een beter begrip voor wat gelukkig zijn betekent. Maar al teveel mensen schijnen geluk uit de wereld te verwachten. De wereld kan u niet gelukkig maken. Dit heeft mijn onderzoek mij althans overtuigend aangetoond. U kunt slechts gelukkig zijn in een wereld door voortdurend met zekerheid in die wereld te reageren en daarbij uit te gaan van de harmonische relatie met die wereld in alle opzichten. De problemen, die u te overwinnen heeft, zullen uw innerlijke rust niet aantasten en u zult juist door die innerlijke rust in staat zijn de problematiek van het bestaan op een juistere en eenvoudiger wijze aan te pakken en op te lossen dan zonder dit mogelijk is.

Ik wens u allen toe dat u gelukkig moogt zijn, maar ik wil u erop wijzen dat u dan ook uzelf gelukkig moet maken door te aanvaarden wat is en, in wat is, een harmonie te zoeken met uzelf, met uw lot en met de wereld.

Laat mij u een indruk geven van wat harmonie voor mij is.

Harmonie. Een warreling van kleuren die versmelten.

De tijd die stilstaat en oneindigheid wordt en gelijktijdig de tijd toont in al wat hij is.

Een leven, dat verbonden is met ongetelde levens en in ongetelde levens levend zichzelf herleeft en beleeft de werkelijkheid Het gevoel van nimmer alleen of verlaten te zijn.

Het gevoel van altijd zinrijk zijn, zelfs daar waar de zin soms niet wordt beseft. Het gevoel van kracht, die altijd aanwezig is en altijd zal zijn wanneer ze nodig is, omdat je deel bent van die kracht en die kracht in jou is.

De droom, die reist van ster naar ster. De droom, die rijst in dat wat je bent en het verleden doet herontstaan en het hergroepeert totdat het beantwoordt aan een ideaal. Een wereld, waarin zijn is wereld zijn.

Een wereld, die je bent, die je uit en die je doorleeft om zo te zijn een begrip.

Een begrip, dat in staat is antwoord te geven op vragen en in zichzelf een vraag zijnde wordt beantwoord door die onbekende Kracht waaruit de lichten voortkomen, die in vele kleuren rond mij zijn en versmelten met elkaar tot een werkelijkheid.

Dit is mijn harmonie.

LES 4 - DE MENS EN DE WERELD

De mens ziet zichzelf in de wereld als een belangrijk wezen. In zekere zin is de mensheid in deze periode een van de meest wonderlijke levensvormen, die de aarde ooit heeft voortgebracht. Er bestaat tussen de wereld waarop je leeft en jezelf altijd een bijzondere relatie. Deze relatie kan worden uitgedrukt door:

een omgevingsbeïnvloeding, die gedrag en ten dele bewustzijnsbepalend is
een besefsbeïnvloeding, die vanuit de persoonlijkheid van de planeet plaatsvindt
een beïnvloeding doordat de planeet zich toch altijd weer richt tot de meer bewuste vormen van leven, die op haar voorkomen.

Indien wij de mens willen volgen op zijn weg naar de huidige levensvorm, dan ontdekken wij in een ver verleden een bijna mensachtige vorm, die zijn eerste bewuste contacten krijgt met de wereld en met de krachten, die daarop aanwezig zijn. Hier treden de zogenaamde oplichtende goden op. Manifestaties van entiteiten, die echter, en dit mag hier wel eens vermeld worden, gebruik moesten maken van de eigen krachten en de toen nog aanwezige zeer sterke geladenheid van de aardatmosfeer om zich te manifesteren. Zelfs de vorm, waarin zij zich plegen te openbaren (meestal een spindelvormig licht), is grotendeels ontleend aan het veld en de kracht van de aarde zelf.

De mens begint hierbij een gevoel te krijgen van verbondenheid met het onbekende. Dit gevoel van verbondenheid groeit verder. Let wel, de kosmische God, zoals die in het voorstellingsvermogen van de hedendaagse mens bestaat, is dan nog niet aanwezig. Eerst veel en veel later komt men op het denkbeeld van een God, die niet zetelt in de zon of in de aarde, maar die een Persoonlijkheid is die het heelal schept en beheerst, zoals men dit thans pleegt te zien.

Wij moeten ons realiseren dat voor de mens het onbekende gepersonifieerd moest worden. Dit geschiedde in voorouders maar ook in magische krachten, die in een zogenaamde geestentaal werden aangesproken. Wanneer de magiërs van de eerste stammen tot de krachten van de natuur en van de aarde riepen, zo riepen zij geen persoonlijkheden aan. Met hun vreemde kreet, die het midden hield tussen het klagen van een uil en het janken van een hond wiens achterwerk in een klem was gekomen, probeerden zij iets van die kracht van de natuur uit te drukken en verwachten zij van de natuur ook een antwoord. Hiervan zijn tot op deze dagen nog wel enkele overblijfselen bewaard gebleven.

Wat was voor die mens de aarde? Voor hem was ze zijn wereld. Alles wat er was beschouwde hij als iets wat hij kon bevatten. De aarde op haar beurt besepte dat het groeiend denken en de daarmee steeds groeiende gedachtenuitstraling van het individu mens een interessant, zij het zeer korte beleving betekende en begon ongeacht haar eigen veel trager levenstempo te reageren.

Nu was een onmiddellijke reactie van de aarde op de mens als eenling, individu onmogelijk. Maar de aarde kon wel dienen als medium, als middel waardoor bepaalde krachten zich konden manifesteren. Zo ontstaat de reeks goden en godinnen. Zo ontstaat ook het begrip voor het verbodene en het toegelatene. Voor het eerst wordt de mens geconfronteerd met zijn vermogen te onderscheiden tussen wat men goed en wat men kwaad pleegt te noemen.

Dit onderscheid betekende voor de aarde, disharmonie kwaad, harmonie goed. En aangezien er steeds meer mensen waren, die in steeds grotere mate deze gevoelens van goed en kwaad met elkaar deelden, ontstond er een langdurig signaal waarin de begrippen goed en kwaad binnen de wereld werden uitgedrukt op zodanige wijze, dat de aarde daarop kon reageren.

De aarde reageert nooit snel. Als er een massale gedachte ontstaat, die tenminste vijf jaar duurt, is het mogelijk dat de wereld reageert, maar zij doet dit dan op haar manier. Die reactie die waarschijnlijk ook zeer kortstondig zal zijn, zal gemiddeld eerst 45 tot 150 jaar nadien plaatsvinden. Het is goed dit te beseffen.

Als de aarde reageert, kan zij niet onmiddellijk op de mens (de persoon) reageren. Zij kan reageren op massale emoties, massale gedachtenuitstralingen. Maar aangezien haar eigen reactietempo betrekkelijk laag is, zal zij pas reageren in een van de volgende incarnaties. Misschien hebben de joden dit beseft toen zij iemand vervloekten tot in het zevende geslacht. Want als zo een reactie op gang is gekomen, zal ze inderdaad verscheidene geslachten lang aanwezig blijven.

Grote invloeden zouden verwacht kunnen worden van entiteiten, die op twee tijdsniveaus kunnen reageren. Deze bestaan. Als ik spreek uit mijn persoonlijke ervaring, dan kan ik zeggen dat het mij mogelijk is op uw tijdsniveau praktisch als een normaal mens zij het dan zonder eigen lichaam te reageren. Gelijktijdig kan ik met veel grotere snelheid beleven en denken dan voor u mogelijk is. Daar staat echter tegenover dat ik ook impulsen kan opvangen, die zo traag zijn dat een woord van mij voor u maanden of zelfs jaren zou duren.

Nu zijn er entiteiten, die dat spel met de tijd kennen. Zij zijn dus in staat een menselijke reactie of ervaring op een bepaald punt af te lezen en dan als het ware zo ver in de tijd terug te gaan dat zij de mogelijkheid hebben deze mentaliteit of uitstraling over te brengen aan de wereld en wel in de termen, die voor de aarde verstaanbaar zijn. Het zijn dezen, die een heel grote rol hebben gespeeld in de evolutie van de mens, omdat zij immers in staat waren de natuur te helpen bij het ingrijpen op het juiste moment. En dat wil zeggen niet na misschien zeven geslachten, maar vaak binnen enkele jaren na het ontstaan van een bepaalde gedachtenuitstraling. Deze entiteiten hebben bovendien vaak een verwachtschap met een bepaald volk, een bepaald ras. Zij worden daarom wel als volksgeesten of groepsgeesten aangesproken.

Let wel, niet elke groepsgeest beschikt over deze vaardigheid. Belangrijke groepsgeesten zijn zij, die eerst over deze vaardigheid hebben leren beschikken.

Zo leeft de mens in een wereld, die enerzijds niet onmiddellijk op hem persoonlijk kan reageren, maar gelijktijdig in een wereld die door geestelijke impulsen ertoe kan worden gebracht om toch op het juiste moment in te gaan op massale emoties of denkwijzen en die door een verandering in bijvoorbeeld milieuomstandigheden (het doen ontstaan van natuurverschijnselen) daarop invloed kan uitoefenen.

De geschiedenis van de mensheid zal u ongetwijfeld reeds enkele malen zijn voorgehouden. Ik beperk mij daarom tot enkele belangrijke punten.

Altijd weer wanneer in de mensheid een grote angst heerst, moet deze angst een oplossing vinden. Nu blijkt dat de angst van de mensheid niet kan worden opgelost door het niet plaatsvinden van het gevreesde. De angst blijft voortbestaan. Maar indien het gevreesde gesimuleerd of ergens plaatsvindt zonder dat dit ernstige gevolgen heeft, dan is de angst wel opgeheven. Men zegt dan, alles is afgehandeld en wij kunnen ons opnieuw oriënteren. Daarom heeft men, toen er een zeer grote onderlinge haat en angst tussen de mensen bestond, de mogelijkheid geschapen dat bepaalde ziekten op epidemische wijze hele continenten als het ware confronteerden met de dood. De dood is trouwens een van de grote angsten van de mens.

Het is duidelijk, dat daar waar grote spanningen zijn, door het scheppen van juist menselijk lijden en dood een oplossing voor de angst kan worden gevonden en een sublimatie daarvan in de vorm van verwantschapsgevoel of zelfs, zij het summier, van naastenliefde. Hieruit ziet u dat er een relatie bestaat tussen uw gevoelens, de spanningen van uw wereld en de reactie van uw aarde.

De mens en zijn wereld zijn meer met elkaar verknoopt dan menigeen beseft. In deze tijd zijn er allerlei angsten en haatgevoelens. Deze zullen ongetwijfeld in toenemende mate tot

ontlading gaan komen. Maar ook nu zijn er entiteiten geweest, die hebben geprobeerd om die boodschappen voor de aarde te vertalen, dat wil zeggen dat de aarde ook daarop moet reageren. Zij kan dit doen door een verandering van klimaat, door op de juiste momenten en plaatsen uitbarstingen of bevingen te doen plaatshebben. Ze kan dit zelfs doen door haar straling of haar reactie op kosmische straling feitelijk te veranderen. Hiervan zult u ongetwijfeld in de komende tijd nog heel wat zien.

Ook van buitenaf kunnen er natuurlijk invloeden optreden, die voor de wereld zelf betrekkelijk onbelangrijk zijn. Als ik denk aan de komeet, die dank zij het weer voor u onzichtbaar haar baan nu aan de nachthemel trekt, zo zie ik daarin een betrekkelijk, kleine verstoring van het evenwicht zoals dit zich binnen het zonnestelsel pleegt af te spelen. Er zijn kleine veranderingen. Voor de aarde is dat niet veel meer dan een enkele windvlaag waartegen ze een ogenblik aanleunt om dan weer getrouwelijk haar baan verder te trekken. Maar die invloed kan doorgegeven worden. De mensheid, de planten, de dieren, kortom alle leven op de wereld ervaart immers deze verstoring van het normale evenwicht.

Nu kan de aarde proberen dit af te schermen. Zij kan dus in zichzelf compenserend optreden. Ze kan ook die straling, de windvlaag, als het ware laten doortochten. Het beeld is misschien onvolledig, maar als u naar buiten gaat en er staat een hevige wind, dan kunt u kleding aantrekken waar de wind niet doorheen kan dringen. De aarde bezit een atmosfeer. In die atmosfeer is het mogelijk om wat spannings- en ionisatieverhoudingen te veranderen. De aarde kan door een lichte wijziging van haar veld dichtheid daar veel toe bijdragen. Zij kan dan een groot gedeelte van de invloeden, die haar bereiken naar buiten toe uitstralen ofwel verwerken in de allerhoogste lagen van het haar omringend gasvormig omhulsel. De aarde heeft dit onder de huidige situatie niet volledig gedaan.

De mensheid ervaart in deze tijd veelal een gespannenheid, een zekere lusteloosheid gepaard gaande met plotselinge uitbarstingen van geprikkeldheid en energie, die volgens mij tekenend zijn voor deze geringe verstoring van evenwicht. De aarde heeft kennelijk meer van deze kracht doorgelaten dan normalerwijze het geval is. Waarom? Ik vermoed, dat de reden voor een dergelijke reactie gelegen is in de wereld; in de situatie waarin de mensheid zich sedert de laatste wereldoorlog heeft gemanoeuvreed. Een wereld, waarin angsten van allerlei aard soms gefundeerd en soms geheel ongefundeerd, voortdurend een grote rol spelen. Een wereld, waarin iedereen geneigd is anderen af te wijzen, te veroordelen of te kritiseren.

De spanningen zouden moeten worden opgelost. Maar een dergelijk alomvattend probleem kun je niet oplossen door eenvoudig een ramp te laten gebeuren. Als de aarde haar rug een keer schudt, dan zijn er een paar nieuwe bergen gevormd en is er misschien een nieuwe zee, dan zijn er wat steden vernietigd en er zijn wat mensen dood. Er is dan een verandering, een ontlading. Maar die kan alleen plaatselijk van betekenis zijn. Nu echter is er een straling, die in de gehele wereld een rol speelt. En juist door deze lusteloosheid, deze onrust, maar ook deze toenemende prikkelbaarheid zou de mensheid daarbij geconfronteerd kunnen worden met haar angsten en problemen.

Denkt u niet dat dit alleen maar een stelling is. Als u zich realiseert dat het Rapport van Rome eigenlijk lang voordat de tijd aangebroken zou moeten zijn, wordt weerspiegeld in de oliecrisis, als u zich realiseert dat de grote conflicten, die in vele regeringen op dit ogenblik, al dan niet openlijk, een rol spelen, eigenlijk voor hun tijd komen, maar gelijktijdig daardoor de verhouding tussen gezag en burger (dat betekent dan de oriëntatie van de doorsnee mens ten aanzien van gezag) wijzigt, dan zult u mij toegeven dat deze invloeden niet geheel zonder inwerking zijn. Ze hebben problemen geconcretiseerd en daardoor enerzijds misschien de mensheid voor problemen geplaatst, maar anderzijds angsten, die zich zouden ontwikkelen tot een panisch onredelijk reageren, voorkomen.

Men denkt wel eens, de wereld waarop wij leven is een dode bal, rond dobberend door de ruimte. In wezen is ze een levend wezen. En dit levende wezen is op een vreemde manier

geïnteresseerd bij alle vormen van besef en bewustzijn, die in de sfeer van dit levende wezen optreden. Ik mag hier misschien herinneren aan een boek van H. J. Wells *War between worlds*. Hierin wordt beschreven hoe vreemde wezens op de planeet landen. Een zeer spannend en ongetwijfeld fantasierijk verhaal, waarin echter een punt voorkomt dat erop wijst dat de aarde veel kan, ook al is dat misschien niet als zodanig bedoeld. Want als de held dan eindelijk probeert door te dringen in het rijk waar de drieënige wachters staan opgesteld, komt hij tot de ontdekking dat de voertuigen nog wel bestaan, maar dat de hen besturende Mars-mensen gestorven zijn aan de besmetting in de atmosfeer van de aarde. De aarde reageert.

U leeft op die wereld. U leeft onder omstandigheden waardoor het voor andere wezens vaak onmogelijk zou zijn hun organisme in stand te houden. Er zijn onmetelijk veel wezens. Laten we alleen maar eens denken aan de anaëroben die rondzweven. Deze in de lucht zwevende minuscule wezentjes zijn in staat leven te vernietigen of in stand te houden. Uw leven is een van de soorten die er niet door wordt vernietigd en in sommige gevallen zelfs in stand gehouden. U bezit een darmflora. Ze bevat minuscule wezens, die voor u noodzakelijk zijn. Zonder hen zou u geen volledige spijsvertering hebben. Deze zelfde wezens zouden echter dodelijk zijn voor vele rassen in de ruimte.

Ik tracht u duidelijk te maken dat er een direct verband bestaat tussen u en uw lichaam, uw wijze van leven, de wijze waarop u denkt en reageert en de wereld waarop u leeft, en dat men niet zonder meer kan aannemen dat elk wezen van een andere planeet op aarde zou kunnen leven, zeker niet onbeschut en onbeschermd. Wat meer is, deze aarde straalt een zekere mentaliteit uit.

Er bestaat een boekje van een zekere H. G. Ebener (een Duitser) waarin hij beschrijft hoe er een relatie ontstaat tussen de mensen van Mars en die van de Aarde. Maar de Mars-mensen die op aarde wonen worden langzaam maar zeker uit hun eigen ideale staat en maatschappelijke opbouw geperverteerd tot macht- en bezitbeluste wezens. Het is een roman. Maar het is een feit, dat er op uw aarde een uitstraling is, die uw denken en mentaliteit beheerst. Je kunt niet zeggen, wij mensen leven op deze wereld en al wat wij zijn en kunnen, wordt bepaald door God alleen. Tenzij wij aannemen dat God werkt door deze aarde waarop u bestaat, zijn bepaalde facetten in de Dons, die dit beseffen. Als ik denk aan Paulus en zijn grote angst voor de seksualiteit, dan zie ik daar iets wat in vele tijden en bij vele volkeren en rassen een rol heeft gespeeld, de angst voor de voortplanting. Het is beter om geen vrouw te hebben, roept Paulus uit. En dan voegt er aan toe zo één, twee, drie in godsnaam, en als je er dan toch één hebt, trouw haar dan. Indien hij zijn zin zou krijgen, zou er geen sex, maar de mensheid ex zijn. Waarom?

De mens voelt aan dat hij in een ritme loopt, in een gebondenheid, die niet strookt met zijn innerlijke en geestelijke waarden, want geestelijk ben je minder gebonden aan de wereld waarop je leeft dan stoffelijk. In een poging om deze innerlijke visioenen en waarden van eigen geestelijke betekenis waar te maken, probeert men dan om die wereld, haar invloeden en werkingen af te wijzen; iets wat onmogelijk is. Want wie, probeert te leven buiten het ritme dat de aarde oplegt, gaat daaraan te gronde. En te gronde gaan betekent hier niet alleen stoffelijk niet voortbestaan, maar tevens dat de geest geen positieve ervaringen opdoet. Het betekent, dat de geest in wezen voor niets is geïncarneerd. De enkele ervaring, die ze meeneemt naar die andere dimensies waarin het geestelijk bestaan de realiteit is, is negatief. Het houdt alleen maar in, dit is waardeloos. Een herinnering, die soms enige betekenis heeft, maar toch tegenover de positieve ervaringen, die de wereld kan geven, van geringe waarde mag worden geacht te zijn.

Nu leeft u op deze wereld. U bent mens. Wat bepaalt uw relatie met de wereld. U bent deel van de massa; u kunt zich daar nimmer geheel van losmaken. Zelfs de eenzaamste kluizenaar, levend op de top van een bijna onbeklimbare berg, maakt door zijn gedachten nog deel uit van de mensheid. Besef dit. U kunt niet stelling nemen tegen de massa of u los verklaren daarvan. U kunt slechts een bepaald deel van het weten en het denken van die massa bestemmen. Kies vooral alle aspecten, die harmonisch zijn zowel met de natuur als ook met de levensvreugde.

Angst voor het bestaan is een van de dingen die de wereld het snelst zal brengen tot reacties, die voor de mensheid niet aangenaam zullen zijn.

Dan heb ik u reeds duidelijk gemaakt, dat de reacties van de aarde vaak vertraagd zijn. Deze vertraging kan zelfs zeer groot zijn. U kunt daarom nooit invloed uitoefenen op het ogenblikkelijk gebeuren dat vanuit de aarde voortkomt. U kunt slechts erkennen welke tendens er is en u daaraan zo harmonisch mogelijk aanpassen.

Er is geen mogelijkheid voor de mens om direct contact te hebben met het bewustzijn van de wereld waarop hij leeft. De mens beschikt doorgaans niet over de capaciteiten waardoor hij in het tijdloze kan treden en van daaruit een communicatie met de aarde tot stand brengen, die in het heden tot resultaat herleid kan worden. Degenen die dit wel kunnen, zijn geestelijke krachten.

Geestelijke krachten zijn sterk gevoelig voor bepaalde menselijke uitstralingen en gedachten. Dus is het belangrijk dat u deze geestelijke krachten activeert. Zij immers hebben de mogelijkheid een versnelde reactie van de aarde tot stand te brengen. Zij ook hebben de mogelijkheid om voor enkelen of voor velen bepaalde verschijnselen van de natuur te wijzigen in hun werking en betekenis.

Hoe krijgt men contact met dergelijke entiteiten? Zij zijn in het algemeen harmonisch met wat de mens de gemiddelde geloofswaarden noemt. Voor uw deel van de wereld betekent dit dus het christendom. Niet het formele, het dogmatische christendom, maar de innerlijke gesteldheid die door het christendom als de Weg wordt aangewezen. Indien men in zich gevoelens en harmonieën kan opwekken, die deze werkelijke tendens van het christendom weerspiegelen en daaraan een positieve uitdrukking van behoefte kan toevoegen, dan is de mogelijkheid zeer groot dat de wereld daarop zal reageren en dat de aarde zelfs zo nodig droogte door regen vervangt, de regen doet ophouden of teruggedrijft naar de oceanen, opdat het land droog en helder moge liggen onder een stralende hemel.

Probeer nimmer te denken voor uw medemensen. Pogingen om dit te doen houden in, dat men strijdbaar is opgesteld tegenover die medemensen. Er is een erkenning van disharmonie. Zo deze door een entiteit wordt erkend, betekent ze slechts de uitdrukking van een probleem, die mogelijk, maar lang niet zeker, aan de wereld, de aarde kan worden overgedragen. Wordt het niet overgedragen, dan kunnen er toch dermate grote spanningen ontstaan doordat velen op soortgelijke wijze reageren, dat de aarde niet anders kan doen zij het na enige tijd dan situaties scheppen, die voor de mens niet aanvaardbaar zijn. Dan zal de aarde trachten te corrigeren wat de mens door zijn neiging om anderen te betuttelen tot stand brengt.

Mag ik hier terzijde opmerken, dat het tweede gedeelte van de 20^e eeuw wel het tijdperk van de betuttelaars mag worden genoemd. Het is zeer waarschijnlijk dat kort na het jaar 2000 de reacties van de aarde daarop zeer voelbaar geopenbaard zullen worden.

Indien u voor u zelf harmonie wilt zoeken, dan kunt u die zoeken met elke geestelijke kracht, met uw eigen Godsbeeld of met uw innerlijk. Indien die harmonie volledig is, kan zij aansluiten bij datgene wat er in de wereld bestaat. De wereld, die u heeft voortgebracht, kent de problemen niet die u als mens kent, omdat zij alle oorzaken, maar ook uitwerkingen van die problemen, tezamen vat in wat voor haar een doelbewust leven is. Kunt u dus die harmonie in uzelf wekken, dan zult u, doch niet op bewust niveau of met een mogelijkheid een bepaald doel daardoor te bereiken, harmonisch zijn met de aarde en dan zullen de elementen van de wereld voor u geen rol spelen. Dan kunt u, zoals de jongelingen, in het vuur staan zonder te verbranden.

Dan zullen de wateren u dragen en zelfs de winden zullen u, alsof ge een vogel waart, verplaatsen in de richting van uw bestemming. Dan is er niets wat u tegenwerkt.

Harmonie met de aarde betekent harmonie met al wat er op die aarde bestaat. Die harmonie breidt zich ook uit tot het dier, van de geringste microbe tot het grootste monster toe. Ze breidt zich uit over alle voorwerpen, die uit de aarde zijn gemaakt en uit haar elementen bestaan. Die harmonie zal dus niet gelden voor kunstmatige moleculaire ketens, zoals

voorkomen in de, plastics genoemde, mengingen van chemicaliën. Die stoffen zouden hoogstens neutraal kunnen zijn. In alle andere gevallen een gevoelsmatige harmonie met de aarde betekent een gevoelsmatige harmonie met alle leven en alle bestaande vormen op de aarde. Het is belangrijk dit te beseffen. U zult het zelden kunnen waarmaken. Maar als u begrijpt dat de innerlijke rust, sereniteit, vaak een machtiger middel is tegen de nood, die de elementen veroorzaken dan een grijpen naar alle menselijke kunde bij elkaar, dan zou u misschien in zo een noodtoestand de rust, de harmonie kunnen vinden waardoor u in staat bent de elementen te beheersen. Ze niet slechts te trotseren, maar u waarlijk meester ervan te tonen.

De mens leeft in een wereld, die hij meer en meer aan haar normale samenhangen heeft onttrokken. Er is een steeds grotere discrepantie tussen de natuurlijke bestaanswetten en de bestaansmogelijkheden, die de mens voor zich heeft opgebouwd. Het zal u duidelijk zijn dat op het ogenblik, dat de mens in het opbouwen van een soort separate bestaanswaarde zich te ver van de aarde en haar normen verwijderd, deze aarde hem als parasitair en dus onaanvaardbaar zal ervaren. En indien een levensvorm parasitair is tegenover de aarde, dan sterft die kort daarop uit.

De aarde verandert iets in haar stralingsverhoudingen, in haar atmosferische samenstelling of dichtheid en de vorm gaat ten onder; en dat kan in zeer korte tijd gebeuren. Dat is gebeurd met de sauriërs. Dat is door een natuurramp gebeurd met heel veel van de zeer grote voorgangers van de huidige rassen, die op hun wijze probeerden de aarde te domineren. Ook de diervormen die daarbij hoorden zoals de mammoet, de sabeltandtijger, de holenbeer enz. zijn te gronde gegaan. Ook dit is in deze tijd denkbaar.

Opvallend is echter dat waar een harmonie is deze ook inderdaad leven betekent. Het is of de aarde de voor haar meest harmonische vormen van bewustzijn voortdurend opleest en doet voortbestaan, terwijl ze al het andere vernietigt. Niet in een destructie drang, maar eenvoudig door het te doen terugkeren tot haar substantie, zodat het voor de bouw van iets anders kan worden gebruikt

U leeft op deze wereld. Indien u harmonie kent met deze wereld, een positief erkennen van het bestaan, niet alleen van uw separaat menselijk bestaan maar ook van de wereld met al haar invloeden, haar warmte en kou, haar regen en droogte, dan zult u tot de ontdekking komen dat voor u de krachten gelden, die Hij eens gepersonifieerd in een engel Gods tot Noë zond, hem zeggende, bouw een ark, want ik wil recht doen aan deze wereld.

De mensheid zal voortbestaan, nog lange tijd. Maar velen van die mensheid zullen, als het zo verder gaat, te gronde gaan binnen niet al te lang tijd. Het geweld van deze eeuw was voor de aarde niet geheel onaanvaardbaar, omdat de aarde geweld kent als een van de vormen van bestaan. Maar de wijze waarop dit geweld werd gebruikt, werd gehanteerd door de mens, was voor haar niet meer aanvaardbaar, omdat het geen natuurlijk geweld inhield, maar geweld dat alleen wilde vernietigen zonder daarbij weer op te bouwen. Wie doodt om zich te voeden, doet iets wat voor de aarde harmonisch is.

Wie doodt, omdat hij wordt bedreigd, doet iets wat voor de aarde harmonisch aanvaardbaar is. Hij die doodt om daarmee anderen te dwingen zijn wil te gehoorzamen, doet iets wat voor de aarde niet harmonisch aanvaardbaar is; dit is disharmonie. Deze mentaliteit is veel uitgestraald in deze eeuw. De gevolgen daarvan zullen onvermijdelijk komen, een selectie. Maar dan een selectie waarbij zowel geestelijke instelling, geestelijke kracht en bewustzijn, als ook harmonie ten aanzien van de aarde op meer stoffelijke basis een grote rol zullen spelen.

Ik hoop u met dit onderwerp duidelijk te hebben gemaakt dat de wereld en de mens sterker met elkaar verbonden zijn dan men gewoonlijk beseft. De wereld laat zich door de mens exploiteren zolang de mens harmonisch is. Is de mens disharmonisch, dan zal de aarde haar medewerking weigeren en dan zal de aarde reageren door op haar beurt destructief in te grijpen in de wereld der mensen.

Nog is de tijd niet gekomen waarin dit alles volledig wordt bevestigd. Toch is het nu reeds belangrijk om in uzelf harmonie met de aarde te vinden en uit haar denken, haar vibraties de krachten te putten, die u nodig heeft om een harmonie, om een positieve levenserkenning en aanvaarding in uw omgeving te bevestigen. Want als ook u lijdt onder de vreemde invloeden die dank zij Kohoutek op deze aarde zijn doorgedrongen, deze invloeden die de wereld heeft toegelaten en zeker niet zonder bedoeling, dan kan ik u alleen maar zeggen, probeer ondanks deze invloeden positief te zijn, want alleen zo vindt u de harmonie met de wereld waarop u leeft en zult u in het stoffelijk ervaren een rijkdom van bewustzijn vinden en waarnaast het harmonische antwoord van al wat er op de aarde leeft en daaruit is voortgekomen.

HET GAAT GESMEERD

Het is aardig te zien hoe de mens reageert op de huidige oliecrisis. Een crisis, die eigenlijk helemaal geen oliecrisis is, maar in wezen een methode van prijsopdrijving en als wij haar geheel ontleden, eigenlijk een soort bokswedstrijd tussen oliemaatschappijen en olielanden. Voordat u te pessimistisch wordt, zou ik daar graag het een en ander over zeggen, omdat het buitengewoon interessant is te zien hoe de mensen daarop reageren.

Nederland heeft al een machtiging nodig. Een machtigingswet, die voor alles dienstig is, maar die niet meer olie op de plank brengt en ook geen gas op de plank. Als u dat denkt, heeft u het ook mis.

Andere landen beginnen met distributiemaatregelen. Er zijn landen, die zwart kopen tegen enorme prijzen en vaak van landen, die officieel niet leveren, maar onofficieel wel, indien het genoeg oplevert. Ook dat is menselijk. Kortom, alles bij elkaar gezien, zou men het probleem moeten herleiden tot de vraag, hoe gebruikt de mens zijn energie?

Als je naar de mens zelf kijkt, dan zie je wat hij met de energie pleegt te doen. De doorsnee mens gebruikt namelijk zijn energie voor alle andere dingen waarvoor hij haar eigenlijk niet nodig heeft. Mensen worden erg boos over zaken, die eigenlijk de moeite niet waard zijn en als ze voor dingen komen te staan, die wel de moeite waard zijn, dan worden ze niet boos. Ze zijn buitengewoon royaal met het verspillen van krachten, ook de levenskrachten op ogenblikken dat je je afvraagt waarom bewaar je die niet, want morgen heb je ze nodig. Op het moment, dat ze alle krachten zouden moeten inzetten, zijn ze erg gierig met de energie die ze spenderen. Ik meen, dat dit niet alleen geldt voor het menselijk gedrag, maar ook voor de menselijke maatschappij.

Als wij kijken naar de manier waarop de mens energie wegwerpt, dan komen we wel tot de conclusie dat er voor belangrijke dingen geen energie overblijft, omdat de mens voor onbelangrijke dingen zoveel energie verkwist.

In de oliesituatie liggen de zaken als volgt. Zoals u weet ontstaat olie door ontbinding van bepaalde plantaardige bestanddelen. Onder druk en in de juiste tijd kan het steenkool worden, in enkele gevallen wordt het ook minerale olie. Minerale olie is over de gehele wereld aanwezig, maar er zijn slechts enkele plaatsen waar ze gemakkelijk bereikbaar is en vooral in grote hoeveelheden kan worden gewonnen. De olie, die tot op dit moment is verbruikt, bedraagt nog niet een kwart van de werkelijke wereldvoorraad.

Er is dus nog genoeg. Het enige waar het om gaat is, de mens zoekt geen olie te winnen, omdat hij daarmee iets kan bereiken. Neen, hij zoekt olie te winnen, omdat er winst in zit; en daar ligt de grote ellende. De mensen zullen pas olie gaan winnen waar ze te vinden is (dat is zelfs in Nederland veel meer het geval dan het op ogenblik lijkt), indien het wat oplevert, indien ze er iets aan kunnen verdienen. Dat betekent, dat Nederland veel meer olie heeft geïmporteerd dan ooit werkelijk nodig is geweest. Indien Nederland zijn eigen bronnen volledig zou gebruiken, dan zou men met veel minder olie import toe kunnen komen. Datzelfde geldt voor landen als Zweden, Duitsland en Frankrijk. Hier zijn drie plaatsen, die, als men de kosten zou willen maken, zeer veel olie naar boven zouden kunnen brengen. Waarom is dat dan niet gebeurd? Het kostte teveel.

Als u zich nu bezighoudt met de oliecrisis, realiseer u dan a.u.b. dat in het systeem waarin u leeft het gewoon erom gaat dat u niet betaalt wat het eigenlijk waard is. En als u zo bezig bent met pessimistische gedachten over een crisis die zal ontstaan, dan zou ik het volgende willen opmerken.

Een crisis is iets wat ontstaat in het denken van de mensen, niet in de feitelijke. maatschappij. Als ik een voorbeeld mag geven, de grote wereldcrisis van 1929. Wij moeten ons realiseren dat die crisis helemaal niet is ontstaan omdat er opeens geen werk meer was. Ze is doodgewoon ontstaan omdat de mensen bang waren, daarom geen geld wilden besteden (vaak ook kapitalen verloren) zodat er dus geen geld was om werk te betalen. En dat komt weer, omdat men uitgaat van het standpunt dat men geld moet hebben om werk te kunnen creëren waarmee men geld kan verdienen. De hele oliecrisis is eigenlijk, als u het mij vraagt, een storm in een glas olie, want eigenlijk gaat het best gesmeerd op het ogenblik.

De mensen moeten eens leren om wat minder te besteden aan allerlei overbodigheden. Ik weet, dat u het reuze leuk vindt in uw auto te rijden Ik neem u dat ook helemaal niet kwalijk. Maar ik vraag mij toch wel af of het nodig is om langzaam maar zeker uw land in een soort asfaltvlakte te veranderen waarop vele auto's her en der gaan zonder dat ze nog een bestemming kunnen vinden die de moeite waard is. Toch gaat u daar naar toe.

Wat de olie industrie betreft, is het precies hetzelfde.

Een paar dagen geleden zijn er een paar druppels van een oliederivaat verrijkt met minerale chemicaliën uitgelekt. Het resultaat was, dat heel Zuid Holland plotseling in de stank zat. Ik weet wel, dat de betreffende personen hebben gezegd dat het absoluut niet gevaarlijk was. Neen, iets is nooit gevaarlijk. Maar aan de andere kant is het toch wel iets waarvan je zegt, waarom moeten de mensen nu juist die rottingen maken?

Men maakt veel landbouwvergiften en vaak ook weer uit olie. Als we die landbouwvergiften zien, dan vermoeden ze een paar insecten, ze vergiftigen veel mensen bij kleine beetjes zodat ze het niet merken en bovendien heel veel dieren, die voor een goede ecologie eigenlijk nodig zijn, zodat de ecologie nog verder wordt verstoord en het product minder waard wordt al ziet het er beter uit. Al die dingen bij elkaar doen mij denken, indien er minder olie kan worden verbruikt, zal men het misschien gaan gebruiken voor essentiële doeleinden. En als men dat doet, zal men vele producten moeten afschaffen die op het ogenblik al erkend zijn als overbodig en gevaarlijk, maar die men gewoon blijft produceren omdat er nu eenmaal winst in zit.

Waarom zeg ik dan dat het zo gesmeerd gaat? Wel, u heeft veel meer reserves dan u beseft. Een mens, die wordt geconfronteerd met een ongewone situatie, zal tot zijn verbazing ontdekken dat hij veel meer kan doen dan hij ooit heeft gedacht. Zoals een automobilist tijdens de distributie ongetwijfeld zal ontdekken dat hij veel verder kan rijden met een liter benzine dan hij ooit heeft geweten, ongeacht het feit dat hij in dezelfde wagen blijft rijden. Hij gaat zich realiseren dat er andere mogelijkheden zijn, nieuwe wegen als het ware om de energie juister te gebruiken, om er zoveel mogelijk uit te halen en daarnaast komt hij tot de conclusie dat hijzelf ook veel meer kan doen en daardoor zich veel prettiger gaat voelen.

Nu is het helemaal niet mijn bedoeling te zeggen Lieve mensen, een autoloze wereld is de ideale wereld, want dat is niet waar. De mensheid van vandaag de dag is maatschappelijk en anderszins helemaal uitgerust voor communicatie op afstand en dat houdt ook vervoer in. Maar de olie komt uit de aarde. Ze is er. Er zijn nog andere stoffen, die ook gebruikt kunnen worden. Het is zelfs zo, dat men zelfs de verwarming kan baseren alleen op een warmte uitwisselingssysteem en dat zou veel goedkoper zijn dan olie, elektrisch of kolensteken. De mens komt daar niet toe, want het is zo n grote investering. Het kost zoveel moeite en zo gaat het veel gemakkelijker.

De aarde zal ongetwijfeld ook een beetje gaan meewerken in deze richting. Zij zal ook zeggen, lieve mensen, als jullie met de olie datgene doen wat jullie nergens anders mee kunt doen, dan loopt de zaak pas werkelijk gesmeerd, dan ga je verder in de goede richting.

Misschien denkt u dat het menselijk geluk hierdoor wordt aangetast. Ik zie het al voor mij. Verbeten automobilisten die lippen opkauwend kijken naar de stand van hun benzine meter. Huilende gezinnen, omdat papie geen benzine heeft om vandaag naar de beestjes te gaan kijken. Lieve mensen, kijk of je zelf geen beestjes hebt, dan heb je ook een bezigheid. Misschien heb je dan wel geen stoffelijke beestjes, maar lopen er toch wat van die mijtachtige figuren, al dan niet gemijterd, door uw hoofd te sjouwen denkbeelden, die eigenlijk erg onlogisch zijn. Vraag u eens af, of u wel verstandig en logisch leeft?

De kunst van het menselijk leven is vrij zijn. Vrij zijn kun je alleen, indien je weet wat je wilt. De meeste mensen weten niet wat ze willen. Ze denken dat ze het willen, omdat een ander zegt wat ze moeten willen. En omdat ze menen, dat ze moeten willen wat een ander wil dat ze willen, willen ze wel, maar ze willen niet wat ze feitelijk willen en daarom beseffen ze niet wat in hen als werkelijk verlangen bestaat.

Hier zit dus ook een goede kant aan een grondstoffen crisis als de oliecrisis. Als je wordt geconfronteerd met een situatie waardoor je uit de gewoonte wordt losgerukt, dan ga je je misschien ook eens afvragen, of er nog andere dingen bestaan, of er nog een andere mogelijkheid is om gelukkig te zijn. Want gelukkig zijn, is voor een mens erg belangrijk.

O, ik weet het wel, volgens velen bent u op de wereld gekomen om hier in dit aardse tranendal onder lijden, snikken en pijnen een eeuwige zaligheid te verdienen; die u dan ook niet krijgt. De werkelijkheid is, naar ik meen, zo dat er in de mens een hunkering is naar geluk. Dat geluk kun je zoeken in een bevrediging. Maar bevrediging alleen is maar een zeer beperkt geluk. Het is een ogenblik van geen honger hebben. En als je zegt, geen honger hebben is een geluk, dan ben je niet erg pretentius. Werkelijk geluk is een gevoel hebben dat er steeds meer is in de wereld. Het is het grote avontuur, waarin je voortdurend blijft ontdekken, waarin alles steeds weer nieuwe tinten, vormen en krachten zich manifesteren, waarin klanken zich voortdurend omvormen tot een andere melodie.

Gelukkig zijn dat is kort en goed intens leven in een positieve benadering van alles wat je beleeft. Dat geluk kun je pas vinden, indien de gewoonte is gebroken.

Zeker, u doet natuurlijk uitermate belangrijk werk. U doet het al zo lange tijd en u moet het blijven doen. Alle respect, maar wat wilt u werkelijk? Wat zoekt u werkelijk? Kan uw werk u dat geven of zou u met een andere manier van werken gelukkiger kunnen zijn? Vraagt u zich dat eens af.

U meent misschien dat het erg belangrijk is om alles te hebben. Er zijn mensen, die werken zo hard over om een kleurentelevisie te hebben dat ze gewoon niet naar dat ding kunnen kijken, omdat ze steeds aan het werk zijn om de afbetalingen te kunnen verdienen. Dat zijn gewoon stommerikken.

Er zijn mensen, die altijd bezig zijn auto te rijden en die dat zo belangrijk vinden dat ze ver rijden, dat ze geen kans hebben te kijken waar ze rijden. Die mensen kunnen net zo goed thuis achter het stuur gaan zitten, een gordijntje over alles heen hangen en dan op het gaspedaal trappen, terwijl het contact uitgeschakeld is. Dan hebben ze precies dezelfde sfeer.

Gelukkig zijn, vrienden, betekent doorgewoond terugvallen op de werkelijkheid. Zo een oliecrisis brengt je ergens tot die werkelijkheid terug. Dat het niet zo is dat je maar op een knop hoeft te drukken om een vlammetje aan te steken en alles wat je wilt hebben, is er. Warmte en wat al niet meer. Wat je nodig hebt, moet je op de een of andere manier zelf kunnen beheersen, daar moet je zelf iets in te zeggen hebben.

Iemand heeft eens gezegd, geluk dat is niet geleefd te worden maar zelf leven. Ik geloof, dat hij groot gelijk heeft.

Natuurlijk gaat het allemaal gesmeerd zolang de gewoonten gehandhaafd blijven en alle oude dingen blijven voort dollen. Maar dan word je geleefd. Je wordt geleefd door de gewoonten. Je wordt geleefd door de gewoonte om het zus te doen of zo te doen, door je op deze of op gene manier te verplaatsen, te kleden, te eten enz. Misschien dat juist een aantal conflicten in deze maatschappij van economische aard zijn, want aan ideële conflicten behoef je niet te denken. Ideële conflicten zijn wat Nederland voortdurend heeft als Binnenlandse Zaken in het

buitenland een binnenlandse zaak het best probeert te behartigen en dat binnenslands onvoldoende doet. Dat zijn zo van die gewone dingen.

Wat je nodig hebt, is doodgewoon de functie van vrij worden. Niet gebonden zijn aan ritme, aan bepaalde vormen en normen van leven of denken, maar gewoon het leven voortdurend opnieuw te bezien. In een crisis moet je dat doen. In een crisis moet je veranderen.

Er zijn mensen, die nooit zullen veranderen, zoals uw huidige minister president. Hij verandert niet meer. Die man voert voortdurend een oppositie tegen de noodzaken, die hij zelf erkent. Dat is een krankzinnige situatie. De maatschappij kan ook niet gelijk blijven; ze verandert. Een oliecrisis is een symptoom. Juist als de mens voor grote problemen wordt geplaatst, dan blijkt hij de grootste veerkracht en grote inventiviteit te bezitten. Een mens, die gewoon rustig verder kan sukkelen zonder dat er wat gebeurt, blijft sukkelen en al zijn capaciteiten blijven ongebruikt in de hersenkas liggen. Maar de mens, die moet worstelen, die voortdurend wordt geconfronteerd met dit wil ik, maar hoe kan ik dit nu voor elkaar krijgen, wordt ontzettend vindingrijk. En elke keer, als hij een stapje in de goede richting doet, is hij blij; dan wordt hij niet meer beheerst. Hij heeft weer een punt gevonden waarop hij zichzelf kan zijn, zelf kan leven, zelf iets tot stand kan brengen. En dat is nu aan de gang.

Zeker, de inventiviteit gaat voor de meesten nog niet erg ver. Voor de meeste mensen is het een kwestie van hoe krijg ik meer benzinebonnen? Voor de meeste industriëlen is het hoe kan ik mijn concurrent de das om doen door zelf meer grondstoffen te krijgen dan hij? Toch is er een begin.

In dit begin ontdek ik, dat er heel veel mensen zijn, die conventies overboord gaan gooien, die eigenlijk veel belangrijker zijn dan de burgerlijke conventies waar de mensen zo vaak tegenaan proberen te trappen. Want ach, die burgerlijke conventies zijn niet belangrijk. Dat zijn uiterlijke vormen waar achter de schermen maar zelden iemand zich volledig aan houdt. Maar de economische conventies zijn de strenge wetten. En als die in de war komen, dan gebeurt er iets,

De wereld geeft u de grondstoffen die u nodig heeft. Ook als ze zeggen dat ze zo schaars zijn en dat over 80 jaar dit of dat er niet meer zal zijn, trek u er niets van aan.

Het is er. Als ze u zeggen dat er geen ijzer meer is, lieve mensen, de helft van de aarde bestaat uit verschillende, ijzerlegeringen. Nikkel en kobalt zijn er ook nog. Er zijn heel grote voorraden titanium. Dat is, als het goed bewerkt is, nog beter dan staal en aluminium bij elkaar. Er is zo ontzettend veel op de wereld dat we nog kunnen gebruiken. De mens zal heus niet in moeilijkheden of in nood komen, omdat de wereld zolang ze de mensheid blijft aanvaarden, haar ook de grondstoffen blijft geven die ze nodig heeft, zolang de mensheid maar positief kan blijven. Positief blijven wil zeggen, juist in een crisis de goede kanten zoeken. Proberen op de een of andere manier jezelf te zijn, gelukkig te zijn. Niet ondanks, maar dankzij de tegenstand, die je soms moet overwinnen. Ik meen, dat dit een zeer belangrijk punt is.

Dan heb ik nog enkele praktische commentaren te geven.

Als je meent dat je aan iets tekort komt, dan moet je niet proberen dat te hamsteren. Je moet proberen daar een vervanging voor te vinden. Ook gezond verstand kun je niet hamsteren. Je kunt het alleen gebruiken, indien je het nodig hebt. Doe dat dan.

Elke mens wil ergens gelukkig zijn, ofschoon hij tegen anderen natuurlijk zegt dat de bedoeling van het leven iets anders is, alleen om geen last te hebben van de larmoyante klachten van iemand waarvan hij weet, dat die toch niet gelukkig kan zijn en misschien niet eens wil zijn. Er zijn mensen, die ongelukkig zijn, wanneer ze bang zijn dat ze gelukkig worden. Onthoud dit.

Het is belangrijk om elke dag, al is het maar even, gelukkig te zijn; gelukkig met een kleinigheid. Het is belangrijk elke dag, al is het maar één ding, positief te ervaren. Want door die positieve benadering geeft u inhoud, niet alleen aan uw eigen leven en denken, maar ook aan de hele gemeenschap waartoe u behoort. U maakt als het ware geestelijke en stoffelijk de dingen meer waard. U maakt ze intenser.

Denk niet, dat u afhankelijk bent van alle dingen die u nu rond u heeft. Het is misschien erg gemakkelijk dat u een stofzuiger heeft. Als u kleden moet kloppen, doet u het wat minder; een beetje stof is goed tegen de mot.

Maak u niet zoveel zorgen. Onthoud dat zelfs de hygiëne van vijf keer per dag wassen voor de huid eerder schadelijk dan goed is. Dus als er geen zeep genoeg is, dan is dat geen ramp. U kunt heel veel van wat u nu heeft, missen. Wat u niet kunt missen, is het gemeenschapsgevoel, het contact dat u misschien ook dankzij deze dingen krijgt. Probeer dat gevoel er nu eens uit te vissen. Probeer datgene wat voor u zin en betekenis heeft, wat u een ogenblik blijer maakt eens te isoleren van de rest en probeer daar eens wat mee te doen. Ik zou het zo willen zeggen.

Een mens, die gelukkig wil zijn, moet niet geraffineerd zijn, maar moet wel het alledaagse weten te raffineren totdat hij het geluk er uit overhoudt, en dit geluk dan gebruiken als drijfkracht van zijn leven. Dit zijn nu zeer oliebewuste termen.

Ik wil u verder nog een raad geven, die wel erg belangrijk is.

Als u een auto heeft en u heeft ook benzine, maar de ontsteking is niet goed afgesteld, dan doet dat rotting het nog niet en het zuipt benzine.

Er zijn heel veel stralingen en werkingen, die nu uit de kosmos op deze wereld komen. Als die stralingen er zijn, probeer dan positief en met een beetje geluk daarvan gebruik te maken. Probeer juist in de tendens van vandaag, gelukkig te zijn. Voelt u zich lusteloos? Geniet dan eens even van wat ontspanning. Ga zitten en zeg, ik voel me lekker lusteloos. Ik ga lekker niets doen, ik ga lusteloos zijn. Wat is het heerlijk om eens even helemaal niets te doen. Doe dat dan en u blijft harmonisch met het geheel.

Zoek die harmonie ook met de kosmische invloeden. Probeer steeds de voor u meest positieve kant eruit te halen en tracht daarin weer iets te vinden waardoor u zich even gelukkig kunt voelen. Probeer harmonie te vinden met alle dingen, die op u afkomen. Datgene waarmee u harmonisch bent, valt u niet aan maar steunt u. Wat u aanvalt, valt ook u aan. Dat kost u veel aan kracht, maar daarnaast ook veel aan disharmonie en ongeluk, gevoelens van misplaatstheid en wat daarbij hoort. Ook dit is, naar ik meen, een goede raad.

Lees rustig in de sterren wat uw lot is, maar onthoudt u wel een ding. Als u denkt, dat het lot dat in de sterren staat onvermijdelijk voor u op aarde werkelijkheid zal worden, dan bent u van lotje getikt. Er zijn tendensen. Erken de tendens en probeer daarin datgene te zijn, te doen, te bereiken of eventueel helemaal niet te doen wat u het meest gelukkig maakt. Probeer altijd weer ergens een klein beetje levensvreugde te vinden. Het is er.

Dan een laatste opmerking. Nu de oliecrisis is gekomen, hebben veel mensen het gevoel van hulpeloosheid, zoiets van, waar moet dat naar toe?

Nu kan ik niet met mijn auto naar het werk. Nu moet ik in die overvolle tram staan en het is nog duur ook. Zij hebben groot gelijk natuurlijk. Maar op het ogenblik, dat u zich hulpeloos gaat gevoelen, bent u hulpeloos. U kunt niet meer reageren. Probeer juist te zoeken wat voor u de beste weg is, al is het maar dat u uitkient dat, als u die omweg maakt met de trein en dan met de tram, u er eerder en beter komt met minder kans op grote drukte.

Kijk naar de beste mogelijkheid. Een mens, die in alle dingen niet alleen het negatieve ziet, maar voor zich de meest positieve weg zoekt, zal ervaren dat het hem in het leven gesmeerd gaat. Hij zal zeker ook ervaren dat juist tekorten, zoals de oliecrisis schijnbaar aan het veroorzaken is, ertoe bijdragen dat hij gelukkiger en meer zichzelf wordt, dat hij, vrijgekomen uit een bepaalde sleur, nieuwe werelden, nieuwe mogelijkheden en nieuwe krachten ontdekt in zichzelf en mogelijk daarbuiten.

Deze les kan erg kostbaar zijn in de komende dagen. Wat ik u nu heb gezegd, zult u in de komende drie maanden nodig hebben. Want die drie maanden brengen voor de meeste van u een mogelijkheid om gelukkiger en sterker te zijn, maar gelijktijdig ook vele dreigingen waardoor men zichzelf te gronde zou kunnen richten zonder dat het nodig is.

HET NIETS

Het niets is iets. Als het niets iets is, is er geen niets, maar is niets slechts de negatieve aanduiding van iets wat niet wordt erkend.

Wij denken vaak dat er voor ons niets meer bestaat of dat er geen mogelijkheden zijn. Dat is een negatieve benadering, want we beseffen niet dat, in het vaststellen van datgene wat er niet is of wat niet mogelijk is, wij gelijktijdig een groot aantal andere mogelijkheden opsommen.

Het niets is niet de ledige ruimte. Het niets is het wezen Gods dat soms kristalliseert in de dingen, die wij dan als iets beschouwen.

Het niets is de totaliteit van mogelijkheden, van alle sporen van leven en werken door alle eeuwen heen, die wij soms voor een deeltje waarmaken, indien wij ze beseffen.

Het niets is in vele gevallen onze uitvlucht, gebruikt omdat wij niet willen erkennen wat er bestaat. Wij houden onszelf zoet met sprookjes. Wij zeggen, als die er niet zijn, dan is er niets, omdat we niet begrijpen of niet willen begrijpen dat er buiten die sprookjes om een werkelijkheid bestaat waaraan wij nooit kunnen ontvluchten. Dat zogenaamde niets is de kracht waaruit wij leven, waardoor wij bestaan, waarbinnen wij bestaan en waarin wij altijd zullen bestaan. En alles wat wij daaruit als vorm erkennen, is alleen maar een vage omschrijving van een van de vele mogelijkheden die er bestaan.

Iemand heeft eens gezegd, God is niets, maar dan wel alomvattend. Ik geloof, dat ik dat zou kunnen herhalen.

Niets is de totaliteit. Alle vormen zijn alleen naar de kleine breukdeeltjes daarvan, die voor ons een ogenblik zichtbaar zijn geworden. Laten wij daarom nooit bang zijn voor het einde, voor een uitblussing, want al die dingen bestaan niet, tenzij wij ze voor onszelf veroorzaken.

Er is geen tijd en dus is er ook geen eeuwigheid. Maar er is een bestaan en dat bestaan zullen wij vanuit ons standpunt misschien voorlopig in tijd en eeuwigheid moeten splitsen. Maar het is een onverbreekelijke eenheid, die niet in tijdsmomenten is uit te drukken.

Wij kunnen zeggen, er is leven en er is dood. Wij kunnen ook zeggen, beide zijn niets. Ze zijn de onbelangrijke verschijnselen van een bestaanswerkelijkheid waartoe wij behoren. Wij kunnen zeggen, al datgene wat wij op aarde belangrijk vinden, is eigenlijk niets. Het is alleen maar een symptoom van een grote werkelijkheid, die wij in onszelf erkennen en waaraan wij geen vorm weten te geven, omdat het niets voor ons vormloos is.

Wij worstelen wanhopig om uit de vormen de zin te herkennen van datgene wat onkenbaar is. En dit onkenbare, dat wij niets noemen, is datgene wat alles omvat wat wij kennen, ook al zullen wij dat meestal te laat beseffen.

LES 5 - GESTALTEN

Gestalten zien wij door de gehele wereldgeschiedenis optreden in de mythologie en in het geloof van de mens. Overal in sprookjes, in overleveringen en legenden duiken eigenaardige figuren op die bovennatuurlijk begaafd zijn, die misschien goden zijn en toch soms onder de mensen wandelen. Om eerlijk te zijn, het verschil is niet zo groot of we het nu hebben over Sint Pieter, die in Vlaanderen wandelt of over de oude Jupiter, die aan zijn vrouw ontkomen, ronddoelt ergens in Italië.

Wat is er aan de hand met al die gestalten? De mens heeft getracht in die personificatie de kwaliteiten en eigenschappen uit te drukken, die hij in de natuur vermoedt of die hij graag zelf zou willen bezitten om zo te komen tot een aantal figuren waarin hij de kracht, die hij wil ontmoeten, kan erkennen. En daar begint het wonderlijke raadsel van deze tijd.

In uw dagen namelijk zijn er nog maar heel weinig van deze gestalten. God is een abstractie geworden, die we met een symbool aanduiden. De heiligen zijn langzaam maar zeker zelfs door hun eigen kerk de hemel uitgejaagd. De goden, zoals ze elders bestaan, verliezen steeds meer het aanzicht van het bovennatuurlijke. Toch zijn dezelfde krachten en machten, die er altijd rond de wereld zijn geweest ook nu nog aanwezig. Ook in deze vaak erg materialistische tijd is de mens omringd door het onzichtbare, het onbekende en blijft de kennis van de mens een klein eiland in een zee van onwetendheid.

Als ik zeg dat er krachten rond deze wereld zijn, dat er onzichtbare werelden bestaan vlak bij de mens, dan is dat zeker niet bij wijze van spreken. Ik zou hier nogmaals uitvoerig kunnen herinneren aan de beperkingen van de mens. De mens ziet maar een betrekkelijk klein deel van de werkelijkheid. Zodra hij verder gaat in het violette licht of misschien verder afdaalt in het rode, komt hij in een wereld, waarin alle gestalten anders zijn, maar waar plotseling ook meer gestalten zijn dan door het menselijk gezichtsvermogen wordt vastgesteld. Maar waarom zouden we ons bezighouden met de onvolmaaktheid van de mens? Degenen die in de loop der tijden daarvan nog niet overtuigd zijn, leren dat toch nooit, dus dat vergeten we dan maar. Laten wij beginnen met te stellen.

Alle bestaan is beziel. Een bezieling impliceert een bewustzijn. Een bewustzijn kan alleen daar bestaan waar een wisseling van krachten plus een mogelijkheid tot erkenning aanwezig is. Overal is er dus een vorm van bewustzijn, overal is energie. Of wij die energie nu definiëren als een veld, als een gedachtenwolk of als een andere dimensie dat doet minder ter zake, want wij hebben eigenlijk niet te maken met een definieerbare kracht vanuit menselijk standpunt beschouwd. Wij hebben alleen maar te maken met een vermogen waaruit de mens soms kan putten. Op het ogenblik, dat de mens een voorstelling heeft, hoe willekeurig en onjuist dan ook, die voor hem geassocieerd is met krachten of verschijnselen, die uit het onzichtbare naar voren kunnen treden, ontstaat er voor hem een relatie met de kracht waaruit ze voortkomen en daardoor meer of minder een beheersingsmogelijkheid van de verschijnselen.

Daar waar de mens benoemt en namen geeft aan deze krachten, antwoorden zij op deze namen. Niet omdat ze hun wezen omschrijven, maar omdat het gedachtenbeeld voor de mens alles bevat wat deze kracht kan betekenen en zelfs ook bepaalde dingen die zij niet is, maar die tot een andere kracht zouden kunnen behoren. Wat de mens verbindt aan een naam is heel vaak een conglomeraat van verschillende krachten. Maar het beeld bestaat in hem en daardoor zal de naam voor hem de ontvangstmogelijkheid voor die kracht activeren. Dientengevolge stel ik:

Alle gestalten, die wij opbouwen zijn zinvol. Niet omdat ze bestaan, maar omdat ze onze uitdrukking vormen van een relatie die er tussen ons en de ongeziene wereld, de ongeziene delen van de kosmos bestaat.

Als wij een kracht, een verschijnsel of een van de voor omschreven gestalten benoemen, dan is deze naam een machtwoord. Niet om dat ze werkelijk macht uitoefent ten aanzien van de kosmos, maar omdat zij voor ons de sleutel is tot een innerlijk begrip waardoor wij toegang krijgen tot vermogens, die ons niet eigen zijn.

Waarom zijn de gestalten dan zo wisselend bij de mens? Want als u aanneemt dat het voorgaande juist is, dan kunt u zich voorstellen dat er een magische periode is in de mensheid waarin eigenlijk maar één God wordt ver-eerd. Dat blijkt in het begin van de historie der mensheid bij de eerste beschavingen inderdaad waar te zijn geweest. Daar was één God die alle verschijnselen omvatte. De naam van die God verschilde van volk tot volk, ook de wijze waarop hij werd uitgebeeld. Maar dat verschil deed eigenlijk niet ter zake, want dat was een plaatselijk gebruik. Men viel toen nog niet zo erg over het verschil van naamgeving. Het is duidelijk dat als de één zegt Mohammed en de ander Jezus daar altijd strijd over kan komen. Wie is de ware profeet? Maar als de een zegt God en de ander Allah, dan zeggen ze in wezen hetzelfde. De naam die wij geven omschrijft dezelfde kracht. Dientengevolge zal door elk van deze namen die kracht voor ons kunnen worden geactiveerd, indien wij daarin geloven. Zo was het in de oudheid.

Langzaam maar zeker kwamen er kleine rijken. Er zijn zelfs keizerrijken geweest. Er was in die dagen een keizerrijk waarvan het bevolkingsaantal kleiner was dan dat van uw land op het ogenblik. Het keizerrijk Ma. Het had grote macht hoewel het niet veel meer inwoners telde dan een stad als Amsterdam. Maar daar gaat het niet om. Het gaat erom dat een dergelijke groepering zich gaat zien als afgezonderd, verschillend van de omgeving. Men kent zichzelf eigen vermogens toe, men heeft behoeften en men creëert dus een andere godsvoorstelling om te beantwoorden aan datgene wat men zelf wil zijn. Zo ontstaan er verschillende goden in de verschillende stammen en groeperingen, omdat ze daarmee zich willen afzetten tegen andere stammen en groeperingen.

Maar dat betekent ook, dat ze hun God krachten moeten toekennen die verschillen van die welke de God van een andere stam heeft. En daardoor zien wij langzamerhand een vervagen van het eenheidsbegrip. De algemene toegang tot kosmische waarden blijft grotendeels voorbehouden aan enkele inwijdingsscholen over de gehele wereld verspreid, terwijl de gestalten, die de volkeren opbouwen in steeds grotere mate slechts een bepaalde kwaliteit bevatten. En nu zien wij het wonderlijke. Omdat de goden, die men eert, alleen maar een bepaalde kracht kunnen wekken en men soms andere krachten nodig heeft, worden er meer goden gecreëerd. Een veel godendom ontstaat voor de mens niet alleen omdat hij alles wil benoemen, maar ook omdat zijn behoefte aan energie een groter aantal gestalten vraagt daar hij niet de gelijkwaardigheid van de Oerkracht wil erkennen, omdat die ook bij een ander volk wordt vereerd.

Nu heeft u in deze tijd geen gestalten. Maar waarom zouden we geen gestalte opbouwen? Natuurlijk, wij kunnen geloven aan dat kleine volkje de gnomen en elfen die rondartelen en ergens onder de aarde hun rijk hebben of die in de enkele bossen die nog overgebleven zijn dansen op een weideveldje waar paddestoelenkringetjes aanduiden dat ze er geweest zijn. Dat zijn sprookjes. Maar als wij weten wat voor kracht ze vertegenwoordigen, dan is het misschien niet eens zo dwaas om aan te nemen dat onze tuindwerg macht vertegenwoordigt.

Als wij spreken over God, dan is al die theorie onbelangrijk. Maar zodra God voor ons een kracht is die wij activeren, dan is het belangrijk dat we een naam hebben, al is dat God zonder meer en dat we nog een vage, maar toch voor ons aanvaardbare aanduiding kennen van wat Hij zou kunnen zijn. Wij moeten er een verschijningsvorm voor vinden. Het is hierdoor dat je kunt komen tot het activeren van de energieën waarover ik reeds sprak.

Nu ziet u op de wereld tegenwoordig een aantal heel wonderlijke verschijnselen. Paranormale begaafdheden komen op het ogenblik kennelijk sterker voor, zijn beter wetenschappelijk controleerbaar en worden objectiever bestudeerd in de landen die geen godsdienst hebben dan in de landen die officieel wel een godsdienst hebben. Hoe zit dat?

Wel, de godsdienst probeert de macht, die buiten het menselijk bereik ligt, in een eigen hiërarchie een gedaante te geven. Maar de werking van die gedaante wordt in diezelfde godsdienst aan een bepaalde kaste voorbehouden. En dat betekent, dat de gewone mens er zelden toe komt om die totaal kracht te benaderen. Het is bijvoorbeeld opvallend dat er in het katholicisme heel veel bedevaartplaatsen zijn waar Maria of een andere heilige wonderen heten te doen, maar dat er geen enkele plaats te vinden is waarin God zelf die wonderen doet. Dat komt, omdat de mensen de moed niet meer hebben om over het hoofd van de menselijke hiërarchie heen te grijpen naar de godsvoorstelling en daaruit zelf te putten. Als wij in deze tijd een onderzoek willen doen naar deze krachten, dan moeten wij daarvoor een mens hebben, die er geen belang bij heeft om die krachten weg te drukken of ze voor te behouden aan een bepaalde groep.

Als je in het Oostblok seanceert, zoals sommige van onze broeders regelmatig doen, dan heb je wel eens een enkele keer contact. Dat gaat heel wonderlijk. We hebben daarvan kort geleden een ervaring gehad.

Er waren twee mensen die tot het partijkader behoorden. Een van hen had een behoorlijke academische opleiding gehad. Ze maakten het onmogelijk te seanceren, tenzij ze bij de seance aanwezig mochten zijn. Wat natuurlijk voor de spreker in kwestie aanleiding was om gegevens van onder meer technische aard te verschaffen, die niet algemeen bekend waren.

Nu zou men in het Westen hebben gezegd, Dit mag niet. Dit is uit den boze, want hier worden onze heilige geheimen aangeraakt. Daar heeft men gezegd, het zou voor de Staat gevaarlijk kunnen zijn, maar er moet iets zijn waardoor die gegevens hier aanwezig zijn in een persoon waarvan wij weten dat hij daar niet de beschikking over heeft. Dus moeten wij nagaan wat hier aan de hand is. En dus voorzien wij in de nabije toekomst dat de Orde der Verdraagzamen (die zich overigens daar de Broederschap der

Mensen noemt, dat is de juiste vertaling) deel gaat uitmaken van een aantal experimenten in de universiteit van Kiev. Een krankzinnige situatie. Maar wat kan daar nu gebeuren? Deze Orde zal zich in die omstandigheden, juist om een verder seanceren mogelijk te maken, moeten tonen als een bron van kennis en vooral van coördinatie van kennis. Dat betekent dat voor een aantal mensen, die wetenschappelijk gevormd zijn en die helemaal niet geloven dat we geesten zijn, laten we dat er maar meteen bij stipuleren, het begrip van de Broederschap der Mensen, de gestalte wordt waaruit kennis kan worden geput. Voor hen wordt dit het beeld van een soort collectivum, waarschijnlijk voor hen het gemakkelijkst gesignaleerd in een seance, het denkbeeld van een seance of misschien zelfs de voorstelling van een medium, maar waaruit zij kennis kunnen putten. Ik garandeer u dat ze daardoor, al geloven zij niets, in staat zullen zijn hun eigen kennis, en vooral de coördinatie van bestaande kennis, aanmerkelijk te verbeteren.

Dat kan in het Westen niet. Het is hier zo dat een ieder zoekt naar eigen prestige. In het Oostblok is het experiment eigenlijk pas een prestige object op het ogenblik dat je dat experiment zelf kunt herhalen. Daarom is de ontleding van het verschijnsel en vooral ook het zelf werken met het verschijnsel voor hen belangrijker dan het prestige waarmee je je eigen oordeel over het verschijnsel velt en tegenover anderen probeert te handhaven.

Datzelfde is ons opgevallen ten aanzien van bepaalde praktijken van genezing, van voorspelling, van telepathie en telekinese. De mensen werken daar serieus mee. Het enige wat ze nog niet hebben begrepen, is de noodzaak een voorstelling te hebben. Laten we een eenvoudig voorbeeld geven.

Een telekineet wil een voorwerpje verplaatsen, laten we zeggen 1 cm naar links of naar rechts. Wat moet hij nu doen? Om dit mogelijk te maken moet hij zich voorstellen dat hij persoonlijk dit voorwerp verplaatst, ook zonder dat hij lichamelijk maar een beweging maakt. Daarin ligt

het hele geheim. Hij wordt hier zelf tot de gestalte, die het verschijnsel veroorzaakt. Als hij dat op de juiste manier doet, dan is hij een goed telekineet. U ziet hoe eenvoudig het eigenlijk is.

Men heeft daar nog niet begrepen dat je niet noodzakelijkerwijze aan de geest hoeft te geloven, maar dat je om bepaalde verschijnselen uit de geest mogelijk te maken toch een voorstelling moet hebben. Of die voorstelling juist is of niet, dat doet minder ter zake. Het is belangrijk, dat je een beeld hebt waardoor je toegang krijgt tot het bereiken van kracht en mogelijkheden, die voor de mens normalerwijze niet toegankelijk zijn.

De situatie wordt misschien wat duidelijker, als ik u iets vertel over magie. In de magie roept men een groot aantal goden en demonen op. Op het eerste gezicht is het een beetje dwaas om monsters op te roepen, die doen denken aan bijvoorbeeld Balinese tempelwachters of aan gestalten van het schimmenspel de Wajang of die in de Wajang Wong worden gedanst. Vreemde gestalten. Figuren met wonderlijke capaciteiten, soms met een bijzondere dreiging. Waarom roepen ze juist die figuren op? Omdat in de magie de figuur, die je oproept niet menselijk mag zijn, want een zuiver menselijke voorstelling zou je weer binden aan de menselijke mogelijkheidsvoorstelling. Door je nu een wezen voor te stellen dat kennelijk niet menselijk is, dat behoort tot een andere wereld, is deze voorstelling op zichzelf al een sleutel geworden tot krachten en energieën.

Als wij horen welke krankzinnige namen worden uitgeroepen bij bepaalde bezweringen, dan vragen wij ons af wie dergelijke klankuitdrukkingen heeft uitgedacht. Die namen of klanken zijn juist door de moeilijkheden, die ze bij het produceren ervan geven, begeerlijk geworden. Men geeft aan een niet menselijke gestalte een niet menselijke klank combinatie, die bovendien zo moeilijk is dat ze door anderen niet te imiteren zijn zonder langdurige scholing. Zo bouwt men dan voor zichzelf een eigen poort tot de kracht, die rond de wereld is.

Wat is die kracht? Ik zal trachten daarover enige redelijke gegevens te verstrekken. Datgene, wat we als deze kracht omschrijven, zou het best kunnen worden uitgedrukt als een potentiaal, een soort spanning, die niet tot ontlading komt, maar die door bepaalde begrippen tot een ontlading kan worden gebracht. Dit kan op verschillende manier geschieden. Voorbeeld.

Bij onweer zijn er vele verschillende bliksems. We hebben de enkelvoudige, de vertakte, de meervoudige, de neergaande, de opgaande en de bolbliksem. Allemaal verschijnselen van een verschil in statische lading tussen aarde en wolken. Er is maar één kracht. Maar nu zal een bolbliksem heel andere verschijnselen teweeg brengen dan een eenvoudige vorkbliksem. Een z.g. meervoudige bliksem (een tijdelijke ontlading op meer dan een punt zal bij inslag veel eerder brand veroorzaken dan een enkelvoudige, omdat een meervoudige blikseminslag de neiging heeft om de hoogste inslagpunten tijdelijk te verzadigen waardoor een deel van de inslag op grondniveau plaatsvindt en meestal in de omgeving van een punt waar reeds de inslag was. Hierdoor ontstaat een grote hitte. Als ik u vertel dat daarbij zand tot glas kan worden gesmolten, dan is de inslagtemperatuur boven de 2000⁰ C. Als dat gebeurt waar brandbaar materiaal in de buurt is, dan ontstaat er dus brand.

Een enkelvoudige bliksem, en zelfs een vorkbliksem, zal over het algemeen niet zo een grote hitte veroorzaken, omdat hij zich op een hoogste punt kan ontladen.

Bij de vorkbliksem is de activiteit van een vorktak afhankelijk van de potentiaal Mogelijkheid in de zogenaamde hoofdtak. Dat wil zeggen, als een meervoudige bliksem een maximum temperatuur (nu geef ik een regie temperatuur) kan veroorzaken tot 7000⁰ C, dan zal een vorkbliksem onder de ongunstigste omstandigheden een temperatuur kunnen bereiken van circa 1500⁰ C. Dan krijgen we wel gesmolten zand maar geen glas (de zogenaamde donderstenen), terwijl een enkelvoudige bliksem over het algemeen alleen inslaat in een hoogste punt en dus wel een boom kan treffen en misschien zelfs splijten, maar op de bodem zelf geen kenbare verschijnselen achterlaat behalve misschien een verschroeiing van een stukje plantenleven. Dat is één kracht met verschillende verschijningsvormen.

We hebben dus te maken met één kracht. Die kracht zal in verschillende vormen optreden. In het leven van de mens treedt ze op als Odkracht, levensenergie. Maar ze kan evengoed optreden als plasma, als telekinetische energie. Met een kleine variant kan ze ook optreden als een verruiming van bewustzijn, omdat ze dan een toegankelijkheid schept naar het gemeenschappelijk menselijk denken. De kracht is een en dezelfde, de verschijnselen zijn verschillend. Als u dat kunt onthouden, dan rest alleen nog de vraag Waar is dit potentiaal.

Voor zover mij bekend is, is dit potentiaal overal aanwezig, zelfs in de ledige ruimte. Het is dus niet afhankelijk van het bestaan van sterren of planeten. Zelfs in de leegte tussen twee Melkwegstelsels is deze kracht aanwezig; maar ze blijft een potentie. Het blijkt dat deze potentie van kracht tot uiting komt op het ogenblik dat energieën dit mogelijk maken, als er als het ware een negatief of een positief ten aanzien van die kracht wordt geschapen. Een positief zal de mens doorgaans niet kunnen voortbrengen. Ik laat dit even buiten beschouwing. Een negatief, waardoor men ontvankelijk wordt voor die krachten, kan ontstaan door een zich afstemmen op die kracht. Het voorstellingsvermogen van de mens (imaginatie) is een van de middelen waardoor die afstemming kan geschieden.

Het zal u duidelijk zijn dat de omschrijving van de aard van een energie voor de mens heel moeilijk zal zijn, vooral als ze een potentie is die alleen maar tot uiting kan komen doordat de mens in zichzelf een toestand schept waardoor die kracht zich kan ontladen. De mens zal geneigd zijn om die kracht ofwel aan zichzelf toe te schrijven, dan wel aan een toeval of een wetmatigheid die hij niet kent. De kracht zelf erkent hij echter niet, omdat ze alleen in verschijning treedt, als ze is omgevormd door het voorstellingsvermogen van de mens, die haar activeert. Daar zitten we nu met een grote moeilijkheid. Wij hebben die kracht en wij kunnen niets doen. Het enige wat wij weten, is dat de menselijke voorstellingskracht en een concentratie, een beroep daarop een bepaalde functie heeft waardoor er verschijnselen ontstaan, die aan deze algemene kracht worden ontleend.

Dan gaan we weer even terug naar de oudheid. Er waren goden en godinnen. Het aanroepen van een god betekende voor degene die dat magisch deed, dus bewust deed, het activeren van een bepaalde eigenschap. Het is bekend, dat bepaalde Romeinse heksen en magiërs zich beriepen op Jupiter als ze een onweer wilden wekken, dat ze met een beroep op Vulcanus inderdaad vulkanische verschijnselen konden verheven. Kennelijk hadden ze een voorstelling van datgene wat door die god (die gestalte) werd gedaan. En het was de voorstelling van de functie eerder dan de voorstelling van de god zelf, waardoor het mechanisme in werking trad en er inderdaad wonderlijke verschijnselen tot stand werden gebracht.

Zegt u nu niet dat het niet kan. Als u naar de Vesuvius gaat, dan heb je daar de solfataren en is er altijd wel een gids, die je wil laten zien dat door een krant te laten branden en die dan op de grond neer te slaan ergens anders een verheving van dampuitstoting kunt verkrijgen. Het verband daartussen is niet helemaal duidelijk. De wetenschap weet ook niet precies waarom; ze weet alleen dat het gaat.

Zo gaat het nu ook, als wij ons voorstellingsvermogen gebruiken. Wat wij precies doen? Wij gebruiken een deel van onze gedachtenkracht. We scheppen daardoor een ontvankelijkheid voor die andere energie. Maar aangezien de ontvankelijkheid ervoor gepaard gaat met een voorstelling van de vorm, welke die kracht zal aannemen, zal ze de vorm aannemen die wij hebben gesteld. Zo heeft men eigenlijk altijd geprobeerd om in dat magisch werken met symbolen en anderszins krachtsverhoudingen uit te drukken.

Opvallend was in de tijd van de alchemisten dat ze op een gegeven ogenblik strijdige tekens gebruikten. In zo een werkplaats trof men aan een zogenaamd katholiek kruis (ongelijk armig) waaronder de voorstelling van de gehoornde maan, ook wel de Bok van Mendes en daaronder een voorstelling van de aarde, een bol waarin een wat gnoomachtig gezicht was getekend. Toen men de man van het atelier vroeg waarvoor dat nodig was, zei hij dom genoeg overigens dat het kruis de voorstelling was van de krachten die uit de godheid kwamen, de Bok van

Mendes was de voorstelling van de beheersbaarheid die daarvoor bestond en de aarde was de voorstelling van datgene waarover de mens macht wilde verwerven en de elementen wilde veranderen. De goede man is verbrand. Wat hij zei was in zijn tijd ketterij.

Het gebruiken van symbolen betekende het stellen van een volgorde. Het stellen van die volgorde betekende een vormgeven aan de kracht, haar transformeren door je voorstelling tot iets wat je met je wil en je denken kon aanvaarden en beheersen. Dan stelde je je met het symbool een doel, zodat een dergelijk samenstel van symbolen een soort automaat was waardoor de mens niet alleen die kracht kon ontvangen, maar gelijktijdig en zonder verdere bewuste functie die ook ontladde op dat punt waar dat voor hem het meest belangrijke was.

Een krankzinnige situatie misschien vanuit het standpunt van een wetenschapsman. Deze zegt, wat heb je aan al die symbolen? Die doen niets. Maar de alchemisten wisten dat je door het gebruikmaken van deze krachtsverhoudingen en door het activeren van voorstellingen kon komen tot resultaten, die ver boven datgene lagen wat behoorde tot de erkende menselijke wetenschap.

Als wij horen dat er bepaalde bezweringen worden gemompeld bij het maken van zogenaamde natuurdranken, dan zitten we al in de tijd van Paracelsus. We zien dat er spreuken bij horen. Wat betekenen die spreuken eigenlijk? Ze betekenen, dat bepaalde eigenschappen, die in de tisanen aanwezig heten te zijn door de energie als het ware naar voren worden geschoven, andere kwaliteiten en eigenschappen worden van kracht ontdaan zodat het eind resultaat een werkzame drank is.

Dat klinkt wetenschappelijk natuurlijk kolderiek. Maar hoe komt het dan dat men in de laatste tijd heeft moeten vaststellen dat een pijlgif, dat gemaakt wordt zónder spreuken, niet precies gelijk van uitwerking is als het pijlgif dat mét spreuken wordt gemaakt? Ik bedoel hier de pijlgiften in verschillende samenstellingen waarvan men ook wel spreekt als curare. De samenstellingen zijn echter niet altijd gelijk aan die zoals bij de Jivaro's worden gemaakt. Men heeft daar proeven mee genomen.

En het wonderlijke is dat chemisch beide stoffen volkomen gelijk zijn, maar dat als men een prooidier daarmee aanschiet, de stof waarin de bezwering zit verwerkt een praktisch onmiddellijke verlamming veroorzaakt, terwijl de stof waarin geen bezwering zit eerst na een wat langere periode resultaat heeft. Bij het aanschieten van een aap bleek het verschil te liggen op bijna 11/2 minuut (84 sec). Indien men dat nagaat, dan doet de spreuk dus wel iets. Maar de spreuk heeft alleen zin, indien men de betekenis van de daarbij behorende voorstelling kent. Kent men de voorstelling, dan is de spreuk eigenlijk overbodig. Het is de voorstelling waardoor wij krachten kunnen brengen in datgene waarmee wij werken.

U ziet het, dat is magie, geen wetenschap. Of misschien wel? Het is een wetenschap waar de wetenschap nog niet aan toe is gekomen.

U leeft in een wereld waarin magie niet bestaat. U gelooft er misschien in, maar u denkt, ik kan er niets mee doen. Maar u heeft uw eigen voorstelling van iets of iemand die u kan helpen, de gestalte. Een gestalte, die variëren kan naarmate in uw leven veranderingen optreden. Voor de een is het misschien de gestalte van een dierbare overgegangene, voor een ander is het Jezus zelf of mogelijk de een of andere geestelijke broeder of leider, mijnentwege een Tibetaanse monnik, die hier en daar meditaties leidt. Het is niet belangrijk wat die gestalte is. Wel is belangrijk dat die gestalte voor u reëel is. U moet haar aanvaarden als een werkelijkheid. Niet om de uiterlijke vorm, maar omdat ze kracht of wijsheid kan betekenen. Wat blijkt nu?

Als wij onze aandacht richten en concentreren op deze gestalte, dan maken we haar als het ware selectief. De kracht, die daaruit tot ons komt, is in overeenstemming met de vraag die wij hebben uitgezonden; tenminste de vraag die wij werkelijk hebben uitgezonden en niet de vraag die wij wilden formuleren. Er zijn mensen, die die kracht uitzenden met de mooie formulering, geef ons allen alle kracht die nodig is. In wezen bedoelen ze, geef mij de kracht

om net een beetje vlugger te zijn dan de anderen. En dan zijn ze wat vlugger dan de anderen, want die hebben er geen heil van. De formulering is dus bijkomstig. Uw eigen afstemming is bepalend.

In deze moderne wereld moet het geloof aan magie en aan magische mogelijkheden weer vorm en gestalte krijgen. Ik verlang helemaal niet dat men de oude vrezen uit de Middeleeuwen weer opbouwt, rondsluipende duivels, allerlei zich transformerende monsters onder de mensen.

Maar je zou toch weer een gestalte moeten vinden waarin je kunt geloven en waarop je kunt vertrouwen. Een naam, die voor jou het summum van kracht en vermogen is. Want krachtens de menselijke imaginatie ontstaat er een afstemming van het menselijk wezen en door deze afstemming heeft hij toegang tot deze kracht die ons allen omringt.

Deze kracht is niet beperkt tot uw wereld. Het wonderlijke is, dat zij in onze wereld op precies gelijke wijze te benaderen is, dat ze voor ons op dezelfde wijze werkzaam kan zijn. Onze relatie tot die kracht verschilt niet veel van de menselijke relatie, zij het dat je er in de geest gemakkelijker gebruik van maakt. Het is dus een kracht, die wij zeker niet kunnen beschouwen als behorend tot een geestelijke sfeer. Ik denk dat ze eerder een deel is van de structuur van de ruimte. Al kunnen wij haar wezen niet definiëren, wij kunnen de kracht gebruiken. Het gebruiken van die kracht, is het belangrijkste dat er bestaat.

Als u gaat kijken naar het paleis op de Dam, dan treft u boven op het dak de gestalte van Atlas aan die de wereld torst. Dat was vroeger een zeer geliefde voorstelling. Een mens kan de wereld dragen, als hij maar gelooft dat het mogelijk is. Veel van die mythologische figuren en gestalten geven alleen maar aan wat mogelijk is. Het is mogelijk om een augiasstal te reinigen. Dan moet je natuurlijk niet eerst een reinigingsdienst op touw zetten, want daarmee kom je niet verder. Maar als er werkelijk een reden is om iets te reinigen, dan kun je bepaalde krachten vrijmaken, die de reiniging voor jou tot stand brengen, zoals Hercules heeft gedaan door een rivier te leiden door de stal van Koning Augias.

De mythologische voorstellingen en de mooie verhalen zijn maar al te vaak aanduidingen van wat werkelijk kan gebeuren. Als wij horen dat de Argonauten op een zeker eiland tot zwijnen worden, dan denken wij aan een toververhaaltje met een gedaanteverandering. Maar als we even nadenken, dan weten wij dat mensen plotseling door onverklaarbare luiheid en gretigheid overvallen kunnen worden, als de condities juist zijn en men zich onderwerpt aan een uitstraling of een invloed. Maar wij horen ook dat de held van het verhaal in staat is om op den duur aan deze betovering te ontkomen, omdat hij haar beseft en zijn eigen kracht daar tegenover stelt. Hij moet ergens in geloven anders kan dat niet. In sommige gevallen moet je het zelfs onmogelijk maken om te reageren, zoals bij de bekende tocht tussen Scylla en Charybdis waarbij de zang van de sirenen de mannen altijd in hun bederf stortte. De enige, die kan horen, laat zich dan ook aan de mast vastbinden.

De mens moet zich vaak verankeren, ook in een realiteitsbesef, om niet te worden meegesleurd door krachten. Aan de andere kant moet hij toch de moed hebben om die krachten te horen, te zien en te aanvaarden, m.a.w. er vorm en gestalte aan te geven en er een beroep op te doen, indien hij ze nodig heeft.

Misschien wordt u nu duidelijk waarom ik gestalten boven dit onderwerp heb gezet. In deze dagen ontwerpt de mens vaak een gestalte, die destructief is omdat hij niet beter weet. Als u allemaal tezamen zit te denken aan het atoomgevaar, dan ontstaat de neiging om dat atoomgevaar te bevorderen. En als u gelooft dat het onvermijdelijk is, dan is de kans groot dat uw nabijheid alleen al voldoende is om bepaalde rampzalige omstandigheden in het leven te roepen. Als u gelooft dat de mensheid slecht is, dan zal de reactie van de mensheid op u en waarschijnlijk op uw hele omgeving inderdaad slechter worden. Want, of u het wilt of niet, als u in u een beeld ontwerpt en u gelooft daarin, dan heeft u daarmee krachten aangeboden. Maar u zendt die kracht zelf uit in overeenstemming met het beeld dat u heeft opgebouwd.

Een mens, die op de wereld leeft, moet leren positief te denken. Niet alleen omdat voor hemzelf die positiviteit beter is, maar ook omdat hij in zijn positief denken en in zijn positieve benadering van de problemen onwillekeurig krachten tot zich trekt waardoor hij beter zal slagen, waardoor hij ook voor anderen een beter slagen, een beter begrijpen, een beter werken mogelijk maakt, zelfs indien paranormale verschijnselen buiten beschouwing blijven.

Geloofd de mens dat er wonderen kunnen gebeuren, dan zullen er wonderen gebeuren. Dan maakt die mens de wonderen zelf waar. Waarom zou u zich als mens dan voortdurend afhankelijker maken van de vaak zeer negatieve voorstellingen, die anderen zich vormen van het leven en de ontwikkelingen in de wereld? Indien u oprecht gelooft, dat iets noodzakelijk is en u heeft de voorstelling van een kracht die u daarbij kan helpen, roep dan die kracht aan en begin aan uw werk. U zult zien dat u meer presteert dan u ooit had gedacht. U zult zien dat het toeval u helpt, dat u zonder te weten waarom een juiste keuze doet uit duizenden. U bereikt dan veel meer.

Indien u zelf kracht wilt uitzenden om een mens te genezen, dan moet u natuurlijk geloven dat u het kunt. Het is misschien nog beter te geloven dat er een kracht is, die u helpt. Er zijn energieën en krachten rond u zo groot, dat u daarmee werelden tot een bal zou kunnen maken. De mens heeft de voorstelling niet waardoor hij dat zou kunnen activeren. Hij heeft de grootheid niet om die krachten te ontvangen. Maar hij kan kleinere krachten en energieën wel degelijk ontvangen en er mee werken. Het is dan niet belangrijk hoe daarmee wordt gewerkt, als er maar mee wordt gewerkt en dit werken vanuit menselijk besef zo positief mogelijk is gericht.

Als de gestalten uit de oudheid verbleken en er in het geloof van de mens een vaagheid optreedt, zo verliest hij vele mogelijkheden. Het is belangrijk, dat je een voorstelling hebt waarin je gelooft en dat je krachtens die voorstelling de kosmische energieën rond je activeert, dat je de potentie rond je tot actie maakt en zo jezelf en anderen helpt om de positieve waarden en neigingen van het menselijk leven te versterken en ten slotte tot waarheid te maken.

SPIRITISME

Wat is spiritisme? Er bestaan nogal wat eigenaardige voorstellingen van, ook bij degenen die zichzelf spiritisten noemen. In feite is het spiritisme het onderzoeken van verschijnselen, die door de geest worden veroorzaakt waardoor men voor zichzelf een bewijs krijgt van een voortbestaan na de dood. Dat wil zeggen, dat wat wij hier doen eigenlijk niet valt onder het spiritisme pur sang. Wat wij doen, is praten over allerlei dingen en proberen allerlei dingen duidelijk en begrijpelijk te maken.

Een spiritist is iemand die veel meer geëmotioneerd raakt, als er ergens in zijn bed een houtworm klopt, dan als een van ons een mooie rede houdt. Nu is langzaam maar zeker een groot aantal mensen tot de erkenning van het bestaan van de geest gekomen. Zij wilden daar iets anders van maken. Ze wilden het gevoel hebben dat hun spiritisme een plaatsvervangende religie was. Dat werd dan het spiritualisme, waarbij wij overigens mogen opmerken dat het gehalte daarvan vooral in het begin niet bepaald hoog is geweest. Het ging hier hoofdzakelijk om prediking. En dat betekent dat geesten, die doorkwamen met een Leger des Heilsmentaliteit de grootste belangstelling kregen, dat predikingen over de schoonheid van de sferen belangrijker waren dan beschouwingen over de wereld. Kortom dat men eigenlijk de vlucht uit de werkelijkheid, die voor velen in de religie is gelegen, nu probeerde over te brengen in richting van de geest c i v 2i het spiritualisme,

Daarnaast speelde natuurlijk de mogelijkheid van persoonlijk contact met de doden een grote rol en tevens vermoedelijk ook de kans, die je had om via psychometristen e.d. allerlei dingen te weten te komen over verleden en toekomst. Het werd een tijdlang een beetje kermisachtig. Er zijn perioden geweest waarin handige goochelaars, die niet zo goed de kost konden

verdienen, zich plotseling tot medium bombardeerden en met wat zwevende trompetjes en tamboerijnen een zeer goede broodwinning hadden. Echter in diezelfde tijd bestond er een enorme behoefte bij vele mensen aan een reëel verschijnsel, aan het werkelijk door de geest of althans met paranormale krachten tot stand brengen van soortgelijke verschijnselen.

Wij hebben dan een periode waarin het donkere kabinet hoogtij viert, maar waarin ook mensen als bijvoorbeeld Home aantonen dat levitatie mogelijk is en nergens aan gebonden is. Op een van zijn seances, die bij daglicht werd gegeven, speelde hij het klaar op de derde verdieping van een huis door het ene venster naar buiten en door het andere venster weer naar binnen te zweven. Dit werd door een groot aantal mensen gade geslagen.

Hierdoor ontstond ook nog een ander verschijnsel, namelijk de wetenschappelijke verwerping van het spiritisme. Tot op dit ogenblik was het eigenlijk speelgoed geweest. Je kon de schouders ophalen en zeggen, nu ja, het zijn handige goochelaars en volksbedriegers. Wat dat betreft, er waren ook wel bedriegers. Er is een medium geweest, dat een speciaal hol blikje in de schoen die wat groter was had ingebouwd. Als er dan een vraag werd gesteld aan een klopgeest, dan was het bewegen van de grote teen voldoende om het aantal gewenste klikken tot stand te brengen, zodat de geest voortdurend antwoord gaf.

Toen echter de wetenschap zich ertegen begon te verzetten, werd gelijktijdig een andere groepering bewust van het verschijnsel. Er zijn tijden geweest dat verschijnselen zoals de manifestatie van Kathy King erg veel publiciteit kregen, maar we zien gelijktijdig de studie, die men maakte van bijvoorbeeld de geestelijke aberraties van de mens. Er worden seances gehouden. Door die seances blijkt men vaak in staat te zijn om krankzinnigen te genezen. De theorie van bezetenheid en aanhechting, die overigens kerkelijk al lange tijd bestond, krijgt een nieuw karakter. Er zijn zelfs mensen, die daarvan niet alleen een hele studie van maken, maar hun leven aan dergelijke praktijken wijden. Een van de bekendste was een Engelse arts, aankomend psycholoog, die tezamen met zijn vrouw tenminste 900 mensen, die als ongeneeslijk krankzinnig waren opgesloten, weer de vrije wereld in heeft geholpen door de zogenaamde contact reddingsseances. Hij heeft later een boek daarover geschreven en op grond van dat boek werd hij door al zijn collegae uitgelachen. Als therapie wilde men die komedie nog wel aanvaarden, maar niet als een reëel verschijnsel.

Zo wordt de parapsychologie geboren waarin Engeland alweer een hoofdrol speelt. Ook dat is weer begrijpelijk, want de Engelsen zitten eigenlijk in de bakermat van de paranormale verschijnselen, het volksgeloof en het bijgeloof, India. Daar ontstaat niet alleen de theosofie, maar komen ook allerlei verschijnselen te voorschijn, die controleerbaar zijn. En in The Royal Society for Psychical Research komt langzaam maar zeker een onderzoek van de zogenaamde psychische verschijnselen op gang.

Daarmede verplaatst het spiritisme zich in de richting van het erkennen van het paranormale vermogen van de mens. De parapsychologie, hoe onbeholpen vaak nog in haar experimenten en hoe moeizaam soms in haar pogingen om alles toch nog weer een rationele verklaring te geven, gaat aan het verschijnsel in de wereld van de mensen een nieuwe gestalte geven, namelijk het wetenschappelijk gecontroleerde feit. En dat kun je nu wel schouderophalend afdoen, maar je kunt het niet meer weglachen.

Er ontstaat ongeveer in de dertiger jaren zelfs een soort strijd tussen bepaalde kerkgenootschappen, de parapsychologen en natuurlijk de spiritisten. Er is een Anglicaans bisschop die uitroept, Engeland dreigt in de greep van de duivel te vallen, want het spiritisme neemt hand over hand toe en zelfs onze ernstige onderzoekers laten zich verblinden door deze werkzaamheden van de duivel.

Hier zien wij weer, er is een aantasting van gezag. Het is de kerk, die de aantasting als eerste serieus ervaart en daarom probeert maatregelen te nemen. Maar hoe kun je maatregelen nemen in een wereld, waarin nog wel geen ontkerkelijking plaatsvindt, maar waarin wel de macht van de kerk al voor een groot gedeelte is overgegaan in handen van politieke

groeperingen. Deze politieke groeperingen beschermen juist de niet kerkelijke geloofssoorten. Niet omdat zij ze belangrijk vinden, maar omdat ze hopen hiermee een wig te kunnen drijven in het gesloten front van de kerkelijk sociaal politieke beweging.

Het is interessant te zien hoe ver dat gaat. De verschijnselen worden steeds minder. Zeker, er zijn nog theekransjes waarin men met kruis en bord, planchette etc. werkt. Automatisch schrift verheugt zich nog steeds in een grote populariteit. Maar toch, en misschien is de crisis daar wel mede een beetje schuld aan en ook de veranderingen in de maatschappij zoals die zich manifesteren in het extremisme naar links en naar rechts, ziet men de lezingen die men volgt nog altijd graag in een wat kerkelijke stijl, ook in Nederland.

Er is een sterk moralisme in alle spiritualistische en zelfs spiritistische uitingen te herkennen. Iemand, die niet aan deze behoefte tot moralisme voldoet, wordt beschouwd als een spotgeest of iets dergelijks. Om te verduidelijken, onze vriend Henri kan in deze tijd weerklank vinden. Kort voor de oorlog had hij dat zeker niet gevonden. Dan zou hij als een spotgeest of demon beschouwd zijn, omdat zijn benadering van de feiten rechtlijnig is en hij zich met de feiten bezighoudt en niet alleen met de filosofie.

De tweede wereldoorlog veroorzaakt grote spanningen. Een groot aantal mensen zijn afgesloten van een onvervormde voorlichting. Ze hebben het gevoel bedrogen te worden en ze zoeken langs vele wegen, ook langs spiritistische en spiritualistische wegen, inlichtingen te verkrijgen.

Het spiritisme en het spiritualisme beginnen op te duiken zelfs in gevangenissen, in concentratiekampen; in de maatschappij, in de gemeenschap waar mensen in werkelijke nood verkeren, vaak zoekend naar een uitweg. Er komen antwoorden, die in vele gevallen bevredigend zijn. Er komen krachten los, die op z'n minst genomen verbluffend zijn.

Het is bekend, dat in bepaalde landen in Polen en Duitsland, maar ook in Indonesië op het schiereiland Malakka en zelfs in India paranormale genezing vaak voorkomt. De geest vervangt als het ware de radioberichtgeving. De geest geeft energie en troost. En dat betekent dat de emotionele inhoud, die voor de mensen in het spiritisme ligt, een andere begint te worden. Het is niet meer alleen maar de openbaring van hoge geestelijke waarden, die vol moralistische prediking de mens betuttelen voor zijn fouten. Het is geworden tot een communicatie waarbij de geest wordt aanvaard als helper, die zich gewoon met stoffelijke feiten mag bezighouden en de waarheid mag zeggen.

Dit kenmerkt dan de ontwikkelingen na de tweede wereldoorlog. Hier krijgt de geest voor het eerst de mogelijkheid om ook meer materiele onderwerpen te beschouwen. Zeker, een ieder overschat op dat terrein wel eens zijn mogelijkheden. Ik herinner mij een van de grootste flops, die de Orde geproduceerd heeft op een discussieavond; namelijk een discussie over de film als wereldspiegel. De respons was uitermate gering, de interesse eveneens. Toch was de inhoud zeer belangrijk, want wat daarin is gezegd over de film als wereldspiegel geldt evengoed voor de televisie en voor de gehele vermaakssector. Maar toen was men er gewoon niet rijp voor.

Verhandelingen over economie die, onder ons gezegd en gezwegen, een uitermate goede inleiding vormen voor de economie en bij de leek een goed begrip daarvoor kunnen wekken, worden als niet interessant terzijde gelegd. Want de mens verwacht juist van de geest dat de andere wereld aan het woord zal komen. Als er een tour door de sferen wordt gemaakt, zit iedereen vol huivering en interesse te luisteren. Het is zo interessant te weten dat er in Zomerland daar een huis staat en ginds een beeld. Maar als diezelfde geest probeert duidelijk te maken welke ontwikkelingen er zich onder de mensen afspelen, dan blijkt de belangstelling veel minder te zijn. En als die geest bovendien nog de brutaliteit heeft bepaalde politieke aspecten te belichten, al worden die dan nog zo goed en duidelijk belicht, dan trekt men zich soms aarzelend terug.

Maar de tijd gaat verder. De tegenstelling tussen het leven van de mens en zijn geestelijke behoefte wordt groter. Men begint langzaam maar zeker te begrijpen, dat er een synthese tussen geestelijk leven en stoffelijk leven moet worden bereikt en daardoor krijgt de geest de kans om op velerlei manieren van zich te doen horen. Zeker, de vrome prediking blijft nog bestaan. Er zijn nu nog groepen, die zich voornamelijk daar mee bezighouden. Maar daarnaast komen steeds meer groepen op de voorgrond, die zich bezighouden met voorlichting over het wereldgebeuren. Zij proberen een soort volksuniversiteits opleiding te geven, waarbij zowel geestelijke waarden, abstracte begrippen, filosofische denkwijzen en ontwikkelingen als mede de meer praktische benaderingen, zelfs de ontplooiing van de eigen geestelijke gaven voortdurend weer de aandacht vragen. Daardoor heeft het spiritisme en het spiritualisme zich langzaam maar zeker voor een deel losgemaakt van de oorsprong.

Het spiritisme is niet meer iets wat nieuwsgierigheid wekt, ook al zal menigeen er nog wat onwennig tegenover staan. Het is geworden tot een uiten van de dingen die belangrijk zijn, het geven van richtlijnen aan de mensheid. Er wordt in toenemende mate zelfs gewerkt met een gelijktijdige verbreiding van bepaalde gegevens over de hele wereld voor zover die maar te bereiken is. Om u een voorbeeld te geven.

Op dezelfde avond, dat hier voorlichting werd gegeven omtrent de ontwikkelingen in Rood-China, geschiedde dat op twee plaatsen in de Verenigde Staten, in één plaats in Canada en in Bogota. Tevens in een kring in de nabijheid van Bandoeng. Het gebeurde ook in verschillende Zuid-Amerikaanse landen, zij het dat die geen gebruikelijke spiritistische bijeenkomsten waren (het had daar ook nog iets met voodoo te maken), maar ook daar werden dezelfde gegevens bekend gemaakt. Zelfs in Australië zagen we kans om diezelfde gegevens te verbreiden. Dat wil zeggen, dat over een groot gedeelte van de wereld die gegevens werden verbreid op een ogenblik, dat men op aarde nog geen overzicht had over de ontwikkelingen. Dit is meermalen gebeurd. Ook in de laatste tijd hebben wij verschillende dingen over de gehele wereld bekend gemaakt; soms over politieke, soms over wetenschappelijke ontwikkelingen en in enkele gevallen ook over geestelijke mogelijkheden en tendensen.

Dat geschiedt niet alleen door de O.D.V, vergis u daar niet in. Het gebeurt door vele verschillende groepen en in vele verschillende formuleringen. Als u bij ons de redelijke formulering vindt, zo zult u elders misschien de openbaring of de profetie vinden als vorm waarin de mens het gemakkelijkst kan worden aangesproken. Maar de geest vervlecht steeds meer haar eigen bestaan met dat van de mens en probeert bewust steeds meer deel te nemen, niet alleen aan de menselijke gebeurtenissen waarin ze soms wat kan doen, maar vooral ook in het menselijk denken, opdat er een gemeenschap van denken tussen geest en mensheid kan ontstaan.

Is dit nog spiritisme? Volgens de oorspronkelijke formulering zeker niet. Maar het betekent wel, dat de wereld van de geest voor steeds meer mensen toegankelijk zal worden. Het houdt in, dat steeds meer mensen zich van bepaalde gaven en capaciteiten bewust worden en dat ze deze gaan gebruiken. Hierdoor zullen ze, bewust of onbewust, mede betrokken worden in het geheel van het geestelijk bestaan en de stralingen en mogelijkheden daarvan veel sterker ondergaan dan tevoren.

Voor sommigen is het heel moeilijk zich daarbij aan te passen. Ze maken perioden door van lusteloos zijn, van overgrote vermoeidheid. Soms willen ze niet weten dat ze uittraden. Maar langzamerhand wordt het normaler. Ze oriënteren zich daarop en mens en geest kunnen komen tot een bewust contact, een bewust samenwerking. En terwijl de geest leert uit datgene wat er op aarde gebeurt, kan ze, door haar inzicht, haar overzicht, haar vermogen om bepaalde tijdselementen anders te hanteren vaak ook de mensheid nieuwe inzichten geven of een duidelijker begrip verschaffen omtrent gebeurtenissen, ontwikkelingen en zelfs toekomstige gebeurtenissen.

Denk niet, dat het spiritisme nieuw is. De naam, ja. Er zijn echter tijden geweest dat de geest werkte door middel van orakels. Er zijn tijden geweest dat de geest zich openbaarde middels

profeten. Er zijn tijden geweest dat geesten zich materialiseerden en zich manifesteerden en dan engelen werden genoemd of goden of demonen, die dan onder de mensen rondgingen. De huidige tijd toont de geest de mogelijkheid om zich met een groter deel van de mensheid in verbinding te stellen. Het spiritisme is als het ware de polsstok, die wordt gebruikt om een vereniging van geestelijke en menselijke kwaliteiten mogelijk te maken, zodat de gehele mensheid over de geestelijke waarden en inzichten kan beschikken en omgekeerd de geest voortdurend lerend uit de mensheid haar eigen denken kan uitbreiden en tot een grotere universaliteit van beleven kan komen.

Spiritisme is een interessante zaak. Juist in deze tijd gaat het verschijnsel een nieuwe betekenis krijgen. Vroeger was het noodzakelijkerwijze de geest die klopte. Aan een houtworm mocht je niet eens denken, laat staan aan bedrog. Tegenwoordig vraagt men zich eerst af of er een andere oorzaak is, of het houtworm is. Men elimineert als het ware de natuurlijke dingen, die vroeger tot zelfmisleiding en zelfbedrog hebben geleid. En dat in toenemende mate.

De verschijnselen, die eens alleen aan de geest werden toegeschreven, komen nu steeds meer in handen van mensen. Het aantal mensen dat bekend is als telepaat (geen toneel telepaat, maar iemand die werkelijk telepathisch begaafd is), het aantal mensen dat andere kwaliteiten ontwikkelt die paranormaal worden genoemd, neemt steeds toe. Het aantal mensen dat in zichzelf een trip weet te maken waardoor ze meer gegevens en meer werkelijkheidswaarden in zichzelf ontdekken en naar de wereld toe kunnen projecteren, neemt steeds toe. Waar eens de geest een soort modus operandi was, is de geest nu geworden tot inspirator voor datgene wat de mens zelf moet zijn.

Daarom geloof ik dat het einde van het spiritisme dichtbij is en het spiritualisme langzaam maar zeker toch ook zal uitsterven. Want een werkelijkheidsvervreemding door een vlucht in geestelijke verschijnselen lijkt mij niet aanvaardbaar meer in deze tijd. Bij de komende ontwikkelingen, die wij zeker tot 1980 en waarschijnlijk nog langer kunnen verwachten, moeten wij aannemen dat de werkelijkheid een steeds grotere rol gaat spelen en dat betekent ook de mens met zijn kwaliteiten en capaciteiten.

De geest wordt onbelangrijker, althans in het verschijnsel. Het is het verschijnsel zelf en de mens, die het kan veroorzaken, dat op de voorgrond komt. Maar dat is niet erg, want de mens, die met deze verschijnselen werkt, werkt in wezen met een gebied van krachten, van mogelijkheden, van besef zelfs waarin de geest thuis is.

De versmelting van werelden lijkt tot op zekere hoogte bereikbaar. Indien die versmelting van werelden bereikbaar is, dan betekent dat dat veel zelfbedrog, veel wegvluichten in rituelen, in godgegeven wetten, profetieën en openbaringen overbodig worden, omdat men in zichzelf de waarheid kan vinden, omdat men vanuit zichzelf als het ware toetsen kan welke geboden er bestaan. De mens gaat wat dat betreft een interessante tijd tegemoet.

Wij mogen natuurlijk niet verwachten, dat dat in korte tijd alle mensen zal omvatten. Maar als u uw eigen land neemt, dan is de belangstelling voor, wat nog steeds en vaak verkeerd, spiritisme wordt genoemd, gestegen van ongeveer 110.000 tot op dit moment bijna 1%. Dat is een enorme verveelvoudiging. En zoals het in uw land gaat, gaat het in vele andere landen. Het is opvallend, dat zelfs in landen als Spanje en Italië, waar waarzeggerij wel belangrijk was maar het contact met de geest niet, tegenwoordig een toenemende belangstelling bestaat voor spiritistische of spiritualistische contacten waarbij lering wordt gegeven en niet alleen de toekomst wordt voorspeld of hulp beloofd.

Natuurlijk, er zullen altijd mensen zijn, die naar een seance gaan in de hoop een bekende stem te horen. Zo van, hallo Mien, hier is Henk. Hoe gaat het? Met mij gaat het goed. Om een anekdote daaraan toe te voegen, er was een vrouw uit Nederland, die hier haar man had verloren en in de Verenigde Staten was terechtgekomen. Op aandringen van anderen ging zij naar een medium, die dan zou proberen om haar man te laten doorkomen. En werkelijk, na enige tijd klonk het ijl en vaag. Sara, Sara, here is your Bram. How are you, old girl? Waarop

de vrouw uit haar rol viel en riep, "Alle jezus, Bram, wat heb jij geleerd om Engels te praten". Een anekdote, die niet nieuw is, maar die misschien illustreert hoe veel mensen het spiritisme zien.

Het gaat er niet om dat wij onze dierbaren kunnen ondersteunen en benaderen, hoewel dat voor velen in de geest nog belangrijk is. Daar behoeven we geen praatjes over te verkopen en er zeker geen tijd aan te verspillen door elkaar voortdurend te zeggen, dat het toch o, zo goed gaat. De geest vindt meer en meer de mogelijkheid om met de mensheid samen te werken en in de mensheid de veranderingen, die mogelijk zijn, waar te maken.

De vergroting van inspiratieve werking is in deze tijd allerwegen merkbaar, ook al wordt dit misschien niet erkend als voortkomend uit de geest. Een steeds groter aantal gegevens, maar ook een groter aantal reële overwegingen van de mens ten aanzien van het verschijnsel wordt overall bevorderd. De mens wordt langzaam maar zeker iemand, die zelf durft nadenken en die niet alleen maar nederig neerknielt aan de voeten van de meester, die als geest door een medium predikt. Een samenwerking van mens en geest.

Het spiritisme vindt hierin zijn voleinding en voltooiing en gaat over naar de volgende fase. De fase, waarin de grenzen tussen geestelijke en menselijke wereld steeds meer wegvallen en waarbij de geest althans hoopt met de mensheid tezamen een geestelijke waarde te kunnen opbouwen, die als vanzelf zal worden weerspiegeld in de stoffelijke ontwikkeling.

Het spiritisme hangt samen met de wereld. De geest kan niet los van de wereld worden gezien, want ze is daar opgegroeid. En zoals je als kind kunt emigreren naar een ander land en toch een vage herinnering behoudt aan het land waarin je je eerste levensjaren hebt doorgebracht, zo gaat het ook de geest.

Wat de mens betreft, die komt uit de sferen. Waarom zou hij zich niet vaag iets blijven herinneren van de toestand in die andere wereld? Waarom zouden we niet beginnen elkaar eens te schrijven? Gewoon contact op te nemen en duidelijk te maken dat die grens van tijd die ons scheidt, eigenlijk onbelangrijk is. Vandaar dit betoog.

LES 6 - BEWUSTER LEVEN

De mens is deel van de kosmos. Als je hem zo bekijkt, zou je dat wel niet zeggen, maar het is toch een feit. Als deel van de kosmos heeft hij deel aan alle krachten, die de kosmos in stand houden. Je vraagt je soms af waarom? Maar ook dit is een feit. Wanneer een mens leeft, neemt hij op verschillende vlakken kracht op uit die kosmos. Voor een deel is hij daarbij bepaald tot zijn eigen wereld, voor een ander deel krijgt hij de zaak uit andere werelden gratis toegeleverd. Welke krachten zou een mens uit zijn eigen wereld kunnen putten?

Normale levenskracht.

Deze wordt ontleend aan de uitstraling van de aarde plus de wisselwerking tussen aarde en zon. Je kunt er weinig mee doen, maar je leeft in ieder geval.

Od kracht.

Er zijn vormen van kracht, die identiek zijn met de zenuwkracht van de mens. Wij spreken in dergelijke gevallen over od kracht. Od kracht zou het best kunnen worden beschreven als een spanning in de atmosfeer vergelijkbaar en soms zelfs identiek met luchtlektricititeit. Deze od kracht wordt door de mens opgenomen met de ademhaling en door hem gebruikt om zijn organisme beter te doen functioneren. Wie er verstand van heeft, neemt door een geregelde en juiste ademhaling meer od kracht tot zich. Behalve als hij in de buurt van de Waterweg woont; dan neemt hij meer sulfide, lood en andere uitwasemingen op. Men zoekt dus een plaats uit waar de atmosfeer nog niet te zeer door de menselijke creativiteit bezwangerd is.

Od kracht kan worden omgezet in denkkraft. Ze kan ook worden omgezet in werkkraft, manpower. Om de od kracht om te zetten in denkkraft is het belangrijk, dat wij gelijktijdig met de ademhaling komen tot een juiste instelling van ons denken. Als dat denken harmonisch is en gelijktijdig een enkel onderwerp op zichzelf beschouwt, dan zullen wij door deze gelijkmatige hersenactiviteit een groot gedeelte van de opgewekte energie inderdaad naar de grauwe massa sleuren. En daar helpt ze ons dan om snellere reacties en dus ook associaties mogelijk te maken.

Als wij die diepe ademhaling gebruiken om het lichaam zelf te versterken, dan zullen wij ontdekken dat wij wat prettiger functioneren, want het zenuwstelsel reageert nu eenmaal op alles wat van buitenaf komt. Is het zenuwstelsel in orde, dan heeft het lichaam niet veel kans om verkeerd te reageren. De spieren zijn dan beter. Spier atrofie bijvoorbeeld kan worden verbeterd door het opnemen van od kracht.

Een derde vorm van kracht, die men aan de aarde ontleent, is een deel van haar denken. De aarde denkt zoals de mens zegt ook te doen. De aarde spreekt soms met andere planeten of sterren. Waar dit verschijnsel optreedt, ontstaan fluctuaties in de uitstraling van de aarde. De mens reageert daarop. Naar gelang zijn temperament zal hij hierdoor worden afgeremd of gestimuleerd. Het is niet iets waar je zelf veel aan kunt doen, maar je zou die invloeden kunnen herkennen. Als je zo een invloed herkent, kun je er ook rekening mee houden. Ten laatste wil ik wijzen op de regelmatige kracht fluctuatie, die ongeveer gelijkloopt met de maan omloop rond de aarde. Hierbij spelen o.a. verschuivingen van aantrekkingskracht en straling een grote rol. De mens zal de energieën die hier worden ontladen voornamelijk kennen in de nachturen, dus in de uren dat de maan aan de hemel staat. Hierdoor wordt hij gestimuleerd. Na de stimulus krijgt hij een periode van verhoogde energie, dan een periode van afnemende energie die weer tot een dieptepunt pleegt te komen. Ook hier; de mens heeft een eigen ritme. Het gebruik van dit ritme helpt hem om zijn arbeid en verdere bezigheden zo

te verdelen dat hij daaruit een maximum aan nut kan trekken en gelijktijdig daarin een optimaal genoeg kan scheppen.

Er zijn echter nog meer dingen tussen hemel en aarde dan alleen de mens; en dat is maar gelukkig ook.

Als wij spreken over de mens op aarde, dan spreken wij gewoonlijk over de drie dimensionale mens. Die drie dimensionale mens heeft wel een vierde dimensie (tijd), maar deze wordt als zodanig niet beseft noch gemeten. Er is echter een kracht, een existentie mogelijk die even buiten het normale karakter van het drie dimensionaal bestaan ligt. Men zou het een extra dimensie kunnen noemen. Men zou het ook kunnen noemen een kracht met een totaal andere trillingsinhoud. (Deze gewichtige woorden heb ik hier ingevoerd, opdat zij die het gewichtige nastreven althans in enkele woorden zichzelf zullen kunnen herkennen.)

De dimensies worden al aangeduid in het Evangelie als men spreekt van zo links zo rechts, zo boven zo beneden, alsof dit zeer verschillende richtingen of werelden zouden zijn. Deze werelden allemaal aan te duiden, is wat moeilijk. Wij zouden misschien kunnen zeggen, in deze dimensie kunnen astraal lichaam en siderisch lichaam actief zijn. Maar de doorsnee mens weet dan nog niet veel, zo hij al iets weet.

De kracht, die in de materie is gebonden, bestaat ook in de mens. Zij is ten dele van geestelijke origine (buiten stoffelijk), ten dele is zij het resultaat van alles wat er zich in uw corpus afspeelt en, voor de boetvaardige zondaar, wat er zich afspeelt in uw corpus delicti. Al deze krachten samen produceren een voertuig dat voornamelijk bestaat uit tijdsenergieën, maar dat zich kan gedragen als een astraal voertuig. Men noemt dit siderisch lichaam, omdat het een mooie naam is, maar u zou even goed kunnen zeggen, het is het lichaam waarin het huidige bewustzijn de krachten van het totale ik op een moment kan uiten.

Gaan wij uit van dit lichaam plus het astraal lichaam (een zeer fijnstoffelijk lichaam dat door de krachten en uitstralingen van de mens kan worden gevormd en gedirigeerd), dan hebben wij voertuigen die zich bewegen in een wereld waarin stoffelijke en geestelijke krachten beide als uitstraling aanwezig zijn.

Nu is er een groot aantal krachten, die men meestal met kleuren weergeeft en die men anderzijds toeschrijft aan bepaalde grote kosmische krachten, Meesters of Heren. Waar zij ook vandaan komen, zij hebben een bijzonder effect wanneer zij de gedachtenwereld, die extra dimensie rond de aarde, beroeren. Zij brengen daar een energie voort, die vergelijkbaar is met wat een telekineet, een telepaat e.d. voor zichzelf produceert. Wie deze kracht dus opneemt, ziet zich verrijkt met een aantal vermogens, die hij als normaal mens natuurlijk nooit zal gebruiken, maar dan heeft hij ze tenminste.

Als wij deze krachten onderscheiden, dan hebben wij te maken met ten eerste de zogenaamde stemmings- of emotie-invloeden (rode straal) welke voornamelijk onze instelling beïnvloeden. Het is een inductief verschijnsel. De kracht buiten ons treedt op praktisch astraal niveau of siderisch niveau op (beide is mogelijk) en brengt daar een bepaalde harmonie tot stand. Omdat de mens over voertuigen beschikt, die zich kunnen bewegen in deze sfeer en gevoelig zijn voor alle energieën van die sfeer, zal hij die kracht ontvangen. Bij de onbewuste mens betekent dit een verandering van zijn emotionele toestand. Als het dan wat negatief is, zegt iedereen, gunst, wat heb jij vandaag een rotbui. Anderen zeggen, ik voel mij verlaten en weemoedig.

Dat komt, omdat zij de emotionele kracht eenvoudig projecteren in hun nu bestaande emotionele toestand of verwarring. Er is echter nog een andere mogelijkheid. Als u voelt dat deze emotionele krachten schijnbaar ongemotiveerd in u optreden, sluit u dan af. Een ogenblik van algehele ontspanning. Denk gewoon aan het prettigste dat u zich kunt voorstellen. Aangezien er geen censuur is, kunt u daarvoor kiezen wat u aangenaam is. Probeer in deze toestand een korte tijd te verblijven. Adem diep en doordat u zich het aangename heeft

voorgesteld, heeft u uw afstemming aanmerkelijk verbeterd. Kijkt u weer naar de wereld, dan is het best mogelijk dat de irritatie nog aanwezig is, maar u zegt tegen uzelf, er zijn aangename dingen. Laat mij daarheen streven. En als vanzelf krijgt u nu de meevallers. Het gaat meer in de richting die u zich wenst dan zonder dit denkbaar zou zijn. De kracht, die emotioneel verstorend leek te zijn en die negatieve hartstochten in de mensen scheen op te roepen, wordt voor u plotseling een krachtbron die u helpt, zodat het is alsof u in een fruitautomaat voortdurend de jackpot trekt.

De tweede kracht die optreedt werkt voornamelijk in op de verstandelijke vermogens en daarnaast op het geestelijk oriëntatievermogen. Zij wordt als wit licht aangemerkt. Indien u deze kracht zonder meer ondergaat, dan ziet u alleen maar tegenstellingen. U doet opeens innerlijk eveneens aan polarisatie en komt tot een veroordeling van de wereld. Dit is niet wenselijk. In een dergelijk geval is het belangrijk dat wij een taak aanvatten, hoe klein dan ook, die volgens ons besef goed en nuttig is. Wij concentreren ons op licht of op vreugde en beginnen aan de arbeid. Wat blijkt nu? Hierdoor verandert onze afstemming ten aanzien van deze kracht. En daar zij ons eens alleen maar voorzag van inzicht in tegenstellingen waarop wij als mens nu niet zo bijzonder happig zijn (sommige politici en priesters uitgezonderd), komen wij nu als vanzelf tot een begrip voor de balans tussen uitersten. En dit betekent, dat wij juist door de erkenning van feiten een beter evenwicht voor onszelf, voor onze daden en ook voor onze relatie met de wereld vinden. En dat kan ook ten aanzien van de onder het eerste hoofd genoemde krachten een aanmerkelijk versterkende invloed uitoefenen. Bijvoorbeeld de opname van od kracht wordt hierdoor sterker bevorderd, vooral in de richting van het brein.

De derde kracht (de blauwe straal), die ik in dit verband wil noemen, er zijn er meer, maar die acht ik wat minder belangrijk, is de kracht, die wij over het algemeen "inzicht" noemen. In wezen betekent zij voor u de mogelijkheid om op het gemeenschappelijk bewustzijn van de mensheid, en ten dele op het bewustzijn van de aarde en soms zelfs van de zon, in te haken. U krijgt dus wat men noemt, verlichting. Om dit te bereiken echter moeten wij weer weten hoe wij die kracht gebruiken. Wat zijn de kentekenen ervoor?

Wij zijn beschouwelijk. We hebben de neiging om op alles diep in te gaan en ook onze naasten doen dat, de vervelende zeurpieten. In een dergelijke stemming is het belangrijk, dat we niet over kleinigheden kissebissen. Er wordt toch al teveel gekissebist op deze wereld, zodat wij, bemerkend hoe wij op alles willen doordraven en het tot op de draad willen uitpluizen, tegen onszelf zeggen, dit is niet juist. Wat is nu voor mij het belangrijkste probleem? (Neemt u er dan wel een dat u aankunt.) Denk daar eens diep over na en u zult zien dat het plotseling een andere inhoud krijgt. Het is alsof er details worden toegevoegd waardoor het beeld duidelijker wordt. Probeer dit zolang die invloed voortduurt zo eens per 12 tot 24 uur te doen, tweemaal per dag. Het instellen duurt niet lang; overdenking van het probleem kan met enkele minuten zelfs voldoende zijn.

Wij krijgen nu toegang tot een bewustzijn dat ons aanvult. Hebben wij eenmaal dit contact gelegd, dan vloeien ons ook ten aanzien van andere problemen plotseling allerhande inspiraties, kleine feiten, kleine herinneringen toe waardoor wij juist zien wat er gebeurt en ook gemakkelijker kunnen beslissen wat wij werkelijk willen doen. Zoals u weet, is dit een van de menselijke fouten. De mens denkt dat hij weet wat hij wil. Hij volvoert zijn wil, om tot de erkenning te komen, dat had ik toch eigenlijk niet gewild. En vraagt hij zich af, wat wil je dan? Dan roept hij wanhopig, dat weet ik niet en zoekt verder om de volgende zaak weer verkeerd aan te pakken. Wij kunnen dit met deze derde kracht vermijden.

De wereld is natuurlijk doordeesemt met andere vormen van leven. Als u nu zou zien wat er zich in deze kleine ruimte allemaal beweegt om niet te zeggen dat het soms krioelt (mijn excuses aan de geestelijke aanwezigen), dan zou u tot het besef komen dat er nogal verschillende geestelijke werelden en vormen zijn die de ruimte delen met de door u gekende wereld.

Er zijn natuurlijk geesten, ik ben er ook een, al lijkt ik daar nu niet op. Mijzelf enigszins beschouwend durf ik niet zeggen waar ik dan wel op lijkt, maar zoals ik normaal ben als ik niet belemmerd wordt door een lichaam zo zijn er velen.

Een geest kan op u reageren, maar alleen dan, indien tussen u en die geest een band bestaat. Deze band kan de geest maar zelden geheel vanuit zichzelf leggen. Alleen indien er reeds sterke bewustzijns- of emotionele banden bestonden in een verleden, zal hij een persoon vanuit zichzelf zonder meer kunnen bereiken. En dat betekent dat de mens dus de mogelijkheid kan scheppen.

Indien u geestelijke hulp nodig heeft ik zou u aanraden dit wat anoniem te doen. Stel uw probleem duidelijk en roep de hoogste kracht aan. Zeg tegen de geest, als jullie het willen doen, zal ik daar zeer blij mee zijn. Door deze formulering heeft u zich gericht tot alle werelden waarin licht is. Dat is belangrijk, want een duistere wereld helpt u ook wel, maar van de wal in de sloot en van de sloot nog verder. Dus moeten we licht hebben, vandaar God. Daarnaast het verzoek aan de geest.

Door dit verzoek uit te stralen zal elke geest, die met ons harmonisch kan zijn ten aanzien van het probleem, aannemend dat wij in de stof bestaan onmiddellijk kunnen reageren en ons helpen, maar dan wel op zijn manier. Heel veel mensen denken, dat de geest kan helpen op de manier die zij voorschrijven. Dit loopt meestal op teleurstellingen uit en dan beweert men dat de geest niet deugt of niet bestaat. Maar de oproep en de wijze waarop men de hulp wilde aanvaarden was alleen niet deugdelijk.

Duistere geesten kunt u het best vermijden. Ook zij zijn mens geweest, maar als zij uw wereld beschouwen, hebben zij nog een afrekening te doen. Het lijkt mij voor u beter hun niet de mogelijkheid te geven deze aan u en ter plaatse te presenteren; ze valt meestal tegen.

Daarnaast hebben we te maken met wat men noemt, de natuurkrachten, ook wel de elementalen. Deze zijn vaak aanwezig, maar u moet ze vanuit menselijk standpunt beschouwen als zeer grillige entiteiten. Bemoei u er maar liever niet mee. Soms zien zij er aardig en bijna menselijk uit, maar dat is maar komedie. Ze zijn zoiets als wensgeest, die u wel die wensen geven, maar u dan toestaan uzelf een worst te wensen en deze aan uw neus of aan die van een ander te wensen. En dit zou ongetwijfeld de machten uit Oss ten sterkste verstoren om niet te spreken van andere producenten van grote faam als de Gebr. Hunnink. Vraag dus nimmer hulp of bijstand aan een natuurgeest.

Indien een natuurgeest u wil helpen, laat hem dit dan doen zonder dat u probeert daaraan richting of leiding te geven. Het zal blijken, dat zij in dergelijke gevallen behulpzaam zijn op ogenblikken dat u wanhopig bent zonder dat u een beroep op hen behoeft te doen. Zij kunnen u ook bepaalde krachten verlenen, deze hebben dan een magisch karakter. Zij zijn bijvoorbeeld in staat u tijdelijk de mogelijkheid te geven vooruit te zien in de toekomst. Zij kunnen uw uitstraling versterken (wat ook bij magnetisme bruikbaar is). Daarnaast stellen zij u vaak in staat uw totale levensreserve op te roepen om daarmee een enkele taak nog te volbrengen. Maar ik zeg nogmaals het is een grillig gezelschap. Laten we ons daar niet teveel mee bezighouden.

Dan vinden wij nog de werelden van engelen en demonen. Wat is het verschil tussen een engel en een demon? Praktisch nihil. Alleen, de engel leeft uit het licht en van de demon neemt ment aan dat hij dat niet doet. Maar een engel, die rechtvaardig is tegenover de mens die hem roept, wordt vaak voor demon versleten.

Engelen en demonen zijn levenskrachten die aan deze aarde mede gebonden zijn en daar een taak hebben. U kunt met hen contact krijgen. Indien u niets voor uzelf verlangt, zullen engelen en demonen u helpen uw eigen krachten te vergroten. Zij zullen u bijstaan in de taken die u voor anderen uitvoert. Daarom moogt u ook engelen en desnoods demonen aanroepen. Maar zodra u zelfzuchtig bent, blijkt dat zij zich tegenover u eerder gedragen zoals u van een demon

verwacht. Dit is een opvallend verschijnsel, (dat ik in het verleden aan den lijve heb mogen ervaren). Wanneer een mens alles krijgt wat hij wil hebben, dan zegt hij later, had ik het maar niet gekregen.

Een derde gebied waarmee wij te maken hebben is dat van de kosmisch goddelijke krachten. Deze kan ik niet voor u analyseren en indelen in vakjes zoals ik tot nu toe heb gedaan. Het best kan ik misschien het volgende stellen.

Uw eigen ik leeft in alle werelden zoals u heeft geleerd, maar zoals u uit ervaring waarschijnlijk niet bekend zal zijn. Uw gehele ik is verbonden met de kern van het kosmisch bestaan. Daarin zijn voortdurend krachten aanwezig. Wie een beroep daarop doet, bezit die kracht. Maar aangezien die kracht van uzelf is, is het voldoende te zeggen dat u deze kracht wilt gebruiken; dan hoeft u haar niet eens te noemen.

Degenen, die deze kracht met vele rituelen en plechtigheden plegen op te wekken, zijn in wezen mensen die komedie spelen voor zichzelf om zich in staat te stellen in zichzelf te geloven. Dit echter is overbodig. En daarmee heb ik u een lijstje gegeven van de verschillende krachten, die op u inwerken.

Maar ik had het over bewust leven. Bewust is volgens mij een mens die leeft zich niet bewust van wat hij is, indien hij niet beseft hoeveel krachten er optreden en op hem inwerken. Dus probeer te begrijpen welke krachten er zijn. En leven is ook kracht gebruiken. Je kunt nooit bewust leven, als je niets doet. In mijn leven, waarin ik het goede van deze wereld ten eerste op prijs heb gesteld en het mij zelfs nu nog met een zweem van vertedering herinner, sprak eens iemand tegen mij, deze aarde is alleen maar een proefstation waarop je je moet voorbereiden voor de hemel. Onthoud je dus.

Hetgeen ik wel heb onthouden, maar mij er niet toe heeft gebracht mij enigerlei onthouding op te leggen. U ziet, mijn geestelijk bestaan heeft mij hierin bevestigd.

Het blijkt mij namelijk dat je de dingen, die je als mens bezit niet hebt gekregen om ze niet te gebruiken. Het zal menigeen tegenvallen, maar alles wat u heeft, heeft u om te gebruiken uw ogen, uw oren, uw handen, uw neus en al datgene wat verder menselijk is. Het goede van het leven genieten is voor de mens zeker niet strijdig met een bewust leven. Het goede weigeren uit angst dat het je de eeuwigheid zou kosten, is volgens mij een dwaasheid, die je slechts in het vinden van bewustzijn belemmert. Alleen hij, die weet wat hij verwerpt en waarom, kan bewust worden genoemd. Ik was natuurlijk niet zo bewust, maar ik heb het toch wel erg prettig gered, vind ik.

Dit is een punt, dat ik nogmaals wil stipuleren

Alles wat u op aarde bezit aan mogelijkheden, lichamelijk en anderszins, heeft u gekregen om te gebruiken. Hoe u het gebruikt, hangt af van uw gevoel van harmonie. Maak gebruik van alle mogelijkheden die er zijn, maar zo dat u daarmee zelf volledig harmonisch kunt zijn en dat u daarin uw harmonie met de wereld als het ware bevestigd gevoelt.

Begrijp dat in de wereld de problemen niet zijn als een soort proefwerk door de Heer opgelegd om uit te maken in welke klasse van het hemels rijk u dadelijk verder moogt studeren. De beproevingen in uw leven komen voor een deel uit uzelf voort. Het is belangrijk u steeds af te vragen in hoeverre een probleem of beproeving uit uzelf voortkomt. Heeft u daarop enigszins een antwoord gekregen, doe dan eerst zelf wat u kunt om het probleem de wereld uit te helpen. Met een voorbehoud, dat u dit niet moogt doen door uzelf de wereld uit te helpen; dat heeft namelijk bepaalde repercussies voor het bewustzijn.

Indien u ontdekt dat een probleem buiten u om bestaat en dus niet direct door uzelf bepaald is, ontstaan is of beïnvloed kan worden, mobiliseer dan eerst het totaal van uw krachten. Maak dus gebruik van alle stoffelijke krachten om uzelf zo optimaal mogelijk op te laden, zo snel mogelijk en zo goed mogelijk te denken en te reageren. Ga vervolgens na op welke kosmische kracht u een beroep kunt doen. En als het dan nog niet helemaal duidelijk is, beroep u rustig

op de geest, op de engelen Gods of wat u anders voor lichte figuren in uw nabijheid durft veronderstellen. Laat de zaak dan aan zichzelf over.

Een bewust mens is hij, die wanneer hij een automatische piano bedient, niet probeert ook nog op de toetsen te slaan. Wat u heeft gedaan is een voorgeprogrammeerde oplossing in werking stellen. Zorg dat uw eigen energie optimaal blijft en het programma loopt. Het resultaat is het beste wat u kunt krijgen. Het resultaat is daarnaast, en dat is ook belangrijk, altijd weer een ervaring waardoor u zowel uzelf als de wereld beter leert kennen.

Nu zijn er wel veel mensen, die verstandig genoeg zeggen, leer mij de wereld kennen, mijzelf is niet nodig. Dat kan ik ook wel begrijpen. Veel mensen hebben wat dat betreft eigenaardige dingen, zoals mijn tante Truus. Zij was een heks, die dacht dat ze een engel was. En zolang zij zich een engel kon gevoelen, deed ze althans nog iets aangenaams voor de wereld, al was dat alleen maar om haar image te kunnen handhaven. Had ze beseft wat ze was, dan vraag ik mij af welke wonderlijke brouwsels zij de wereld in geslingerd zou hebben.

Als u in uw leven problemen ziet van abstracte of geestelijke aard, dan moet u goed onthouden, dat het overwegen van dergelijke problemen eigenlijk past in de vrijetijdsbesteding. U heeft in uw leven wel meer te doen dan u bijvoorbeeld af te vragen wie God is. En als u Hem kent, weet u nog niet precies waar Hij woont en staat u nog voor aap. Dus houdt u eerst bezig met de kleine problemen die oplosbaar zijn. Daardoor groeit uw bewustzijn en het leven zelf krijgt ook de variatie, de rijkdom, die het nodig heeft.

Een mens heeft geen stoffelijke rijkdom nodig, ofschoon ze zeer aangenaam is. Wat hij echter zeer zeker nodig heeft, is een aantal geschakeerde ervaringen. Hoe groter het aantal verschillende ervaringen is, die u achtereenvolgens en elk op zich volledig en afgewerkt in uzelf kunt bevatten, des te groter uw mogelijkheid wordt om met delen van de kosmos, van de wereld, van het gemeenschappelijk denken van de mens op de juiste wijze in harmonie te komen. U vergroot uw menselijke capaciteiten.

Ten laatste moet ik u wijzen op de eenvoudigste feiten van het leven. De bloemetjes en de bijtjes kent u. Die gaan we dus voorbij.

“De wereld wil mij niet”.

Een kreet van degenen die anders willen zijn dan ze zijn. Want wie zichzelf aanvaardt zoals hij is, zal in de wereld ook een aanvaarding vinden.

“Het leven heeft voor mij geen zin”.

Deze leuze wordt aangeheven door hen, die geen zin meer in het leven hebben en daarom aan de inhoud daarvan voorbij zien. Indien u dergelijke kreten wilt aanheffen, besef dat het bestaan zelf betekent, met uw gehele wezen en denken deelhebben aan het totaal van de functies van de mensheid. En dat kan nog veel meer betekenen dan u zo oppervlakkig zou denken

“Hoe kan ik een gave verwerven?”

Ook al een kreet, die je veel hoort. Een mens, die bewust wil leven, moet ook beseffen dat gaven dingen zijn die je niet verwerft en die niet te koop zijn. Het woord gave zegt het immers reeds, het is iets wat je krijgt. Voor de mens betekent het dat hij iets heeft wat hij moet gebruiken. Maar hij wil liever iets anders gebruiken en dat heeft hij niet. En dat is dan weer een probleem. Een gave kunt u niet verwerven volgens uw zin en inzichten, maar u kunt wel gebruik maken van uw gaven op uw eigen manier. Wie dit doet, zal steeds grotere en betere resultaten kunnen boeken.

“Wat kunnen wij doen?”

De mensen, die vragen wat ze kunnen doen, doen kennelijk niets. Indien zij eerst alles zouden doen wat voor hen natuurlijk, noodzakelijk en harmonisch juist is, dan zouden zij deze kreet niet behoeven te slaken. Wat kunnen wij doen, betekent dat u niet weet wat u doet. Door te

zijn zoals u bent, bent u functioneel deel van de kosmos en van het geheel. En als u dat niet voldoende is, wacht dan in 's hemelsnaam tot de volgende incarnatie, dan kunt een nieuw soort teleurstelling daarin vinden. Wees liever uzelf.

En met deze regels heb ik op mijn manier iets gezegd over u en de wereld. Ik zou over die wereld veel meer kunnen zeggen, maar dat zou waarschijnlijk roddelpraat worden. Ik zal mij daarom daarvan moeten onthouden.

SPOKEN

Wat is een spook? Een spook is over het algemeen iemand, die niet weet waar hij is of een nozem uit de geest, die de mensen komt plagen.

Spoken treden op in ruimten waar zij de kans hebben om de juiste energie bij elkaar te halen. Die energie kun je halen bij de mensen. Dat zijn dan de gemeenste spoken. Dezen halen de zenuwenergie van de mens weg en gaan daarmee ergens anders een vertoning geven. Dergelijke spoken zijn over het algemeen klagelijke figuren die wenend of ratelend door lege gangen plegen te schrijden. En als het hen niet lukt de energie te onttrekken, dan krijgen ze er de pé in en gooien nog een paar dingen kapot ook. Dergelijke geesten komen niet zo erg veel voor. De doorsnee spoken zijn eigenlijk huis, tuin en keukenspoken.

Als u een huisspook heeft, is het heel vaak iemand die in uw huis heeft geleefd. Hij vindt het er nog steeds gezellig en hij vindt het alleen niet prettig dat u alles verandert. Dientengevolge zal zo een entiteit zich soms wel eens even kenbaar maken. Als bijvoorbeeld het behang hem niet bevalt, dan probeert hij om met kloppen of op een andere manier duidelijk te maken dat hij dat liever niet heeft.

Wat is nu de ellende met zo een geest? Hij zou de kans hebben om vrij en prettig in de geestelijke sferen te leven, maar hij zegt, dan moet ik mijn huis achterlaten. Heel vaak zijn het oude dames, maar evengoed ook oude heren die het geestrijke verkozen boven de geest. Die hebben dan de neiging om in de omgeving te blijven waar zij vertoefden en daar zoveel mogelijk te profiteren van de mogelijkheden die ze vinden. Die mogelijkheden zijn soms niet zo erg groot. Deze entiteiten onderscheiden zich dus van geesten die zich manifesteren in die zin, dat een geest zich meestal tot een bepaalde persoon wendt.

Het kan zijn dat uw grootvader bij u op bezoek komt en dat u hem op een gegeven moment in een stoel ziet zitten. Maar dat is geen spook, dat is een geest die op visite komt. Maar als u nu plotseling een non ziet rondwaren door uw huis terwijl u een hekel aan nonnen heeft, dan moet u maar denken, dat is een spook, die verdwaald is zeker. En als u dan gekraak of geklop hoort, dan is het beleefd om te vragen. Hoort, wie klopt daar, kinderen. Want het is natuurlijk mogelijk dat zo een arme geest een idee heeft waarvan hij niet af kan komen.

Een spook kan het gevoel hebben dat hij iets op aarde moet afhandelen. Dat zijn soms de meest krankzinnige dingen. Ik ken zelfs iemand, die een hele tijd heeft gespookt, omdat hij vergeten had de grasmaaimachine terug te brengen die hij van de buurman had geleend. Dit is een tamelijk recent geval. Hij had de ellende dat zijn weduwe het huis onmiddellijk had verlaten. Het heeft toen een hele tijd geduurd voordat de bewoners begrepen dat de machine iets was wat niet bij de inboedel hoorde. Maar het is die geest gelukt dat kenbaar te maken.

Daarna voelde hij zich vrij en is inderdaad, nou ja niet helemaal, in het licht gekomen, maar in de schemering dan toch wel.

Als u te maken heeft met geesten, die verborgen testamenten willen aanwijzen, die hun schatten nog een keer willen terugzien die ze begraven hebben en al dergelijke dingen meer, dan zijn al deze persoonlijkheden op zichzelf ongevaarlijk. Een spook is over het algemeen alleen dan gevaarlijk, indien het uit haat is opgebouwd en als het op aarde is gebleven om met iemand af te rekenen. Een geest, die uit haat achterblijft, probeert vaak beslag te leggen op een bepaald gedeelte van een pand. En vanaf dat ogenblik is het of daar een druk en een

bedompte sfeer hangt. Is dat het geval, probeer dan zo een spook uit te bannen. Dat kunt u op verschillende manieren doen. Want blijft zo een spook daar dan zal het proberen uw energie aan u te onttrekken totdat hij zoveel macht heeft dat hij iemand bijvoorbeeld op de trap de nek kan laten breken. Dergelijke lieve jongens kunnen het soms zover brengen dat ze iedereen, die in zo een pand komt eruit jagen of zelfs doden. Hartverlammingen e.d. zijn dan de medische verklaringen, maar die mensen zijn gewoon gestorven aan een onnoemelijk angst voor iets wat ze niet helemaal konden begrijpen. Dat komt tegenwoordig gelukkig niet zoveel voor omdat er steeds minder mensen zijn die aan spoken geloven.

Ik heb kort geleden een geschiedenis gehoord waarmee ik mij wel heb geamuseerd. Er was namelijk iemand, die wijn had weggesloten in een extra wijnkeldertje, vermoedelijk omdat zijn vrouw het niet goed vond dat hij extra wijn had. De man (de geest) vond het zonde dat daar zijn rode Beaujolais van 1901 lag te rotten. Dientengevolge heeft hij dus geprobeerd om iemand naar die kelder te lokken en hem zover te krijgen dat die wijn naar boven kwam. Dat heeft geduurd tot naar ik meen 1971. Toen hebben ze de wijn inderdaad gevonden. Iemand ging achter die kermende geest aan, ontdekte dat er in de kelder een steen was met een ring eraan en dacht, misschien betekent dat wat, want wat doet dat hier in zo een betrekkelijk nieuw huis. (Het was een huis van ongeveer 1860, de man had het zelf laten bouwen.) Toen vonden ze daar die flessen. Ze hebben die eerst heel voorzichtig bekeken en er daarna een van geprobeerd. Toen is die geest onmiddellijk naar onze sfeer gekomen nadat hij had ontdekt hoe ontzettend zuur die wijn was geworden. U ziet het, het is vaak krankzinnige om het heel eenvoudig en kort te zeggen.

Deze soort spoken willen met alle geweld iets bereiken. Wilt u van een dergelijke entiteit worden verlost, vraag dan wat hij wil. Denk niet, dat hij het onmiddellijk zegt, want hij kan zich moeilijk aan u en uw wereld aanpassen, al denkt hij wel dat dat onmiddellijk gaat. Het gevolg is dat hij meestal verdwijnt, terugkomt, verdwijnt, terugkomt. Vraag elke keer weer, wat wil je? Dan komt er wel een ogenblik dat hij iets heeft bedacht en u door gebaren, soms door iets te schrijven, soms door de een of andere projectie, een enkele keer door middel van de directe taal duidelijk maakt wat er aan de hand is. En dan denkt u waarschijnlijk, wat is dat onbenullig. Knap dat nu maar op, want u zit misschien zelf ook eens aan onbenulligheden vast en u zou later ook blij zijn, als dat voor u werd opgelost.

Dan hebben we nog een soort spoken, dat zijn wat ik de nozems noemde, de kwajongens, de Hells Angels, al zijn ze niet gemotoriseerd. Deze hebben de neiging om, alleen maar om de aandacht te trekken, iets kapot te maken. Hoe moet u die entiteiten begrijpen. Ze hebben niet de mogelijkheid om zonder meer in het licht terecht te komen, anders zouden ze het niet doen. Aan de andere kant hebben ze voldoende energie om zich te manifesteren. Hun manifestatie is vaak een poging om een erkenning van hun aanwezigheid af te dwingen. Heeft u met dat verschijnsel te maken, zeg dan; ik weet dat je er bent. Als je nu wat te vertellen hebt, doe dat dan gewoon, want het interesseert mij erg. U zult met verbazing zien dat dan dergelijke baldadigheden betrekkelijk snel over gaan. Denk overigens niet dat alle ruiten, die breken noodzakelijkerwijze moeten veroorzaakt zijn door dergelijke entiteiten. Want over het algemeen zijn er stoffelijke elementen genoeg die ruiten ingooien zo nu en dan.

Onthoudt u verder dat sommige geesten de behoefte hebben om te preken. Daar hoeft u niet naar te luisteren. Laat ze hun gang maar gaan, want als ze door hun voorraad schijnvroomheid heen zijn, komt soms een boodschap die wel de moeite waard is. Dergelijke geesten zullen zich vaak manifesteren door iemand, die mediamiek begaafd is. Als iemand een bepaalde mediamieke begaafdheid heeft, en dat kan zijn, zien, horen, schrijven, lichte transtoestand, inspiratie, diep-trance enz., en dan zal zo'n entiteit proberen daarvan gebruik te maken. Dat is op zichzelf helemaal niet erg, als je weet waarmee je te doen hebt. Maar nu merkt zo een geest op een gegeven ogenblik dat dat niet helemaal prettig zit, want de mensen zeggen, wat heb ik aan dat gezemel. Hij heeft dan de keuze. Hij kan u telepathisch aflezen en

zegt, hier is tante Anna. En dan verwacht hij niet dat u zult zeggen, ziet gij nog niets komen? of, hier is opa, hier is moeder, hoe gaat het met je? Zo een entiteit speelt gewoon comedie alleen maar om gehoor te krijgen. Anderen zoeken het nog hoger. Ik heb er een gekend, die begon altijd met Lodewijk XIV. Als dat niet aansloeg, ging hij over naar Thomas van Aquino en als dat ook nog niet aansloeg, dan noemde hij zich Pharao Nephthereteth. Hij had beter kunnen zeggen Neptereteth, want nep was het. Let op met dergelijke entiteiten. De kans is groot dat u meer te maken heeft met een spook dan met een bewuste geest.

Dan hebben we nog een andere soort. Dat zijn spookjes, die eigenlijk wel sympathiek zijn. Er zijn dieren, die zijn overgegaan en die in hun omgeving ontzettend veel liefde hebben ondervonden. Zij willen ook terugkomen omdat voor hen een hogere sfeer eigenlijk een verwazen van bewustzijn betekent. Dientengevolge lopen er soms door uw huis honden en katten heen. Er is zelfs een leuk geval van een dergelijk spook geweest dat ik u graag wil vertellen.

Het was vlak bij de Jardin Zoologique in Parijs. Daar was een aantal professoren (zoiets als a.s. parapsychologen) met een ernstige proefneming bezig. Nu was er een wijfjes gorilla, die ontzettend verliefd was geworden op haar oppasser. Als je die oppasser ziet, kun je het ook begrijpen. Dat beest zocht haar oppasser en dwaalde normalerwijze voortdurend in die buurt rond. Nu beginnen ze daar met een zogenaamde donkere zitting en wat gebeurt er? Die gorilla ziet het en denkt, hier heb ik een kans. Misschien kan ik daar mijn oppasser vinden, want iets trekt mij daar naar toe. Zij dacht waarschijnlijk aan een mengsel van druiven, bananen en oppasser. Maar toen ze daar kwam, had men een veld geschapen waardoor zij zich ten dele kon materialiseren. En wat doet die gorilla? Ze gaat in elk gezicht kijken of het de oppasser was, wat een aantal flauwtjes plus een zeer interessant maar onjuist rapport opleverde omtrent een demon, die in de vorm van een grote aap was verschenen. U kunt zeggen dit is apekool.

Dat is niet waar. Het was wel een apenstreek.

Als dergelijke wezens in uw huis zijn, trek er u niets van aan. Ook niet als het uw eigen hondje of poesje is. Want als die dieren hier blijven, dan zullen ze proberen het oude dierlijke gedrag over te nemen. Ze blijven dus spoken. Wat ze nodig hebben, is een omzetten van hun genegenheid in iets anders waardoor ze bewuster kunnen worden en een volgende keer in een hogere vorm, misschien in een menselijke vorm, kunnen terugkeren.

Wanneer dus uw lievelingsdieren zich manifesteren als kleine spookjes, laat ze dan in 's hemelsnaam met rust. Ook als u ze ziet, doet u maar net alsof u niets merkt. Dat is voor de dieren het best. Dieren hebben namelijk geen andere bindingen dan genegenheid, het zij voor personen, hetzij voor een jachtgebied. En hoe eerder ze merken dat die relatie niet meer bestaat, des te beter het voor ze is.

Nu heb ik de voornaamste spoken wel gehad en kan ik het gaan hebben over pseudo-spoken. Dat zijn oude geschiedenissen, die ergens in oude stenen zijn doorgedrongen. Die gedachten zijn zo sterk daarin verankerd dat, als er een sensitief persoon komt, de hele geschiedenis weer opnieuw begint. Het is net zo een kijkkastje die ze vroeger hadden waarin alle plaatjes achter elkaar gedraaid konden worden. Het is alleen maar het starten van een vastgelegde voorstelling. Dergelijke spoken herhalen altijd een en dezelfde scène. Het zijn geen levende wezens. Het zijn alleen gedachten, die tot leven worden gewekt door een gevoelig proefpersoon, die daar zijn eigen kracht aan geeft om het verschijnsel op te wekken.

Indien die persoon zich zou afschermen of zou weggaan, dan zou er niets aan de hand zijn. Dergelijke dingen hebben dan een grote reputatie en het is opvallend hoeveel vrouwen er overall rondlopen. Behalve natuurlijk in het noorden van uw land, daar dwalen de witte wieven. Nu zijn witte wieven geen spoken. Het zijn nevelfarden, die voor alcoholisch geladen of bijgelovige personen kennelijk een menselijke inhoud krijgen, waarna deze mensen door hun eigen angstdromen verschrikt op de vlucht slaan en verschrikkelijke verhalen vertellen over alles wat er gebeurd zou zijn. Bijgelooft heeft bij dit alles vaak een grote rol gespeeld.

Zo zijn er ook mensen, die opeens een reusachtige kat zien. Dat is dan een heks, de duivel of een boze geest die op zoek is naar zielen. Geloof het maar niet. Wat die mensen zien is waarschijnlijk een klein hulpeloos katje dat om zijn moeder roept. De mensen zeggen dan, wat is dat een griezelig beest. Heeft u wel eens een rat van dichtbij gezien? Wat lijkt zo een beest groot, als hij dichtbij komt. Dat is omdat u er bang voor bent, want zo groot is hij echt niet. Dit om duidelijk te maken hoezeer je iets kunt vergroten. Als u zich realiseert dat uw eigen angst een vertekening betekent, dan kunt u ook begrijpen waarom zoveel verschijnselen tot spook zijn uitgeroepen zonder dat ze het ooit zijn.

Andere verschijnselen zijn tot spook uitgeroepen omdat ze onverklaarbaar waren. Denkt u maar eens aan moerasgas. De dwaallichtjes boven een moeras. Ja, zei men, dat zijn de dode zielen, die anderen willen meelokken naar het koude, modderige graf. Als ik nou een dwalende geest was, zou ik wel wat beters weten te doen dan iemand mee te lokken naar mijn graf. Dat maken de mensen er dus van. Er zijn veel verschijnselen, die men niet begrijpt en die men dan ziet als een spookverschijning.

Als u geplaagd wordt door geheimzinnig getik, vraag u dan eerst af, of uw buurman misschien een schilderijtje aan het ophangen is midden in de nacht, voordat u denkt aan een geest met een boodschap. Begrijp het goed, driekwart van de spoken die de mensen zien, hebben ze zelf afgeleid uit dingen, die op zichzelf niet spookachtig zijn. Van het kwart dat overblijft, is zeker de helft niets anders dan een gedachte hier of daar in de materie vastgelegd, die door een gevoelig persoon tijdelijk weer tot leven gewekt schijnt te worden. De rest die overblijft zijn de gewone spookjes. En van die gewone spookjes zijn er heel veel, die eigenlijk een klein beetje hulp nodig hebben om los te komen. Wees dus nooit bang voor spoken.

Nog een goede raad. Wanneer u eenmaal zover bent dat Magere Hein u komt halen, zeg dan niet, ik moet dit of dat nog doen. Zeg doodgewoon, het is zover. Laat een ander die ellende maar opruimen. Als u dat doet, voorkomt u dat u zich bindt aan de materie of aan bepaalde aspecten. Zeg ook niet, ik moet nog voor mijn kinderen zorgen, of, ik moet nog dit of dat. U kunt het toch niet meer. Accepteer dat feit. Door te aanvaarden dat u, als u eenmaal stervende bent, niets meer op aarde kunt doen, zult u het contact met een geestelijke sfeer kunnen bereiken en voorkomen dat u door een dwanggedachte tot een tijdelijk spook wordt gemaakt.

Als u toch een keer ergens komt spoken, doe het dan alstublieft met een beetje humor. Want spoken zijn altijd zo melancholiek. Die melancholie slaat dan over op de persoon en maakt het hem vaak onmogelijk om het licht te aanvaarden dat vlak bij is.

GALGENHUMOR

Galgenhumor is een woord dat duidelijk maakt dat je zin voor het belachelijke voort kan gaan tot de gewelddadige beëindiging van je bestaan. En wat kan een mooier doel zijn voor degene die gehangen moet worden dan om voor die tijd te bereiken dat zijn beul zich doodlacht.

Wij zitten vaak met moeilijkheden. Die moeilijkheden moeten we toch oplossen. Wij zitten vaak met problemen. Die kunnen wij toch niet ontwijken. Nu kunnen wij dat allemaal angstig, plechtig en treurig doen en daarmee onszelf een groot gedeelte van de energie onttrekken, die wij anders nog uit de omgeving zouden kunnen halen. Indien wij echter, zelfs als het misloopt, ons gevoel voor het belachelijke, ook in onszelf vooral weten te bewaren, zullen wij door die blijmoedigheid, die ondanks alles daarin zit, een levenskracht en veerkracht vinden, die ons in staat stelt de problemen op te lossen.

Er was in Nederland in mijn tijd een typische soort humor. Men noemde dat jiddische humor. Die humor ontstond niet bij de rijke joden. Ze kwam voort uit die kleine mannetjes met kleine handeltjes en bedrijfjes, die eigenlijk de hele dag moesten sappelen om in leven te blijven.

Deze mensen kenden inderdaad een humor die praktisch galgenhumor genoemd mag worden. Ze lachten een beetje om zichzelf en om de dwaasheid van het leven. En het vreemde is dat ze daardoor in zich de hogere krachten (hun God, hun geloof, hun geloof in de mensheid) konden bewaren en daaruit de kracht konden putten om voort te gaan en om zelfs veel te bereiken.

Een mens, die geen humor heeft, loopt tegen een probleem aan als tegen een muur. Een mens die gevoel voor humor heeft, ziet een probleem vaak als een soort lachspiegel waarin hij zichzelf toch weer herkent en waardoor hij ook een weg vindt om achter dat spiegelbeeld verder te gaan.

Galgenhumor kan ik u wel degelijk aanbevelen. Want hij die lachen kan, zelfs om zichzelf en zijn eigen ellende, heeft daarin een kracht gevonden die hem losmaakt van zijn gebondenheid aan het verschijnsel en hem daardoor toegang geeft tot het gebeuren en de eeuwige krachten, die zich daarin manifesteren.

Vrienden ik hoop dat u gevoel voor humor zult hebben. Wie geestelijk streeft, heeft dat zeker nodig. En wanneer het moeilijk voor u is, dan geloof ik dat een beetje galgenhumor u zal helpen om uit het schijnbaar onontkoombare voor uzelf toch nog een licht en een bewustwording voort te brengen.

LES 7 - DE MENS

Vanuit menselijk standpunt is een wereld geen wereld, als er geen mensen wonen. Mensen hebben denkbeelden. Mensen stralen gedachten uit en zonder het te weten, beïnvloeden ze zoals u in vorige lessen al heeft kunnen horen hun gehele omgeving, de dode materie zowel als het leven, dat de mens soms met enige verwaandheid het lagere noemt. Wat is kenmerkend voor de mens?

In de eerste plaats, de mens is deel van de aardse ontwikkeling. Hij behoort tot de groeps- of kuddedieren en leeft in groepsverbanden. Hij heeft, zoals vele andere diersoorten, de neiging zijn eigen groep tegen elke andere groep, ook een van zijn eigen soort, zonder meer te verdedigen.

In de tweede plaats, de mens spreekt van liefde en beseft eigenlijk niet dat hier eerder een kwestie van groepsvorming een rol speelt dan van de hoogdravende liefde, die hij zo vaak en zo treffend heeft uitgebeeld. Kortom, de mens is, als wij het geestelijk element even buiten beschouwing laten, een van de dierlijke factoren van het aardse bestaan en als zodanig een functie in de wereld waarop hij leeft.

Wat kunnen wij over de mens zeggen ten aanzien van de niet tot de wereld behorende krachten of functies?

De mens heeft een ziel. De ziel is kosmisch. Hij heeft een geest. De geest is bewustzijn rond een kosmische factor en kan op geen enkele wijze gebonden worden aan een bepaalde wereld, een wereldbesef of een sfeer. Dan heeft de mens zijn voertuigen waaronder het astrale, het levenslichaam. Voertuigen, die eigenlijk toch wel voor een groot gedeelte verknoopt zijn met de wereld waartoe hij behoort. De mens valt dus uit een in twee delen. En zonder dat ik mij hier aan slagerspraktijken wens schuldig te maken zou ik toch die delen niet zonder meer en onbepert als een eenheid willen beschouwen in verband met de wereld. Daar waar namelijk kosmische factoren een rol spelen, kan de mens daarop reageren onafhankelijk van de aarde voor zover het zijn geestelijk vermogen betreft, niet wat zijn lichamelijk vermogen betreft. Dat is gebonden aan dezelfde kosmische ritmen, tendensen en beïnvloedingen als de aarde zelf. De mens kan daardoor, en terecht, stellen dat hij geen volledig vrije wil heeft. Want zijn wil kan wel in hem bestaan, maar de verwezenlijking wordt vaak beperkt door de invloeden waaraan hij onderworpen is.

De aarde echter heeft een eigen besef. Rond die aarde zijn vele natuurkrachten en natuurgeesten, geesten en vermogens, die aan de aarde gebonden zijn, die meedenken en die een wisselwerking met de mens kennen.

Nu zijn er een aantal vragen, die wij vanavond moeten oplossen. De eerste en misschien belangrijkste is wel: Wat is liefde?

Wij kunnen daarover het bekende romantische verhaal ophangen van de twee zielen, die met elkaar versmelten en over de gevolgen Victoriaans zwijgen. Wij kunnen ook zeggen, liefde in geestelijke of kosmische zin is versmelting; het is het opgaan van twee eenheden in een geheel. Maar dat geheel bestaat dan niet meer uit twee individuen. Het is een individu geworden en zal zich kosmisch gezien, en zeker ook in bepaalde hoge geestelijke werelden, gedragen als een eenling ten aanzien van alles wat daar buiten staat. Het bewustzijn van deze twee eenheid is de som van de bewustzijnswaarden zoals deze in beide factoren aanwezig zijn. Dit is dus de kosmische liefde. Deze heeft niets te maken met allerlei lichamelijke contacten en alles wat daar verder bij te pas kan komen. Het is zelfs verkeerd te stellen, dat een dergelijke liefde altijd primair is en dat haar vervulling op stoffelijk terrein dan noodzakelijkerwijze of waarschijnlijkerwijze daaruit zal voortkomen.

Daarnaast kennen wij de biologische attractie.

De biologische attractie is een biochemische werking. Ze berust op gevoeligheid voor uitwaseming, gevoeligheid voor vorm. De suggestiviteit daarvan betekent een verandering van wilsvermogen en van beheersing van het individu. Hierdoor kunnen relaties ontstaan, die biologisch liefde genoemd zouden kunnen worden, omdat er een voortdurende streven naar eenheid is die gelijktijdig toch een liefde haatverhouding uitbeeldt, omdat innerlijk deze eenheid niet bereikt is. Dit element liefde is voor de mens alleen werkelijk hanteerbaar, indien hij uitgaat van de kosmische waarde.

Als Jezus over liefde spreekt, dan heeft hij het over kosmische liefde. Als de poëet wegdroomt over een liefde, die hoe platonisch ook, zijn hele wezen vervult, dan speelt hij ofwel met zijn begeerten en kijkt in de spiegel van het ego, dan wel hij beseft onbewust iets van een verbinding, die geen stoffelijke uiting nodig heeft en die daarvoor ook niet belangrijk is.

Als een mens liefheeft, zo zegt men wel eens, dan veranderen de wetten van het noodlot voor hem. Men zegt ook wel, geluk in de liefde, geen geluk in het spel en omgekeerd. Ergens is dat wel waar, want op aarde hebben wij bepaalde vermogens als wij mens zijn. Deze vermogens bevatten een mate van telekinese; een mate van voorkennis, een mate van aanvoelen en besef. Als er nu een lichamelijke binding ontstaat, (een biochemische begeerte binding), dan zullen een aantal van die capaciteiten verdwijnen. Dat is heel begrijpelijk, de energie en de gevoeligheid, die daarvoor normalerwijze worden gebruikt, worden geprojecteerd op de partner.

Is er echter sprake van een kosmische liefde, dan zal deze (en dat is dan weer geestelijk) de gevoeligheid verveelvoudigen. Ook de telekinetische vermogens worden verveelvoudigd. Kortom, u kunt veel meer doen. In dit geval kunt u toeval beter beheersen.

De mens, die op geestelijk niveau een eenheid bereikt, wordt sterker ten opzichte van de hem omringende aardfactoren. De mens, die een zuiver biologische genegenheid beleeft, wordt daarentegen meer gebonden aan de krachten van de aarde.

Het is misschien een beetje wreed om op deze wijze te spreken over iets wat mensen altijd als hoog verheven hebben beschouwd. Maar in de naam van die liefde horen wij ook vaak van strijd en oorlog. De term, je moet vechten voor je gezin, is zelfs in deze dagen nog niet uitgestorven. Wat betekent dat? Is dit een kwestie van liefde? Of ligt het dichterbij wat de Duitser noemt "Geltungsdrang", de wil je te laten gelden. Ik meen dat dit laatste juist is.

De verzorgingsdrang ten aanzien van de vrouw bestaat namelijk bij de man alleen volgens aardse wetten in de periode waarin zij gebonden is aan een kind. Dat betekent dus na de geboorte (dus niet tijdens de zwangerschap) tot ongeveer het 2e tot 3e levensjaar van het kind. Daarna valt deze verzorgingsdrang weg. Als ze desalniettemin wordt gehandhaafd, zoals in de beschaafde wereld overal het geval is, dan is dit een kwestie van gewoonte, die door de omgeving wordt aangemoedigd en tot wet verheven. Wij moeten begrijpen, dat het vechten voor je gezin en wat dat betreft het vechten voor de groep een leuze is, die wij wel kunnen rationaliseren met mooie begrippen als strijden voor de democratie, de vrijheid van de arbeidersstand, de vrijheid van de ondernemer, de ontwikkeling van ons gebied tegenover de andere kapitalistische staten, maar al deze termen zeggen niets. Ze zijn holle en lege leuzen.

Al datgene wat men eraan verbindt is zinloos, als het werkelijk wordt ontleed. Het is gewoon een roofpartij waarbij een groep die minder heeft probeert meer te krijgen. En waarom? Omdat meer krijgen betekent macht uitoefenen, gezag hebben en daarmee het bereiken van een onaantastbaarheid voor jezelf. Het is juist deze vreemde reactie van de mens, die een grote rol kan spelen in zijn relatie tot de aarde.

Wanneer een mens namelijk agressief is en dat kan net zo goed zijn op religieus terrein, dus zonder enige oorlog, als in oorlogsgeweld dan zal hij daardoor de harmonie van de aarde verstoren. Hij brengt uitstralingen tot stand, die voor een groot aantal van de bezielende krachten der aarde niet aanvaardbaar zijn.

Wat de mens verder ook nog doet, is de natuurgeesten uit hun evenwicht halen, want ook deze worden door de intense haatgedachten als het ware afgestoten. Er ontstaat een chaotische relatie. En vinden de mensen het vreemd, dat er in landen waar die haat enorm sterk is grote overstromingen komen. Maar eigenlijk is dat heel natuurlijk, het evenwicht van de natuur is in de war gebracht. Ergens anders zijn er weer grote droogten. Kijk je wat het probleem is, dan blijkt ook hier weer dat het probleem ligt in de relatie van mens tot mens.

Dit beseft men niet zozeer. Men gaat uit van het standpunt, dat strijd voor de mens onvermijdelijk en noodzakelijk is. Ze komt uit de aard van de mens voort. Dat ben ik met u eens. Maar onvermijdelijk is het zeker niet, omdat de mens kan komen tot een samenwerking; en waar die samenwerking niet mogelijk is tot een zekere onverschilligheid. Een wonderlijk voorbeeld voor de manier waarop zich dit kan afspelen, kunnen we zien in de mierenwereld.

Er zijn tweesoorten weidemieren, de groene en de zwarte. Beide stammen hebben de neiging bladluizen te telen. Ze zijn dus eigenlijk veetelers. Beide soorten hebben hun eigen gebied waar ze gaan melken. Het komt voor dat de wegen van de twee stammen, die niet te ver van elkaar af zitten, elkaar kruisen. Let u op wat de mieren doen. Ze gaan hun eigen reuksporen na zonder op de anderen te letten. Komt er een ontmoeting, dan wijken ze voor elkaar uit.

Hier is een dulding ontstaan. Die dulding is begrijpelijk. De twee stammen leven namelijk onder precies gelijke condities. Hun grootte verschilt iets en dat betekent dat een oorlog voor de zwarte weidemier altijd vernietiging zou betekenen door restanten van de groene weidemier, die zich dan in het nest van de zwarte weidemier gaan bewegen. Ze weten dat van elkaar en ze respecteren elkaar. Dit wederkerig respect is dus in feite een soort afdreiging van vrede. Maar met die afdreiging kunnen ze elkaar aanvaarden. Dat geldt voor de mier, dat geldt voor de mens.

De aarde zelf probeert er ook iets aan te doen, want het is duidelijk dat vele oorlogen juist daar ontstaan waar gemeenschappen abnormaal sterk onder pressie komen te staan. Waar een gemeenschap onder pressie staat, heeft ze namelijk de neiging zichzelf (wat ze betekent, wat ze is) door agressie te verdedigen tegen al hetgeen haar omringt. Naarmate de bevolkingsdichtheid van een bepaald gebied toeneemt, zullen dergelijke conflicten meer voorkomen.

Wat zegt de natuur? Dan zal ik in zo een geval condities scheppen waardoor het bevolkingsaantal terugloopt. Dat kan een neigingskwestie zijn. Het kan een vermindering van vruchtbaarheid zijn. Het kan ook een aantal natuurrampen zijn. Grote epidemieën zoals die in het verleden vaak een decimering van de bevolking hebben betekend, waren wel degelijk een van de middelen die de aarde gebruikte om een evenwicht tot stand te brengen. Hier kunnen wij dus gevoeglijk aannemen dat de aarde agressie met agressie beantwoordt. Waar vrede is, is de aarde in evenwicht; en dat betekent voor de mens dat hij leeft onder omstandigheden waarop hij kan rekenen. Er is een gelijkmatigheid. Er zijn geen grote klimatologische of andere verschuivingen. De rampen die gebeuren zijn in verhouding klein en behoren tot wat je als mens kunt verdragen. Op het ogenblik echter dat er onvrede is, reageert de aarde met onvrede.

Typerend daarvoor is de mentaliteit in het Zeeuwse gebied indertijd geweest. De watersnoodramp in Zeeland was niet alleen maar een herhaling van de opzettelijke inundatie van deze gebieden in de laatste dagen van de oorlog. Het was wel degelijk een gevoel van wij zijn meer en wij weten het beter. De toen nog afgesloten leefgemeenschap had een mentaliteit van zelfrechtvaardiging, die gepaard ging met een zekere afwijzing van anderen. Deze overigens zuiver geestelijke agressie (in vele kleine kerken voortdurend aangemoedigd) voerde tot spanningen tussen dit deel van Nederland en de nabij gelegen delen van België en van alle andere gebieden; dus tussen de mensen.

Deze spanningen moesten worden opgelost. Het betekende een zwak punt, een chaotisch punt. Daar waar een normale evenwichtigheid bestond, kon de ramp bijna gebeuren. Daar

echter waar een verstoring van het evenwicht plaatsvond, kon de ramp werkelijk plaatsvinden en was het niet meer mogelijk haar te voorkomen.

Hier heeft u een gedragslijn van de mens. Ik zou op grond hiervan willen zegen, oorlog is praktisch onvermijdelijk, omdat erfelijke psychologische factoren van de mens bij het optreden van bepaalde levenscondities het ontstaan van agressie inhoudt en daarmee de neiging tot vernietiging van alles wat vreemd is. De aarde reageert daarop en zij zorgt voor vrede, indien de mens dat niet kan, ook als die vrede voor de mens dan de vrede van het graf moet morden. De mens is meer. De mens schept een versnelde verandering in de omstandigheden op aarde.

Als wij bijvoorbeeld nagaan wat de voortdurende uitwaseming van carbondioxyde en bepaalde stoffen als koolwaterstoffen in de atmosfeer betekenen, dan kunnen wij nagaan dat hierdoor een verandering in het evenwicht van de aarde tot stand moet komen. Hier is sprake van een menselijk egoïstische agressie tegen de totaliteit van de aarde zelf. De aarde zal zich dus moeten aanpassen. Maar zij past zich niet aan de begeerten van de mens aan, maar aan de nieuwe condities die zijn geschapen. Een klein voorbeeld.

Als bepaalde wateren sterk worden verontreinigd door zekere stoffen, dan zien wij daarin een toenemen van algengroei. Algengroei betekent zuurstofonttrekking aan het water. Leven is daar zelfs voor vissen niet meer mogelijk. De alg echter is weer een voedingsbodem voor een groot aantal insecten, die onder deze condities wel kunnen leven en floreren, omdat hun stofwisseling nu eenmaal op andere waarden is gebaseerd dan op een zuivere zuurstofomzetting. Daar ziet u dan dat de natuur onmiddellijk begint met de voedingsbodem te scheppen voor die levensvormen, welke in staat zijn onder de heersende omstandigheden voort te bestaan. De aarde zal nooit een pruik opzetten, omdat ze kaal begint te worden. Ze plant gewoon nieuwe wouden. Wanneer ze te kaal wordt, dan verschuift ze eenvoudig het geheel van haar belangstelling en haar neerslag naar een ander gebied waar ze wel in staat is een welige plantengroei te handhaven.

Indien een zuurstofproductie noodzakelijk is voor de wereld zoals op dit moment het geval is, dan zal de aarde ertoe overgaan zoveel mogelijk wouden te doen ontstaan, omdat deze wouden gelijktijdig atmosfeerfilters en atmosfeervernieuwers zijn. Nemen we teveel daarvan weg, dan zien wij een vreemd verschijnsel, verandering in de waterhuishouding. De aarde reageert anders. De vruchtbaarheid is in deze gebieden niet meer zo belangrijk, want zo zegt de aarde tegen zichzelf hier wordt mij immers toch het harmonisch deelnemen aan mijn levenscyclus onmogelijk gemaakt, althans door middel van de plantengroei. Dus verniel ik alles. Denkt u aan de "dustbowl" verschijnselen zoals de Verenigde Staten die heeft gekend, ook ten gevolge van verkeerd ploegen en vooral van onoordeelkundige ontbossing. Datzelfde zien wij trouwens ook in Italië.

Hier speelt de mens eigenlijk de rol van verstoorder, omdat hij zichzelf niet beschouwt als deel van een geheel, maar als meester over een geheel. Dat dit meesterschap imaginair is, zal een ieder begrijpen. De mens zal zijn milieu moeten aanvaarden zoals de natuur het maakt. Op het ogenblik dat hij afwijkt van het natuurlijk evenwicht, ontstaat er een nieuw evenwicht. De mens zal, zoals alle levensvormen, zich in het begin wel daaraan kunnen aanpassen. Gaat de verandering echter te snel, dan ontstaan er conditiewijzigingen waaraan de mens te gronde kan gaan.

In de voorgaande punten heb ik getracht u duidelijk te maken wat de relatie is tussen de mens en de wereld. Want het is heel aardig om de mens te bezien zoals hij is, maar in dit onderwerp van deze cursus gaat het ten slotte om de wereld.

Het is voor een mens belangrijk te beseffen, dat hij in zijn lichamelijke vorm voor de wereld een deel van haar bestaan is. Men heeft wel eens gezegd, de mens is een luis op het hoofd van de aarde. Maar men zou eerder kunnen zeggen, de mens is een extensie van het leven van de aarde voor zover het zijn biologisch bestaan betreft. Dat dit leven bezielde is, zal de aarde niet zo zeer beroeren. Er zijn zoveel krachten, die bezielde zijn en het maakt voor haar weinig uit, of er nu een bezielde jetstream is of een onbezielde jetstream. Voor het bewustzijn

dat er in leeft, is dat belangrijk, voor de aarde zelf niet. Voor de aarde is het verschijnsel belangrijk. Het is een noodzakelijke verplaatsing van atmosferedelen om door deze beweging een al te snelle afstoting van atmosfeer krachtens de rotatie te voorkomen.

U bent een deel van de wereld. Een groot gedeelte van uw zuiver stoffelijke eigenschappen vloeit voort uit wat uw wereld is. Je kunt nu wel met Paulus "foei" en "zonde" roepen, wanneer een mannetje achter een vrouwtje aan gaat of omgekeerd wat ook vaak voorkomt, ook zonder emancipatie. Het is altijd weer de natuurlijke werking, de natuurlijke factor. Er zit niets verkeerd of zondigs aan. Het is deel van het ritme van de aarde. Datzelfde levensritme brengt nu de vogels ertoe te gaan nestelen, paren te vormen en de eierproductie aan te vangen, waarbij ze overigens niet concurreren met de legbatterijen, die de mensen van een van Gods schepselen hebben gemaakt.

Let wel, voor de mens is het belangrijk, dat hij niet alleen stoffelijk maar ook geestelijk aan zijn trekken komt. En hierin zit de strijdigheid tussen de mens in zijn stoffelijke en in zijn geestelijke vorm. Daarom heb ik beide als gescheiden waarden aangeduid en behandeld. De geest is sterker dan de stof. Een stelling, die wij heel vaak horen en die ten dele waar is. Echter maar zeer ten dele. Men zou het misschien beter als volgt kunnen zeggen.

In een perfect evenwichtig en natuurlijk reagerend lichamenlijk geheel heeft de geest de mogelijkheid de voor haar belangrijkste factoren te bevorderen en vele andere factoren van leven te onderdrukken of tot onbelangrijkheid terug te brengen. Maar die geest kan u zeker niet veranderen. Dit is het geliefde waanbeeld van de mens, dat hij door een bepaalde manier van leven of denken zichzelf tot een heilige maakt. Nu ja, een heilige is een menselijke benaming en als zodanig kunnen wij dit zien als een deel van de waanwereld, die een mens voor zichzelf creëert. Maar je kunt van je zelf geen heilige maken. Je kunt alleen geestelijk bewust of geestelijk onbewust functioneren in de materie.

Bij een bewust functioneren zul je kosmische tendensen aanvoelen en ze op een persoonlijke wijze interpreteren. En aangezien de aarde kosmische tendensen gewoonlijk op een meer algemene manier duidt, is het voor u mogelijk om krachtens uw reactie op die kosmische krachten een wijziging te brengen in het gedrag dat u volgens de kosmische tendens op aarde eigenlijk met alle anderen zou moeten doormaken. Afwijkingen van gedrag zijn mogelijk, zonder dat daardoor de harmonie met de wereld of met de geestelijke werkelijkheid wordt verstoord. Maar het zijn afwijkingen; het is niet een totale verandering.

De mens moet begrijpen, dat hij nooit naast de mensheid kan gaan staan, maar dat hij ook nooit naast de wereld en de wetten van de wereld kan gaan staan. Eerst wie dit beseft, zal m.i. in staat zijn te komen tot een bewust geestelijk leven op aarde, waardoor de wereld voor hem een voortdurende aanvulling van zijn bewustzijn en mogelijkheden betekent. En aangezien de mens altijd van zichzelf uitgaat, lijkt mij dat voor de mens werkelijk het meest belangrijke dat denkbaar is.

Aan het einde van deze les zie ik dan nogmaals de mens, die in de wereld bepaalde behoeften en bepaalde mogelijkheden heeft. De mens is in aanleg magisch. Magie is het vervangen van kennis en reëel bewuste mogelijkheid door gevoelens en riten of spreuken, waardoor men gevolgen tot stand kan brengen zonder dat men ze zelf hoeft te begrijpen. Om u een typisch voorbeeld te geven

Er zijn zelfs nu nog magiërs in India, die Sanskriet formules gebruiken zonder dat ze weten wat ze betekenen. De resultaten zijn zelfs nog redelijk te noemen. Hier is de mens dus niet alleen maar een wezen dat leeft in de krachten van de natuur, het is ook een wezen, dat door zijn gevoeligheden het evenwicht in de krachten van de natuur kan arrangeren of herbepalen, omdat het zelf (het "ik" van de mens) een variabele waarde is. Als wij die waarde veranderen, zal de aarde de neiging hebben een evenwicht tot stand te brengen. Dat heeft niets te maken met de zogenaamde overdrachts- en besmettingstheorieën en de gelijkheids- of identiteitstheorieën in de magie. Het is doorgewoond, een evenwicht wordt altijd weer gezocht. En waar de mens dit evenwicht in zichzelf verandert, creëert hij condities waarin dit evenwicht buiten hem weer herontstaat.

De mens heeft langzaam maar zeker een groot gedeelte van deze intuïtieve kennis, verhuuld in formules en allerlei vreemde gebaren, omgezet in bewuste kennis. De wetenschap is voortgekomen uit de magie, zoals de rede is voortgekomen uit de drang tot zelfbehoud. Het is een logische voortzetting.

Maar deze wetenschap dat moeten wij wel begrijpen is menselijk. Het is het stellen van een stramen waarbinnen de mens zich op een tamelijk harmonische wijze kan bewegen zonder daarbij voortdurend zijn toevlucht te moeten nemen tot het onbekende. Maar daarbuiten ligt niet alleen het onbekende. Buiten de wetenschap liggen ook al die gebieden waarin intuïtie een veel grotere rol speelt en gevoeligheden belangrijker zijn dan kennis.

Als de mens werkt met wat men noemt zijn occulte of paranormale begaafdheden, dan kan hij dat niet doen tegen de natuur, en dus tegen de wereld, in. Hij kan alleen functioneren vanuit een harmonisch geheel. Een helderziende, die emotioneel in de war is, kan niet juist zien wat morgen gaat gebeuren. Hij kan ook niet juist terugkeren in het verleden. Een medium, dat onder bepaalde omstandigheden niet redelijk kan functioneren, is een medium dat ergens in de war is, dat doodgewoon zelf teveel problemen van oriëntatie heeft om op enigerlei wijze harmonisch te zijn. Die disharmonie is dan altijd een disharmonie waarbij de aarde mede betrokken is; dus van al hetgeen van de wereld is, van alle kracht die van de wereld uitgaat.

Een mens, die veel weet en daardoor stoffelijk al is het soms rationaliserend zijn wereld voor een deel kan beheersen, moet begrijpen dat hij juist in deze beheersing van de wereld gelijktijdig zijn deelzijn van de wereld moet uitdrukken. Maar hij moet verder gaan dan dit, want de harmonieën, die niet uitdrukbaar zijn volgens wetenschappelijke normen, werken op hem in. Deze krachten zijn voor hem erg belangrijk. Men heeft eens gezegd, een eigen evenwichtigheid en een gevoel van aanvaarding vormen het landingsplatform voor de kosmische krachten, waardoor de mens datgene wat hij beseft, kan verwezenlijken, ook op aarde. En dat is niet onjuist.

De mens heeft een stoffelijke rust nodig wil hij magisch kunnen werken. Hij heeft een zekere lichamelijke ontspanning en rust nodig, als hij paranormale prestaties wil verkrijgen. De enige andere uitweg is die van de innerlijke chaos, de absolute histerie, waarin dezelfde verschijnselen mogelijk worden, maar nu volledig onbeheerst en grotendeels onbeseft. Ook waar het gaat om krachten van de geest dus contacten met de geest, bent u afhankelijk van uw relatie met de wereld. Het is erg belangrijk dat u dit begrijpt. De mens kan niet los van de wereld als mens bestaan en kan dus ook niet in het menselijk bestaan zijn geestelijke waarden, erkenningen en krachten tot ontplooiing brengen. Wij zijn een met de wereld waartoe wij behoren. Vanuit die eenheid bereiken wij onze persoonlijke ontwikkeling.

Elke mens kan een persoonlijke ontwikkeling bereiken maar alleen, indien hij uitgaat van bestaande harmonieën en niet probeert een bestaande harmonie door een andere te vervangen, maar probeert in zich die harmonie zodanig op te bouwen, dat daardoor als vanzelf een harmonische compensatie buiten hemzelf door de krachten van de wereld zelf tot stand worden gebracht.

Wie dit beseft, mens zijnde, zal ongetwijfeld een groot gedeelte van zijn gedragingen met andere ogen gaan zien; zowel zijn eigen onredelijkheden, zijn liefdes en haat, als ook zijn gevoelens van onmacht en onvermogen. Als u tot dit besef bent gekomen, vraag u dan af, hoe kan ik zo harmonisch mogelijk zijn?

Dat is in de eerste plaats natuurlijk een emotionele kwestie. Daarnaast is het echter ook een mentale kwestie. Uw denken, en als gevolg daarvan ook uw handelen, zullen gericht moeten zijn op het bevorderen van eenheid, van harmonie, als het ware de gelijkstrevenheid, en van rust. Want alleen van daaruit wordt voor u het beleven van de kosmische waarden in de stof mogelijk. Alleen vanuit dit beleven van harmonie wordt het u mogelijk het maximum te bereiken met uw geestelijke vermogens.

PARADOXEN VAN HET BESTAAN

Een mens meent, dat hij heer van de schepping is en wordt daardoor slaaf van datgene wat hij zelf heeft geschapen. Dit is ergens een paradox.

Een mens denkt, dat naarmate hij ouder wordt, hij wijzer wordt. Naarmate hij echter wijzer wordt, komt hij dichterbij de dood en heeft hij dus daar minder aan. Een schijnbare paradox.

Het is eigenlijk altijd weer zo, dat de mens met zijn manier van denken en van leven wordt geconfronteerd met dingen, die absoluut strijdig zijn met elke rede. Misschien heeft u wel eens opgemerkt hoe juist die zeer rationeel denkende mensen in hun persoonlijk leven irrationeel handelen. En misschien heeft u ook opgemerkt dat, en dat is zeker niet alleen maar een grapje, vele professoren buiten hun speciaal gebied zich gedragen als stommelingen. Waarom eigenlijk? Wel, omdat een mens in zijn gehele bestaan uitgaat van zijn eigen regels en wetten. Voor de mens is het bijna onmogelijk te leven zonder deze begrippen. Maar de ellende daarbij is, dat hij zijn veronderstellingen poneert als zekerheden om voor zichzelf een gevoel van zekerheid te verwerven dat hij schijnbaar niet kan krijgen als hij de werkelijkheid aanvaardt.

Neem nu eens geloof. Als een mens iets gelooft, dan zegt hij dat hij het zeker weet, ofschoon hij hoopt dat hij ooit te weten zal komen of hij gelijk heeft. Maar hij zegt dat hij het zeker weet, omdat hij door deze pretentie van zekerheid misschien anderen kan overtuigen en tot datzelfde geloof kan brengen. Hoe meer mensen geloven wat hij denkt, of hoopt te kunnen geloven, des te zekerder hij zich zal voelen dat hij het ware geloof heeft.

Wat is de functie van het geloof voor de mens?

Bij een mens is het zo dat, als hij moet leven met de werkelijkheid, hij die werkelijkheid niet aan kan, omdat de minderwaardigheidsgevoelens die hem dan onwillekeurig zouden bekruipten hem het leven onplezierig zouden maken. Daarom gelooft hij het maar. Hij gelooft alles.

Als u morgen wordt verteld dat er een nieuw systeem is uitgevonden waardoor ieder mens op aarde steenrijk kan worden, dan zijn er mensen die dit geloven, ofschoon iemand, die even nadenkt begrijpt dat, als iedereen evenveel heeft, niemand rijk kan zijn en rijkdom dan een andere betekenis zal moeten hebben. Maar daar denkt men niet over na.

Datzelfde zien we bij magie. Magie bestaat niet, zeggen de mensen. Maar als er een groot probleem is, en dat kan net zo goed een technisch als een publiciteitsprobleem zijn, dan heeft men tegenwoordig een methode waardoor men vaak vooruit kan komen. Deze heet brainstorming. Wat is brainstorming?

Brainstorming is het teruggrijpen naar de primitieve magie waarbij willekeurige, onmiddellijk opkomende uitspraken tezamen worden gevat en later door een deskundige worden geïnterpreteerd. Maar dat kennen wij allang. Dat behoort tot het oude heidendom van de Babyloniërs. Men kwam samen voor de tempel van Marduk en bracht zich dan gezamenlijk in een toestand van razernij. Alles wat men op dat ogenblik dacht, gooide men er gewoon uit. Er stond een deskundig priester bij, die later zei wat het allemaal betekende; en hij had dan vaak gelijk ook.

Dus de mensen, die magie en het magisch werken verwerpen, grijpen daarnaar terug op het ogenblik dat ze problemen hebben waarvoor ze geen onmiddellijke uitweg zien. Is dat een paradox of niet? Diezelfde mensen gaan uit van het standpunt dat de natuur haar eigen wetten stelt. Want, zo zegt men, wij kunnen wetenschappelijk bewijzen hoe alles verloopt. Aan die wetten kan niemand zich onttrekken. Maar als dat zo is, waarom maken de mensen dan nog wetten? Waarom zou je wetten maken, als er wetten bestaan die onontkoombaar en onvermijdelijk zijn? Als je stelt dat er nog een additionele wetgeving nodig is, dan is dat boerenbedrog. Maar nu het wonderlijke.

Mensen, die uitgaan van het standpunt dat er vaste natuurwetten of economische of andere wetten zijn, voelen zich juist genoopt extra wetten uit te vaardigen om daardoor de kans te krijgen de natuurwetten als het ware te manipuleren waarvan ze zeggen dat die onveranderlijk

waar zullen blijven. Maar iets wat onveranderlijk is, kun je niet manipuleren. Een vreemde paradox in het menselijk denken, vind ik.

Zo vind ik het ook vreemd dat men in bepaalde kringen uitgaat van het standpunt, als je niet een geschoold geneesheer bent en tenminste arts achter je naam kunt schrijven en toch zou genezen, je een kwakzalver bent. Een kwakzalver is dus niet iemand, die niet kan genezen maar zegt dat hij het doet. Neen, een kwakzalver is iemand, die geneest zonder een diploma te hebben. Maar gelijktijdig zegt diezelfde medische stand die dat poneert, dat de eerste regel en de eerste wet is, dat je de mens moet helpen. Als een ander het doet, dan mag het niet. Paradox of niet?

Ik hoor mensen zeggen, dat wij voor onze zwakkere broeders moeten zorgen. Maar het wonderlijke is, dat de mensen, die voor de zwakkere broeders willen zorgen, dit doen door de zwakkere broeders zo te manipuleren dat dezen daardoor de baas kunnen spelen over de sterkere broeders in naam van de zwakkere broeders, waarna sterkere en zwakkere broeders lijden onder het gezag dat over hen wordt uitgeoefend. Dat heet dan politiek.

Politiek is trouwens helemaal een wonderlijke zaak. Je kunt het op heel veel verschillende manieren omschrijven. Er is eens iemand geweest, die het als pseudo-crimineel gedrag heeft omschreven. Een ander heeft gezegd, politici zijn mensen, die ons van de moeilijkheden afhelpen die ze eerst zelf hebben gemaakt. Je zou ook kunnen zeggen, politici zijn mensen, die leven in een onwerkelijkheid, omdat ze de werkelijkheid van het leven eenvoudig niet aankunnen. Zij stellen een theorie in de plaats van de praktijk en doen alsof de theorie waar is, terwijl ze rustig de praktijk haar gang laten gaan.

Als we ons echter afvragen wat de politiek doet, dan blijkt dat de mens het gevoel heeft dat, als zij iets zegt, dat ook waar is. Maar dan, mijn waarde vrienden, leven we eigenlijk weer in de heel vroege geschiedenis van de mensheid waarin tovenaars waren, die iets zeiden en daardoor werd het waar. Vele politici schijnen te denken, dat als zij iets zeggen het ook waar wordt. Het gebeurt natuurlijk maar zelden dat ze gelijk hebben, zoals dat vroeger met de tovenaars ook het geval was. Maar daarvoor bestond weer een methode.

Wat deed namelijk de oude tovenaar? Deze maakte een recept klaar (zoiets als een groot magisch werk) in de oudheid dat om een voorbereiding vroeg, die lag tussen de 14 dagen en de 3 maanden. In die tijd moest er een enorm aantal handelingen worden verricht. De magiër was handig genoeg om dat niet alleen te doen, want hij moest altijd een paar hulpjes hebben, die eventueel gefaald konden hebben, indien de zaak niet uitkwam.

Kijk nu naar de politici van vandaag. Doen die eigenlijk niet precies hetzelfde? Ze spelen het spel der democratie of hoe ze het anders noemen, langs zo ingewikkelde regels, dat als het verkeerd gaat, ze altijd kunnen zeggen dat een ander het heeft gedaan. Gelijktijdig zweren ze bij het woord als de enige waarheid die bestaat. Mij dunkt, hoe paradoxaal het ook moge klinken, de tovenaar van vroeger en de politicus van vandaag hebben zoveel gemeen, dat ze krachtens hun gedrag praktisch als identiek beschouwd kunnen worden. Maar we zijn er nog niet.

Wij horen op het ogenblik ontzettend veel over de emancipatie. Wat is nu emancipatie? Bevrijding van slavernij, roept menigeen uit. En sommige vrouwen voegen daaraan toe, baas in eigen buik, waartegen overigens niemand bezwaar zal hebben.

Emancipatie betekent in wezen gelijkwording en niet bevrijding van slavernij. Maar gelijkwording kan alleen dan bestaan, indien je begint met de gelijke verplichtingen te aanvaarden. Eerst daardoor namelijk kun je een gelijk gerechtigheid bewijzen. Het wonderlijke is echter, dat zeer veel mensen (en dat zijn mannen en vrouwen, dat zijn onderontwikkelde en zeer ontwikkelde volkeren) uitroepen dat de emancipatie nodig maakt dat hun gelijkwaardigheid wordt aanvaard, en als die is aanvaard, zullen ze er misschien over denken om er iets aan te doen ook. Is dat niet erg paradoxaal? Dat is wat men noemt het paard achter de wagen spannen. Vandaar dat deze wereld met zijn streven naar vooruitgang steeds achteruit gaat. Wat misschien een paradox lijkt, maar het zeker niet is. Het is het vaststellen van een feit.

Het is wonderlijk dat de degenen, die roepen "progressiviteit" in feite teruggaan naar de vroege middeleeuwen waar elke kleine ridder koning was op zijn kasteel en plunderend en brandschattend de eigen grootheid voortdurend aan zijn onderdanen probeerde te bewijzen.

Het is geen wonder dat er in deze dagen zo onnoemelijk veel geweldsmisdrijven en roofovervallen gebeuren. Dat komt gewoon voort uit de progressieve mentaliteit die immers zegt, ik heb mijn eigen rechten. Die rechten kan ik nemen ten koste van ieder ander, want zolang mijn rechten als zodanig niet worden erkend en iedereen mij niet vrijwillig belasting betaald, zal ik die nemen. Zo zien wij dat de vooruitgang in wezen een teruggang naar de vroege middeleeuwen is.

Als we nog iets verder teruggaan, zitten we weer in de kruistochten. Zoals u weet zijn de kruistochten een methode geweest om rijkdom te verwerven waarbij men per ongeluk ook nog enige beschaving verwierf; dit onder een hoog heilig motto en met praktijken die beneden alle normen waren.

Als je het zo bekijkt, is de gehele samenleving vol van vreemde verschijnselen. Dat kun je alleen maar verklaren, als je zegt dat de mens zelf eigenlijk een zeer paradoxaal wezen is. Een mens hunkert naar zekerheid en strijdt gelijktijdig voor zijn zelfstandigheid. De mens hunkert naar rust en daarom maakt hij zich zo druk.

Een mens wil liefde, maar juist daarom stelt hij zich zo strijdvaardig op dat iedereen eerder bereid is om slag te leveren dan om lief te hebben.

De mens wil eenvoudig leven, maar omdat de burens meer hebben, vindt hij dat eenvoudig bestaat uit een cadillac, een landhuis en alle daarbij behorende weelde, terwijl hij zelf weet dat hij er waarschijnlijk niets aan vindt. Er zijn zelfs mensen, die naar de televisie kijken omdat ze die hebben. Als er iets paradoxaler is dan is het dit wel. Het is het gevoel van de mens, dat alles wat je hebt en wat je kunt krijgen, dat moet je dan ook maar gebruiken. Daar staat tegenover dat de mens ook andere behoeften heeft. Deze zijn veel belangrijker dan alles wat je hebt. Maar aan die behoeften komt hij vaak niet tegemoet, omdat hij volledig wil gebruiken wat hij heeft.

Als ik in een poging iets opbouwends te zeggen over de paradoxen in het leven van de mens, en het menselijk bestaan alleen met deze paradoxen zou komen aandragen en geen oplossing daarvoor zou geven, dan zou mijn streven daardoor volledig teniet worden gedaan en zou mijn pretentie inderdaad een paradox vormen t.a.v het onderwerp. Daarom wil ik proberen daar iets tegenover te stellen.

Alles wat noodzakelijk is voor een mens wordt door zijn gevoelswereld aangetoond, niet door zijn verstand. Als je het gevoel hebt dat alles in orde is, dan kun je daaruit vermogen putten. Als je het gevoel hebt dat je genoeg hebt gegeten, dan hoef je niet meer, ook al zeggen ze duizendmaal dat je met knäckebröd nog bijzonder mager wordt. Dat doet mij denken aan die mens die vroeg, hoeveel pakjes moet ik dan nog buiten de maaltijd om gebruiken om mager te worden?

Het gaat erom dat je jezelf bent. Maar om jezelf te zijn moet je beseffen waar men je probeert te beïnvloeden. Als je die beïnvloeding stelt boven het zelf zijn, dan zul je nooit aan jezelf, je eigen leven en je eigen mogelijkheden toekomen. Wat je dus als mens dient te doen is, hoe wonderlijk het ook moge klinken, in de eerste plaats zorgen dat je elke poging om je te beïnvloeden zo goed mogelijk erkent en daarop zo bewust mogelijk reageert. Want alleen op deze manier kun je een werkelijke harmonie bereiken. Indien je je door anderen laat beïnvloeden, ontstaat er een strijdigheid met jezelf waardoor de schijn van harmonie al snel wordt verstoord door de z. g. onredelijkheid van je gedrag en de grote emotionele problemen waarmee je komt te zitten. In de tweede plaats moet je als mens niet proberen alleen rationeel te denken.

Een mens, die de rede boven alles stelt, is geneigd zijn gevoelens te onderdrukken en aan de rede aan te passen. Maar dat lukt nooit. Een mens, die redelijk denkt, castreert als het ware zijn gevoelsleven en leeft dan met alle gevolgen van dien. Een mens echter, die zijn

gevoelsleven probeert te begrijpen, zal het in zijn verstandelijke wereld kunnen inpassen zonder daardoor aan zijn gevoelsleven ook maar iets tekort te doen. Daardoor vindt hij de evenwichtigheid waardoor zijn rede in al haar beperkingen overigens een volledig bruikbaar instrument voor hem wordt.

Een mens begint te sterven op het ogenblik dat hij wordt geboren. Dat is een feit, hoe paradoxaal het ook moge klinken. Ons leven zeggen sommige mensen is een voorbereiding op de dood. Biologisch kan dat juist zijn. Praktisch is leven juist bestaan. Dan is het ook niet redelijk je bestaan te wijden aan de dood en aan datgene wat daarna komt. Leef vandaag. Want wie vandaag leeft, kent de krachten en de mogelijkheden van vandaag en zal daarmee de vorm bepalen van morgen. Maar hij, die leeft voor de tijd die komt, wanneer hij zal sterven of voor datgene wat noodzakelijk zal zijn over honderd jaar, hij faalt zozeer in het heden dat hij daarmee de toekomst onoverzichtelijk en waarschijnlijk onverbeterlijk maakt. Dat moet u zelf ook goed realiseren.

Men heeft wel eens gezegd, regeren is vooruit zien. Er is geen wonderlijker verklaring dan deze. Want als regeren vooruit zien is, dan vraag ik mij af hoe het komt dat men altijd achteraf pas kan verklaren waarom het zoveel meer heeft gekost of zo onbruikbaar is geworden, of waarom men zich heeft vergist. Ik geloof dat de mensen, die over zichzelf regeren een soortgelijke fout maken. Regeren over jezelf betekent niet vooruit zien wat je over 5 uur gaat doen. Dat betekent beheersen wat je nu doet. Het betekent inzien wat je nou bent en wat je nu betekent, niet het veronderstellen wat je over honderd jaar kunt betekenen. Leven is een voortdurende waanzin waar uit het woud van de illusie toch altijd weer een sprank werkelijkheid wordt geboren.

Leven is dolen door denkbeelden, die schijnbaar strijden met de feiten tot dat je vindt dat denkbeeld en feit elkaar wel degelijk dekken op het ogenblik dat je niet meer tracht het feit je eigen betekenis op te leggen.

Bewust leven betekent leven met feiten, die je aanvaardt en met een denken dat op feiten is gebaseerd.

Een mens kan niet leven zonder dromen. Volkomen juist. Maar als u als mens teveel droomt, leeft u niet. Indien u echter leeft, kan uw droom vaak de compensatie vormen waardoor u het leven aankunt. Vele psychologen zullen dit onderschrijven. Laten we dan nog een stap verdergaan.

De droom is een deel van ons leven en maakt deel uit van onze innerlijke werkelijkheid, die onze reactie op een uiterlijke werkelijkheid mede bepaalt. Maar dan is de droom niet iets wat buiten het heden staat of iets wat het heden voorspelt of wat met een andere wereld te maken heeft. Dan is de droom iets wat het ons mogelijk maakt beter te functioneren. Indien wij haar in de eerste plaats als zodanig aanvaarden, dan zullen wij juist daardoor gemakkelijker onze droomwereld aanvaarden zonder erdoor te worden geabsorbeerd.

Dan heb ik voor vele mensen nog een wonderlijke raad. Pretendeer nooit dat u uw naaste meer lief hebt dan uzelf, want dat kunt u niet. Degene die dit pretendeert, heeft zichzelf zozeer lief dat hij zijn meerwaardigheid over zijn naaste probeert te bewijzen door te stellen dat zijn naaste voor hem meer betekent dan hijzelf. Heb uzelf rustig lief. U kunt niet anders. U bent een mens, u denkt egocentrisch en daardoor bent u altijd in zekere mate ook egoïstisch, of u het beseft of niet. Wees bereid om alles wat voor u vreugdig en goed is met anderen te delen.

Wees niet bang om uw leed te delen met anderen, die er deel aan willen hebben. Wees niet bang uw wereldje uit te breiden buiten uw persoonlijk kringetje, uw bestaantje. Werkelijke naastenliefde is namelijk niet meer voor een ander doen dan je ooit voor jezelf zou doen. Het is gewoon datgene wat je voor jezelf begeert delen met anderen zoveel je kunt. Het is een eenheid vinden met anderen zonder daarbij jezelf minder lief te hebben.

Als je jezelf haat, dan kan het niet anders of je haat de wereld, wat je ook zegt. Begin daarom eerst jezelf lief te hebben. Want pas als je dat doet, kun je de wereld liefhebben. Dit moge

paradoxaal klinken, maar het is voor hen die een werkelijke harmonie in het leven willen bereiken de meest juiste regel die ik kan geven.

Zelfverloochening is een kreet, geen werkelijkheid. Want de uiterlijke zelfverloochening is altijd weer het hunkeren naar een innerlijke bevrediging, die u dan gelijktijdig boven alle anderen moet plaatsen. Wees maar gewoon uzelf. Wat meer is, deel datgene wat voor u belangrijk is met anderen. Dring het hun niet op, maar ontnem het hun niet. Leef gewoon met de wereld zoals ze is. Op die manier vermijdt u veel van de paradoxen van het menselijk gedrag. Op die manier vindt u een harmonie, die met de hele wereld, met de mensen en ook met geestelijke werelden en sferen kan worden bereikt.

U kunt gelukkig zijn, indien u begrijpt dat er niets is wat u niet met de wereld wilt delen en niets wat u de wereld benijdt. Die toestand is ideaal. Als u die toestand heeft bereikt, dan bent u een met de kosmos. Dan bent u harmonisch met de ziel van de wereld zo goed als met de gehele kosmische kracht en met al wat daarmee samenhangt.

Probeer nooit vanuit uzelf meer te zijn dan een ander. Maar als kosmische krachten of wereldse krachten u als het ware stuwen tot een bereiken, tot een doel, laat hen door u werken. Reageer gewoon, alsof het normaal is. Doe wat u voelt te moeten doen en ga verder. Want dit is de weg voor de mens om de paradoxen van zijn bestaan op te lossen en uit de schijn van tegenstellingen en onverenigbaarheden een eenheid te maken van de mens, die als geestelijk wezen leeft in een stoffelijke, beperkte wereld samen met de krachten van de geest, samen met de krachten van de wereld en toch zichzelf kan blijven.

LES 8 - DE GEEST AAN HET WERK

Wesak is altijd zo een beetje het symbool van wat er allemaal gaat gebeuren. De krachten, die worden uitgestort zijn natuurlijk altijd primair licht, maar er zijn randverschijnselen. Die randverschijnselen laten enige conclusies toe. Juist omdat deze wereld in haar geheel en de mensheid die daarop leeft sterk verbonden zijn met de krachten zoals we die hier in het bijzonder tot uitstorting hebben zien komen en de randverschijnselen veelal iets weergeven van hetgeen zich in de tijd gaat afspelen, zou ik deze avond over dit fenomeen het een en ander willen zeggen.

Een rode hemel en daarvoor wolken zoals sommige fabrieksschoorstenen die uitbraken giftig groenachtig. Dat is een symbool. Als je dat gaat herleiden, dan zeg je, hier is een nieuwe vitaliteit op komst; maar het is een onrustige vitaliteit. Het ergste is wel dat daarin allerlei opstandigheden tot uiting gaan komen. De mensen leven niet naar de werkelijkheid, maar naar een geloof. Een geloof echter dat niets te maken heeft met de werkelijkheid. Het is dit facet van de uitstorting van krachten waardoor ik het meest werd geboeid.

Als je de wereld ziet, dan weet je die wereld leeft, die wereld vibreert. Als je de krachten ziet, dan weet je, die krachten zijn op zichzelf zuiver. Maar op een Wesak feest is er een mengeling van de krachten van de mensheid, de krachten van de kosmos en de krachten van de aarde. Drie stromen komen samen, terwijl het levende licht (de werkelijke kracht) neerstroomt, zie je de nevenwerkingen die door die kracht ontstaan en vraag je je af, wat moet dat betekenen? Wat is er aan de hand met de wereld? Wat is er aan de hand met de mensheid?

Wel, de wereld blijkt, gezien enkele verschijnselen, waaronder een vreemde paarlemoer glans, op het ogenblik bezig te zijn met zichzelf weer op te laden. Het ziet ernaar uit dat deze aarde over enige tijd bijzonder actief zal zijn. En dan doel ik hier niet alleen op natuurrampen welke alleen maar de buitenkant betreffen, maar ook op een verandering in de kernactiviteit van de aarde. Ze wordt weer eens wakker in meer stoffelijke zin en ze krijgt meer belangstelling voor haar onmiddellijke omgeving. Dat is begrijpelijk. De aarde beschouwt normaal de mensheid wel niet als zo belangrijk (ze ontvangt alleen flarden van het gemeenschappelijk denken van de mensheid) maar ze reageert soms op zeer bijzondere verschijnselen die zich op aarde voordoen. Dan is ze wakker voor de mensheid en reageert veel sterker dan tevoren op alles wat er plaatselijk in de mensheid gebeurt. Misschien moet ik hier een vergelijking geven.

Als een vlieg rond u zoemt terwijl u slaapt, dan zult u heus wel een beweging maken om dat beest weg te waaien. Maar als u wakker bent dan wordt u door diezelfde vlieg geïrriteerd en u gaat daar achteraan. Een dergelijk verschil zou ik, gezien de tekenen in de komende periode, voor de wereld kunnen verwachten. Het is alsof de wereld zelf haar aandacht meer in focus brengt op de mensheid, op alle leven trouwens en op alles wat er zich rond en op haar afspeelt, op alles wat denkt. Het is alsof ze van daaruit van plan is nu eens even orde op zaken te gaan stellen.

Als je dat als mens hoort, dan denk je waarschijnlijk aan onmetelijke rampen e.d. Die mogelijkheid is natuurlijk nooit geheel uitgesloten, maar waarschijnlijk is het eigenlijk niet. De aarde heeft een eigen uitstraling. Die uitstraling beïnvloedt de mens. Ik ben zo vrij geweest om enkele indrukken nog even te verifiëren.

Als wij op het ogenblik het gemiddelde van de mensheid nemen, dan blijkt er een daling van energie en een stijging van prikkelbaarheid kenbaar te zijn. De kosmische krachten hebben dat wel enigszins gestimuleerd (we zitten aan het einde van een rood invloed), maar toch is dit niet zonder meer helemaal verklaarbaar.

Als we kijken naar de aarde, dan blijkt dat de eigen reactie en uitstraling van de aarde aan het veranderen zijn. Dat zijn dingen die waarschijnlijk ook in de atmosfeer tot uiting komen. Het

kan een verandering betekenen van bijvoorbeeld de gemiddelde temperatuur, maar het kan ook betekenen, en dat is heel wat belangrijker, dat er in de relatie tussen atmosfeer en aarde een verandering komt. Dat zou een lichte chemische verandering kunnen zijn. Het zou ook een verandering van ionisatie-effecten kunnen zijn. Hoe het ook zij, deze invloed zal aan de mens zeker niet ongemerkt voorbij gaan. Hij zal zich geplaagd zien voor de noodzaak om zich aan te passen aan een nieuwe situatie. Hij zal daarbij ontdekken dat elke neiging om te forceren eigenlijk alleen maar nadeel brengt. Het is een tijd waarin aanpassing voor de mens een grote slagzin wordt, een sleutel zelfs.

Een ander aspect dat opvallend was, wij zagen weer, en dat is een aantal jaren geleden ook gebeurd, bepaalde figuren in de kleuren licht. Vanuit menselijk standpunt zou men kunnen spreken van gestalten. Geen engelen, cherubijntjes zien we daar nooit. Gestalten als van wezens, van persoonlijkheden van een andere, hogere orde, die naast de lichtvloed als het ware naar beneden schenen te reiken. Ook hun kleuren vielen mij op. Er was een kleur bij van een metaalachtig lichtend blauw. Er was een andere figuur waarvan de kleur tussen rose en rood in lag. Beide figuren representeren, naar ik meen, grote kosmische invloeden, die kunnen gaan tot aan de Heren der Stralen toe. Dat zou kunnen betekenen dat bepaalde mensen op aarde, die tot een zekere straal behoren, een sterke stimulans krijgen. Metaalachtig blauw, een zekere hardheid, maar daarnaast een nieuwe vorm van logica, een nieuwe vorm van weten misschien. Naar rood zwemend rose een verandering van energiepatronen waarbij hartstocht wel eens zou kunnen omslaan in een zich vernietigend fanatisme enerzijds en een wonderlijke tederheid anderzijds.

Wanneer deze krachten zich inderdaad het komende jaar of misschien nog wel langer gaan bezighouden met de wereld, dan zou een splitsing van de mensheid bijna onvermijdelijk zijn. Maar gelijktijdig moet de aarde zelf eveneens op die kracht reageren.

De wereld is nu eenmaal niet alleen maar de stoffelijke wereld. Er zijn vele bezielde krachten in en rond de aarde. Ze hebben allen een mate van besef en een deel van hen valt inderdaad onder de genoemde stralen. Dit impliceert dat ook zij zullen reageren, en wel op dezelfde manier.

Als ik denk aan de hardheid en gelijktijdig aan het weten, dan zou dat van de aarde uit gezien "openbaring" moeten zijn. Het is alsof een deel van de natuur zich plotseling zeer logisch gaat gedragen, maar gelijktijdig een regelmaat, een hardheid krijgt waarbij het toeval bijna uitgeschakeld lijkt. Aan de andere kant zien wij dat wat wij hartstocht noemen, moed en dergelijke de vorm krijgt van tederheid. Dat zou volgens mij vooral op het element; Vuur en daarnaast op het element Lucht moeten slaan (daarin zitten de meeste krachten die er mee verwant zijn) en dat zou kunnen betekenen dat er eigenlijk veel minder gebeurt dat gevaarlijk is. Als er vuur oplaait, dan vernietigt het. Maar vuur kan ook vernieuwend werken, als het maar beperkt blijft. Ik meen dat dit verschijnsel in de komende periode sterk kenbaar zal zijn. Klimaatverandering verwacht ik op sommige punten ook. Ik heb het gevoel dat voor de streken, die zeer veel droogte hebben gekend, in het komende jaar die droogte voorbij zal zijn.

Een andere vraag is of de mensheid in staat zal zijn om die verandering van de wereld zonder meer te verwerken. Ik denk dat er bepaalde groepen zullen zijn die sterk onder spanning komen te staan. En dat zou inderdaad ook kunnen inhouden dat men nieuwe wapens ergens in de strijd werpt; dat men overeenkomsten gaat schenden; dat men een nieuwe vorm gaat zoeken van het elkaar overvleugelen. Het is mijns inziens heel goed denkbaar dat er in dit jaar bepaalde satellieten omhoog worden gebracht, die in staat zijn om met bepaalde wapens de aarde a.h.w. gevangen te houden. Dat zijn allemaal mogelijkheden, die je zo afleest in de randverschijnselen. Nu is Wesak natuurlijk maar een naam. We houden die naam maar aan, omdat het zo gemakkelijk is. Want als je iets altijd aap hebt genoemd dan kun je misschien later ontdekken dat het eigenlijk een mens is, maar dan blijf je aap zeggen. Op dezelfde manier zeggen wij dus Wesak tegen verschijnselen, die van meer kosmische aard schijnen te zijn in deze tijd dan ooit te voren,

Er is altijd al sprake geweest van iets wat wij goddelijke Kracht noemen. Maar de wijze waarop die kracht zich thans steeds meer gedifferentieerd toont, maakt haar tegelijkertijd meer benaderbaar. Maar aan de andere kant voor minder direct goddelijk. Het is alsof er ergens een prisma wordt geschoven tussen de primaire scheppingskracht en datgene wat je ook in de hogere geestelijke sferen, maar zeker ook op aarde, van die kracht van het scheppende kunt ontdekken. Er zijn bepaalde dingen, die zich scherp kunnen aankondigen. Ik zou hiervoor een vergelijking willen gebruiken.

Als je een spectraal analyse maakt, dan ga je het licht breken waardoor het in banden uiteen valt. Als je die banden zuiver genoeg kunt constateren, dan zijn er wat je noemt zwarte banden. Dat zijn elementen die wel of niet aanwezig zijn. Je kunt het al of niet aanwezig zijn van bepaalde invloeden aflezen aan de dingen, die eigenlijk niet tot uiting komen. Als je altijd alle kleuren hebt gezien en er ontbreekt een kleur, dan is dat de aanduiding van een invloed, als er dus iets niet is, dan maakt dat iets duidelijk omtrent hetgeen er wel is.

Als ik dus naar die uitstorting van krachten kijk, dan kijk ik niet alleen naar alles wat er te zien is. Ik kijk ook naar dingen die er niet zijn. En wat blijkt er niet te zijn?

In de eerste plaats. Levenskracht of levensenergie schijnt zich te wijzigen. Dat zou impliceren dat je om voldoende levenskracht in je te voelen, jij je moet afstemmen op een andere golflengte; dus een andere wijze van denken dan tot nu toe het geval was. Zeker voor zover geestelijke en zelfs psychische factoren daarbij in het geding zijn.

In de tweede plaats viel mij op, dat we een lange tijd sterke flitsen voor geweld hebben gehad; gericht geweld dus, gerichte conflicten.

Die waren er nu niet; ze ontbraken. Er moet dus iets aan de hand zijn, waardoor deze directe aanduiding ontbrak. Vooral omdat er in de nevenverschijnselen wel degelijk iets te zien was wat toch weer in de richting van geweld wees. Ook hier kennelijk een verandering van werking en van beïnvloeding.

Ik heb het gevoel dat de aarde zelf zal reageren door in een korte tijd heel veel energie te manifesteren. Ik denk ook weer aan vulkanisme en dat soort dingen, maar dat ze daarna haar gedrag sterk zal veranderen. De levensuiting, de energie omzetting, zoals die tot nu toe op aarde bestond, vormde een evenwicht. Ik denk dat dat evenwicht gaat veranderen. Ik neem aan dat die verandering van evenwicht in de komende jaren zal plaatsvinden, maar ik weet zeker dat dit jaar in ieder geval die verandering al aan de gang is.

Interessant was ook voor mij een wonderlijk iets. Laat mij de zaak in een symbool beschrijven, misschien begrijpt u dan toch wel wat ik bedoel.

Als wij ons normaal een voorstelling maken van die uitstorting van kracht, dan zien wij een altaar. Er zijn verschillende groepen, de driehoek, de vierhoek, de vleugels, en tussen driehoek en vierhoek de halve maan. Dat is de opstelling van de aanwezigen. Daar voor bevindt zich het altaar. Bij het altaar vinden wij een groep zeer machtigen uit de geest, soms ook uit de stof. Je zou je kunnen voorstellen dat er op het altaar een soort bokaal staat. Het licht (de kracht) vloeit daarin. Er is iets wat dat licht absorbeert. Deze keer echter viel er van die witte kracht enorm veel eraan; het vat liep over.

Met deze gelijkenis hoop ik u duidelijk te maken dat er energieën van de werkelijke oerkracht gaan loskomen, ook in deze wereld. Zij zullen zich in de menselijke wereld niet zo onmiddellijk kunnen manifesteren, maar ze zullen zeker op alles wat betreft het levensgebied, het astraalgebied en ook de lagere geestelijk sferen grote invloed hebben. Ik verwacht inderdaad dat heel veel mensen daardoor allerhande schokkende belevingen kunnen krijgen en dat dit ook een sterke invloed zal kunnen hebben op het gedrag en de eigen harmonie van de mensen.

Je vraagt je af, waarom eigenlijk deze Wesak? Natuurlijk, het is iets van de Broederschap en het is een oude traditie. Wat Wesak werd genoemd een tijd geleden, en nu ook nog wel, dat is eigenlijk al begonnen in de 2e Atlantische periode toen de Witte Priesters de krachten aanriepen op heilige plaatsen. Maar als traditie alleen is het simpel. Is er een communicatie waarbij we allen betrokken zijn, dan zal het geval zeer interessant worden.

We weten, de aarde absorbeert en reageert. De mensheid kan absorberen of reflecteren en reageren. En een groot gedeelte van het geestelijk leven absorbeert en reageert. Dat wil zeggen, dat vele facetten van bestaan, verzameld onder één invloed, kunnen reageren. Wat wij zien in de Wesak is een bindende factor tussen mensheid en wereld, maar ook tussen wereld, mensheid en geest. Het verbindt de ijle gebieden van bewustzijn en denken, de taal tussen de sterren met de menselijke begrippen en de menselijke poging om zich te ontwikkelen en zich duidelijk te maken in de eigen wereld. In deze band, die altijd weer anders is elk jaar, die elke keer weer anders moet worden geïnterpreteerd, is in zich de manifestatie van een blijvende relatie. Het volgende is uit de aard der zaak mijn conclusie, maar velen zijn het met mij eens.

Wesak is het kenbaar maken van een invloed, die altijd aanwezig is. Het is het opendraaien van een kraan. Waarom wordt die kraan niet steeds opgehouden? Omdat dan die kracht niet te verdragen zou zijn, het zou gewoon te veel worden. Maar ze is voortdurend aanwezig. Dat betekent dat een soort kleine Wesak voor elke mens mogelijk moet zijn. Het impliceert mijns inziens ook dat de aarde, die veel meer kan verdragen dan de mens of zelfs een gehele mensheid, in andere perioden dan die van het Wesak feest die energieën voor zichzelf kenbaar maakt en daarmee in contact is.

Wat moet je doen met een kracht zonder bron, althans geen kenbare bron bezit? Je kunt haar niet definiëren naar oorsprong. Je kunt haar alleen definiëren naar werken. Volgens mij is deze kracht voor een heel groot gedeelte oerkracht. Naar ik aanneem is het de levenskracht, die men in bepaalde systemen wel Shakti of Bhakti noemt, de kracht van de goden. Het is de essentie van het hogere bestaan, die voortdurend doordringt tot alle menselijke en alle stoffelijke verschijnselen. Het is de band tussen allerlei werelden met verschillende verhoudingen van dimensie. Die band vormt dan in wezen de weg.

Het is de weg, die ligt tussen alle stoffelijke en alle hoogste geestelijke vormen. Het is de weg, die ligt tussen alle kenbare en een groot aantal voor de mens niet gekende werelden. Je denkt haast onwillekeurig aan wat Jezus zegt, ik ben U de weg en de waarheid en het leven. Een uitspraak die altijd heel vroom wordt geciteerd.

Maar is dit licht voor ons niet een weg? Als wij leren om die kracht te aanvaarden en daarin op te gaan, dan brengt zij ons dichterbij het wezen van de aarde, zo goed als bij het wezen van de hoogste kracht. Het is wel degelijk de Weg. Het is ook leven, want zonder deze kracht en een voortdurende aanvulling daarvan lijkt mij een bestaan in de meeste werelden en sferen onmogelijk.

En dan vraag ik mij maar weer af. Is het ook de waarheid? Het is moeilijker om daarop een antwoord te geven, omdat waarheid eigenlijk relatief is. Maar indien iets gelijk inwerkt op een mens en op een wereld, dan zouden wij het waarheid mogen noemen, mits wij in staat zijn te begrijpen in welke termen het de wereld beroert en in welke termen het de mens beroert.

Ik ben altijd geneigd om mijn licht op te steken en ik ben gegaan naar een van onze hoogste instanties, een hogere broeder van Altheus. (Altheus is de afdelingsbaas van de Orde). Ik heb deze geest gevraagd, wat is die kracht als waarheid? Wat is de waarheid die erin ligt? Ik kreeg een zeer complex antwoord dat ik zeer vereenvoudigd zal weergeven in woorden.

Er is een harmonie, maar die is niet altijd gelijk voor een heelal; ze varieert. Kijken wij naar een wereld, dan is zij deel van die harmonie of ze is stervende; ze gaat in haar stoffelijke vorm te gronde. Kijken wij naar de mensheid, dan kan zij in harmonie zijn, ze kan ook niet in harmonie zijn. Als geheel ondergaat ze alleen de druk van die harmonie. Indien nu een mens in harmonie kan komen met deze kosmische invloed (deze totale invloed), dan zal hij dus een eenheid bereiken met zijn wereld maar ook met alle andere werelden van de geest, welke aan die harmonie beantwoorden.

Ik dacht onwillekeurig aan een van de magische spreuken van Salomo. Salomo was niet alleen een groot koning, hij was ook een groot magiër. Vreemd genoeg hebben ze hem dat wel eens kwalijk genomen. Salomo zei dit:

"Als de eenheid wordt bereikt (hij doelde waarschijnlijk op de elementen), dan ben ik alle dingen en alle dingen zijn mij. Als ik dan zo intens beleef als denkbaar is voor mij, gaande tot de top van mijn vermogen en de top van mijn kunnen, dan zal ik het kunnen en het vermogen bezitten van alles wat een is met mij".

Men zegt zelfs dat hij op die manier de worm Shamir heeft gevangen, die zoals u weet een duivel was die hij netjes in een ring had zitten. Hij kon daarmee elk slot openen en elke muur vergruizelen,

Dit denkbeeld heeft bij mij weer een ander denkbeeld gewekt. Het verschil in grootheid tussen een mens en een wereld ligt in het besef, niet in de werkelijkheid. Op het ogenblik dat wij in staat zijn een heelal te omvatten, zijn wij een heelal. Op het ogenblik, dat ons besef in staat is een wereld te omvatten, zijn wij een wereld. Het is ons besef dat uitmaakt welke krachten wij kunnen absorberen, hoe wij als het ware de harmonie kunnen aflezen van de oerkracht waaruit we bestaan en die ook bepaalt hoe wij tot uiting zullen komen. Die uiting zullen we dan in elke vorm kunnen gieten die we willen. Maar we zullen nooit kunnen verloochenen het niveau waartoe wij behoren.

Een mens en een geest kan gelijk zijn aan een wereld, aan een zon, aan een sterrennevel, Het is slechts het besef. Het is het besef dat de harmonie beheerst en het is de harmonie, die het opnemen van krachten en daardoor naar ik aanneem ook, van wijsheid, van begrip, bepaalt.

Ik heb de uitstorting van de krachten beschouwd en naar ik meen met het kenvermogen van iemand, die toch een redelijke mate van inwijding heeft ondergaan

Ik heb vreemde wolken zien drijven door een rode hemel. Ik heb krachten als schichten en vogels zien dartelen, zodat ik me soms afvroeg, is dit een bolbliksem of is het een hogere geest, die zich gaat manifesteren en wil afdalen naar een lager niveau? Ik heb naast de schimmige gestalten met hun kleuren sterke lijnen gezien, alsof het koorden waren. Koorden gevlochten van een mengsel van zwart en goud, gaande van het hogere, dalende tot de wereld en zich vasthechtend aan het altaar, alsof het snaren waren van een hemelse harp, die door een onbekende hand op dat moment gestemd moest worden. Er is een Grote Raad, die dat alles precies zal duiden in de termen van ontwikkelingen van wat de Orde, de Witte Broederschap en andere genootschappen zullen moeten doen in de komende tijd.

Ik heb het gevoel dat velen en zelfs de Witte Broederschap in zekere zin zich nogal wat rustig hebben gehouden in de laatste jaren. Ze hebben wel veel gedaan, maar het was allemaal meer instandhouding, een beetje restaureren hier en daar dan werkelijk het aanpakken van een volledig nieuwe taak. Dit beeld, vooral dat met die vreemde zwart gouden lijnen, met al die wonderlijke nevenverschijnselen, doet mij denken dat daaraan een einde gaat komen.

Het zou brutaal zijn vooruit te lopen op de beslissingen van de Grote Raad, maar het lijkt wel alsof hier een nieuwe wereld en misschien ook een nieuwe hemel wordt voorbereid. Nieuwe harmonieën, nieuwe krachten, maar ook iets wat licht en duister vanuit menselijk standpunt zo dicht bij elkaar brengt, dat je geen onderscheid meer ziet. Zwart en goud, duisternis en levenskracht met elkaar verstrengeld, reikend van de hoogste krachten tot op de aarde, dat moet wel iets betekenen Volgens mij moet het betekenen de levenskracht en wat nu duister heet en dat wat men vreest vloeien samen tot een eenheid. De vernieuwing is de overwinning van angst, maar ook gelijktijdig de herwinning van kracht. De wereld zal hierop antwoorden. Dat antwoord is onvermijdelijk. Hoe sterk en hoe fel dat antwoord zal zijn, wie zal het zeggen? Maar dat de wereld hierop moet antwoorden, is duidelijk.

Ook de mens zal op zijn eigen manier moeten antwoorden, al is het alleen maar omdat hij een harmonie nodig heeft met de aarde zo goed als met de geest om een werkelijke bewustwording door te maken. Voor mij betekent het dat er enorm veel wordt gedaan en moet worden gedaan.

De geest is aan het werk. Niet alleen de geest zoals ik die ken, maar veel hogere, veel lichtendere krachten zijn aan het werk. Misschien krachten, die nooit zelfs maar een vorm van beperking in de stof hebben gekend. Ja, er is werkelijk iets aan het werk. Toch voel ik niet dat

dit kritieke jaren worden. Wel meen ik, dat de ontwikkelingen enorm veel sneller zullen plaatsvinden.

Ik ben bang, dat menig mens het gevoel zal hebben in een stuurloze wagen bergaf te razen. Maar dat is niet het geval, want er is een harmonie; en die harmonie is het witte licht. En ondanks alle nevenverschijnselen zijn daar de krachten, die verandering teweeg brengen in de lotsverbondenheid van mensen, behorend tot bepaalde stralen. Er is wel degelijk doelmatigheid. Er is een plan, al kan men het niet overzien.

Deze Wesak zegt, vanaf dit moment gaat alles onvoorstelbaar snel. Zo snel misschien dat een mens het pas beseft als het al gebeurd is.

Ik heb u een beeld willen geven natuurlijk van de Wesak, maar daarnaast van de band die er bestaat tussen mens en wereld, tussen mens, wereld en geest. Want deze manifestatie van verbondenheid is niet alleen het symbool, ze is de aanduiding van een permanente werking, een permanente kracht. Ze betekent volgens mij door haar manifestatie ook gelijktijdig een aanduiding van hetgeen onophoudelijk en volgens een, niet geheel door mij gekend, kosmisch plan zich voltrekt aan de aarde en aan de mensheid.

(Wesak mei 1974)

MAGISCHE KUNST

Als wij kijken naar de kunst, dan ontdekken we dat ze eigenlijk een magisch karakter heeft. Beeldende kunst bijvoorbeeld is bezwerende kunst. Muziek is in het begin een ritme dat ten doel heeft om de mens als het ware in een roes te brengen en zo de goden te laten spreken. De dans heeft eveneens een ritueel karakter.

Als we de eerste spelen krijgen, dan zijn het eigenlijk inwijdingsspelen waarbij het spel helemaal niet zo belangrijk is voor de toeschouwer, maar wel voor degene die meespeelt, omdat hij zich in een andere persoonlijkheid, een andere rol kan verplaatsen. Zo zien we dat de kunst van origine behoort tot een tak van de magie. Nu lijkt het wel, alsof ze daaraan is ontgroeid, maar in feite blijft het nog steeds zo.

Als je goed oplet, dan zie je dat een kunstenaarswereldje altijd een enigszins afgesloten wereldje is, dat ze een soort eigen esoterisch begrip heeft. De doorsnee kunstenaar pleegt zich zo sterk met zijn werk te vereenzelvigen, dat hij wel eens vergeet dat hij ook nog mens is, waardoor hij natuurlijk menselijker is dan menig ander mens goed vindt. De situatie zouden we misschien als volgt kunnen schetsen.

Onze hele wereld, wanneer we tenminste op aarde leven, wordt bepaald door alle waarnemingen, de trillingen die ons zintuiglijk bereiken. Een kleur beroert iets in ons. Kleur kan emotie zijn. Een vorm of een lijn betekent een associatie, het zijn begrippen die in ons ontstaan. Een klank kan ons beroeren, ze kan ons ook voorbijgaan, ze kan ons koud laten. De combinatie van klanken betekent dus, een omzetting van auditieve trillingen in allerlei emotionele waarden.

Als we te maken hebben met het gesproken woord, dan is dat precies hetzelfde. Als de een spreekt dan is dat lang niet hetzelfde als een ander spreekt, want er is een verschil in intonatie, een verschil in wijze van uiting. De persoonlijke held komt anders naar voren. Zelfs Hamlet, die door zovelen is gespeeld, wordt zelden precies hetzelfde uitgebeeld. Ieder vindt toch weer een andere manier om zich af te vragen, "Te zijn of niet te zijn?" En dat komt doorgewoond omdat de meeste mensen niet weten wat ze zijn. Ze denken dat ze iets zijn en daarom trachten ze op een andere manier duidelijk te maken dat zijn of niet zijn, een grote vraag is.

Hier zou ik misschien meteen kunnen aanhaken aan bepaalde dichters. Shakespeare is een dichter, althans hij is het front van een aantal dichters. Vondel is een dichter. Deze mensen zoeken iets in een ritme. En ook dat kunnen we terugvinden. Als we ons bezighouden met de ritmiek van het woord, dan blijkt dat we niet eens zo heel sterk op metrum en dergelijke behoeven te letten. Het gaat er alleen maar om wat voor indruk we bereiken. Iets waarvan de Orde gretig gebruik maakt. Het Schone Woord is helemaal geen gedicht, maar het klinkt als

zodanig. En omdat het de mensen via trillingen en ritme aanspreekt, vinden ze het ontzettend mooi, terwijl het vaak eigenlijk niets betekent zonder die emoties. Een magisch karakter dus. Ik meen dat je in het magische vooral de nadruk zou moeten leggen op het feit dat de mens, die werkelijk kunstenaar is, zich in zijn kunst van zichzelf vervreemd. Hij zegt misschien, ik ben meer mijzelf, maar dat is niet waar. Je schakelt grote delen van jezelf uit en projecteert een voorstelling in de kunst. Daarmee wijzig je je harmonische verhouding tegenover de mensheid, tegenover de kosmos, tegenover de wereld.

Er is iemand geweest, die een gedicht heeft geschreven over de schoonheid van de atoom explosie bij Hiroshima. Het is inderdaad van een ontstellende schoonheid, maar het is ook een ontstellend geweld, het is een verschrikking. Wat kies je uit dat schouwspel? De kunstenaar kiest daaruit een bepaald aspect en wordt blind voor de rest. En doordat hij blind is voor de rest, kan hij eigenlijk voor degenen die rond hem zijn bepaalde dingen oproepen uit de werkelijkheid.

Een kunstenaar is over het algemeen een nogal sensitief mens. Als je dat namelijk niet bent, dan kun je hoogstens jezelf spelen. Er zijn natuurlijk wel mensen die daardoor rijk worden. Maar dat is hetzelfde als sommige mensen die in de politiek gaan; zij spelen ook voortdurend zichzelf. Het is echter een rol, die ze spelen. Een werkelijk groot kunstenaar kan clown zijn, hij kan pierrot zijn, hij kan mens zijn, hij kan God zijn. Hij kan alle dingen zijn, omdat hij ze aanvoelt. En ze aanvoelend schakelt hij zichzelf uit en wordt datgene wat hij uitbeeldt. En of hij dan op het toneel staat of een doek maakt of een vorm boetseert of uit klanken een bouwwerk optrekt dat maakt verder niets uit. Hij is zichzelf niet meer.

In de wereld denken we altijd dat we onszelf zijn. Maar in wezen reageren wij volgens regels, die we zelf hebben geschapen plus de wetten (de regels) die de wereld ons oplegt.

Rond de hele wereld is die sfeer (de atmosfeer) en ook de aura van de aarde. En als de aarde de koude koorts heeft dan loopt de hele mensheid te rillen. Maar de kunstenaar zegt, die rilling heeft een ritme. Hij denkt dan niet meer, ik heb het koud, maar hij pakt dat ritme en maakt er wat uit. Dan kan dat mijnentwege, een bolero of een statige pavane worden. Altijd weer worden wij geleefd door de wereld. Pas op het ogenblik, dat wij ons weten los te maken van wat de wereld van ons maakt en een aspect kunnen kiezen uit onze erkenning, uit onze beleving en dat ons hele wezen en onze relatie met alles kunnen laten domineren, veranderen wij.

In de oude inwijdingsspelen in Egypte gold een eigenaardige zinsnede.

“Hij die Osiris is (degene die de rol speelde in het mysteriespel, bij de Isis cultus was dat gebruikelijk), hij zal nooit meer dezelfde zijn”.

Daarmee bedoelden ze, je kunt een god spelen. Maar wil je die god uitbeelden, dan moet je ergens één zijn met die god, met jouw voorstelling van die god. Heb je dat eenmaal beleefd in jezelf, dan kun je nooit meer datgene zijn wat je voordien was. In het scheppen verander je jezelf.

Het wonderlijke is dat de aarde daar ook op reageert. Als we nu kijken naar de grootste magiërs van alle tijden, dan blijkt dat die mensen reageren op de wereld op een wonderlijke manier. Ze pakken er als het ware aspecten uit en ze zijn er één mee. Het is niet, die wolk is sterker dan de zon, laat mij die wolk dan zijn. Het is gewoon, een wolk drijft voorbij. Ik ben een wolk en als wolk zie ik alles. Als ik terugkeer tot mijn mens zijn, dan heb ik toch die wereld gezien.

De hele kosmos rond ons is bereikbaar. We zijn niet gebonden aan de wereld of aan de voorstelling van die wereld. Ons eigen voorstellingsvermogen is op de wereld en op de termen van de wereld gebaseerd. Maar soms breken wij daar doorheen en dan zien we het anders. Om een kunstenaar te citeren:

“Ik keek naar de wereld die was; en ze was een leegte.

En ik stond alleen in een leegte, zonder iets.
Toen dacht ik aan mijzelf.
Ik zag mijzelf bijna verdwijnen.
Toen dacht ik aan al datgene wat in mij was en ziet,
ik stond in een nieuw landschap vol van schoonheid”.

Wandelen in de tuinen van de geest dat is eigenlijk wat je doet, als je kunst, bedrijft. Je kunt erom lachen. Je kunt zeggen, ach, kunstenaar zijn is ook een vak. Je kunt zeggen, magie in de kunst, laat me niet lachen. Het gaat er maar om dat je iets goed doet. Maar je kunt het niet goed doen, als je niet dat vreemde, dat magische hebt.

Tegenwoordig zijn het oude Variété, het chanson en dergelijke er niet meer. Vroeger had je misschien tien soubrettes. Er was één bij die misschien nog minder stem had dan de anderen, maar als die zong, dan deed dat je wat. Ze had, wat men noemt, persoonlijkheid. Die persoonlijkheid was veel belangrijker dan de vaardigheid. Als je de zaak nader ging bekijken, dan was het meestal een heel eigenaardig mens. Als ze zo een lied zong, dan leefde ze dat, dan was het een en al smartlap. Maar zodra stond ze er buiten, dan dacht ze niet aan de smart maar wel aan de centjes. Die persoonlijkheid kwam voort uit het feit, dat ze zich wist los te maken van alles wat ze was. Als ze zong, dan was ze haar liedje.

Zo heb je ook mensen op een variété toneel. Ze brengen hun nummer misschien slechter dan een ander, maar ze overrompelen het publiek. Het is alsof ze hun prestatie eigenlijk aan die mensen opleggen. En in dat opleggen schijnt het of hun nummer verandert. Niet alle grote nummers zijn de meest succesrijke nummers geweest in mijn tijd. Ik zeg dit alleen maar om duidelijk te maken, het is een overdracht. Die overdracht is niet alleen de kunst. Het is ook iets wat er achter staat. Het is een soort suggestie, het opleggen van een eenzijdigheid, het uitschakelen van allerlei menselijk, kritische normen om daarvoor iets anders in de plaats te stellen.

Wat doet nu de magie? De magie verandert de werkelijkheid. De magiër is iemand die een soort tweede werkelijkheid accepteert en zegt, dit is waar, en dan levend in die werkelijkheid handelt volgens zijn wetten zoals hij ze in die werkelijkheid ziet en zo gevolgen veroorzaakt, die volgens zijn wereld onmogelijk zouden zijn. Daarom kun je zeggen, kunst is magisch Daar kun je wat uit leren.

Wij zijn meestal druk bezig, als we op aarde zijn om vooral onszelf te zijn. Maar moeten we dat eigenlijk wel doen? Is het niet veel belangrijker dat we, al is het maar voor een ogenblik, ons God voelen om te weten wat het is om God te zijn? Dan zullen we nooit meer dezelfde zijn. Is het niet belangrijker om, al is het maar een ogenblik, te leven in de visie van een andere wereld, van een andere wetmatigheid? Want als we terugkomen, dan zullen we nooit meer zo gebonden zijn aan de sleur en de wetmatigheden van het leven.

U kunt dan zeggen, waar blijft dan alle orde? De mens is dol op orde tenminste bij anderen. Orde kan er niet helemaal zijn. Een kunst die ordelijk is, is geen kunst meer, tenzij ze uitgaat van een eigen orde, verschillend van alle andere orde, zoals die door de mensen wordt beschouwd. Dan is ze wel weer kunst, omdat ze een eigen wereld schept.

Nu leven we op aarde, als we mens zijn, in de aura van de aarde. Wij leven dus in een geestelijk levensklimaat. Wij leven ook in een menselijke wereld, die ons nog alles suggereert. Wij leven bovendien met een bepaalde opvatting van onszelf en dat is weer een verdere beperking. Zo zijn we eigenlijk gebonden, niet alleen aan handen en voeten, maar zoals Gulliver aan elke haar zit een touw en we liggen plat vastgebonden. We kunnen niets doen. Maar in ons leeft de vrijheid. In ons leeft het vermogen om niet alleen maar te denken aan de aarde. Die aarde mag doen wat ze wil. Maar als ik mij één kan voelen met haar, dan blijkt dat, wat bij mij belangrijk lijkt, dat eigenlijk helemaal niet is. Voor de aarde is het leven anders. Maar als ik er iets van kan voelen, dan kan ik de aura van de aarde als het ware proeven. Ken ik die eenmaal, dan zal mijn relatie met de wereld nooit meer dezelfde zijn. Dan ben ik niet meer gebonden aan iets wat mij van bovenaf wordt opgelegd, dan zie ik vele mogelijkheden.

Ik zit niet meer vast in een web, maar sta te midden van vele gangen en ik weet waar ze heen leiden. Ik heb als het ware de landkaart in mijzelf.

Toch is het wonderlijk. Je hebt toneelspelers die een bepaalde rol instuderen en daardoor in hun persoonlijkheid en reactie veranderen. Ze zijn bezig met een rol en het lijkt alsof ze naar die rol toe groeien, of ze tijdelijk de eigenschappen overnemen van de persoon die ze uitbeelden. Dit is natuurlijk beperkt. Maar doen wij eigenlijk iets anders?

Wij leven naar onze verwachting toe van wat eens wel zal komen en daardoor conditioneren wij. We reageren zo dat onze verwachtingen wel waar zullen worden. Er zijn mensen die zeggen, alles is grijs. Zij rijden in een bus door de bollenvelden en kijken naar die ene grijze foto die voor hen hangt. Dat is niet nodig, want het geheel van de mogelijkheden van de wereld is beperkt. Ook de mogelijkheden van de mens zijn beperkt. Maar er zijn wegen in, er zijn mogelijkheden in. Ik kan daarin mijn eigen melodie, mijn eigen ritme vinden. Ik kan begrijpen wat die totaliteit is en zo mijzelf waar maken zonder precies gebonden te zijn aan die voorstelling. Mijn voorstelling kan veranderen en dan verander ik.

In een mysteriespel van de Isis-cultus komt een eigenaardige zinsnede voor in een van de rollen.

“Verdeeld ben ik. Mijn broeder heeft mij wel verslagen,
maar ik leef in de geest van hen die mij zien.
Zo heeft mijn zuster-moeder mij gevonden en tot eenheid gebracht.
En één geworden nu uit de verdeeldheid, ben ik eeuwig.
Niet verslaan meer zal mij duisterling.
Niet meer vinden zal mij noodlot.
Mijn weg voert door de hemelen en door de grotten van de dood.
Maar gaande met het schip ben ik totaliteit
en leef in elke mens.
En zo ge ooit tot mij ontwaakt, voorwaar, Osiris zijt ge”.

Degene die dat doormaakt zegt, juist omdat ik kapot ben gegaan aan alles, omdat ik verslagen ben, daarom ben ik nu wat ik kan zijn. Want wat ik was, was belangrijk genoeg om voort te leven. En uit wat voortleefde is mijn eeuwigheid gebouwd. Dan zit je hiermee dicht bij filosofie. Zegt niet een Franse filosoof in ongeveer 1800:

"Wie droomt van onsterfelijkheid, wordt sterfelijkheid herinnering, het is de onsterfelijkheid. Want de herinnering leeft voort als ze niet verklemt, blijft dat wat reeds is heengegaan”.

Deze filosoof zegt precies hetzelfde. Het magische begrip is, als ik leef in anderen, dan kan ik misschien nog wel teloor gaan, ik zal mijzelf misschien niet direct kunnen terugvinden, maar ik zal terugkeren. Want uit de herinnering kan ik bijbouwen wat ik ben geweest, kan ik zien wat ik nu ben en ik kan als het ware mijn nieuwe rol vereenzelvigen met degene die de rol draagt; en dat ben ik pas helemaal echt.

Er was een leerling van Johann Sebastian (Bach); een van de medezangers van de Kaffecantate. Deze heeft een vreemd stukje gecomponeerd dat bestaat uit een afwisseling. Hij gaat namelijk van een eerste moviment over naar een groeiend accoord in majeur, breekt af, hervat hetzelfde accoord in mineur, bouwt het op als een melancholie en komt door verandering van maatindeling tot een totaal andere weergave van dezelfde melodie. Hij breekt de compositie af op het ogenblik dat het weer dreigt te groeien naar majeur en herhaalt dan hetzelfde in duplo, dus de mineur en de majeur melodie gaan als het ware tegen elkaar in. Het wordt een meerstemmigheid. En uit die meerstemmigheid komt dan één groot accoord en dat klinkt op, het zwelt aan en dan wordt het opeens afgebroken. Je zou dat moeten horen om de magie ervan te begrijpen. Dat is nu precies de mens. De mens heeft een totaliteit die kosmisch is. Hij heeft een realiteit die stoffelijk is. Nu is de kosmische melodie iets wat in de meeste mensen wel leeft; hun droomwereld is daarop gebaseerd. Het is het eerste zoeken naar een oplossing (in majeur). De mineur melodie is dan de materiële onmogelijkheid. Dan komt het

magische ogenblik waarin je je geestelijke voorstelling en je mogelijkheid a.h.w mengt tot nieuwe persoonlijkheid; en dan blijkt dat het twee stemmen zijn van een melodie. De melodie en de tegen melodie versmelten en je krijgt de explosie van de erkenning, de magische bewustwording in jezelf.

Wat ik heb geprobeerd u duidelijk te maken is dit; Je bent niet slechts wat je bent volgens de omstandigheden, maar je bent ook wat je voelt te zijn. Als je wat je voelt te zijn, kunt waarmaken, hoe dan ook, dan verandert daardoor je relatie met de werkelijkheid. Dat is het magische aspect waaruit de kunst is voortgekomen. Uitbeelding en werkelijkheid zijn ergens identiek in de mens. Maar daardoor ontstaat er een harmonie met het uitgebeelde buiten de mens. Dat hebben de primitiefste jagersvolkeren al aan gevoeld. Daarvoor hebben ze hun dansen uitgevoerd om de afbeeldingen van de dieren waarop ze jaagden. Daarvoor hebben ze hun grottekeningen voor een groot gedeelte gemaakt. Daarvoor hebben ze hun goden aangeroepen.

Datzelfde bestaat voor ons nog.

De aarde heeft een totaliteit van uitstraling waarin wij schijnbaar gevangen zijn. Maar als wij ons daarvan kunnen losmaken en een nieuwe mens worden, al is het maar voor een ogenblik, dan zien wij onze samenhang. Wij beleven onze mogelijkheden anders en daardoor worden wij als het ware vernieuwd. En dan is het maar de vraag in welke zin wij die vernieuwing willen voortzetten.

Zetten wij die vernieuwing voort in de richting van het oude, dan gaan wij eraan ten onder. Zetten we die echter voort in de richting van een steeds groter begrip, gepaard gaande met een steeds grotere aanpassing aan alle harmonieën, dan domineren wij de wereld, de aarde en zelfs het menselijk lot, en komen wij tot een geestelijke vrijheid, een geestelijke bewustwording waardoor we één kunnen zijn met de kosmische waarde die voor de aarde zowel als voor ons geldt.

DE OMGEKEERDE WERELD

Keer de wereld om en wat is ze? Ze is blijft de wereld. Je kunt denken dat de wereld anders is, maar de wereld is zich zelve. Maar als ik mij zelve omkeer, verandert de aantrekking en de werking van de wereld op mij.

Als ik spreek over de omgekeerde wereld, dan kan de wereld zich niet keren, maar ik kan mij keren ten aanzien van de wereld. En door de wijze waarop ik de wereld anders zie, beleef ik haar anders. Haar betekenis wordt mij op een andere manier duidelijk. Zei Tjil Uylenspiegel niet reeds, kijkend tussen de benen door, wat is de wereld vandaag anders. Zo geldt dat voor ons ook.

Wij moeten leren de dingen eens een beetje anders te zien. En dan lijkt het alsof wij in een omgekeerde wereld leven. De mensen die roepen om orde, orde, zullen zeggen; de wanorde van de anderen is de omgekeerde wereld. Maar diezelfde wanorde is een vorm van orde, alleen tegengesteld aan het begrip van anderen.

Begrijp, dat de wereld niet anders is. Er is geen omgekeerde wereld, maar er is een ommekeer in je relatie met de wereld.

Hij, die altijd meeleeft met de tendens die in de wereld leeft, zal nooit een omgekeerde wereld kennen. Maar hij die zich losmaakt van de tendensen van de wereld ofwel achterblijft bij haar ontwikkeling, dan wel erop vooruit loopt, hij zal spreken van een omgekeerde wereld, want hij denkt dat zijn oordeel de wereld bepaalt. In feite zegt hij alleen maar, dat is de wereld voor mij.

LES 9 - TUSSENBALANS

Als wij de wereld bekijken zoals die er op het ogenblik bij staat, dan vallen ons vele eigenaardige dingen op. Bijvoorbeeld het luchtverkeer neemt toe, maar gelijktijdig blijkt dat steeds meer luchtvaartondernemingen in feite op gemeenschapskosten draaien. De TWA (Transworld Airlines) bijvoorbeeld heeft dit jaar een tekort van 250 miljoen gulden. Ze hebben dat in het afgelopen jaar gehad, voor dit jaar is dat nog niet bekend, daar komt nog wel wat bij. Vier grote ongelukken waarbij 690 passagiers betrokken zijn, gedood zijn er ongeveer 48. Dat is een eigenaardige situatie. Waarom? Overal willen de mensen voor hun prestige kennelijk luchtverkeer. Gelijktijdig maken ze overal rommel.

Laten wij eens kijken in de politiek. Wij hebben heel wat werk gehad om Nixon te overtuigen dat hij de banden moest publiceren. Dat werkte in ieder geval.

Inmiddels zitten wij ook met grote moeilijkheden in China. In China schijnt een aflossing van de wacht nu bijna onvermijdelijk te zijn. Ook daar moet men ervoor zorgen dat het niet te dwaas gaat worden.

Verder is er een toenemend aantal fabrieken op deze wereld die zich toeleggen op de productie van allerlei explosieve middelen, aandrijfstoffen, liquide gassen, die ook voor strijdmiddelen bruikbaar zijn. Wij hebben er tot nu toe drie van opgeruimd, maar we kunnen dat niet onbeperkt blijven doen. De mensen zouden er zelf wat aan moeten doen.

Wat de vervuiling overal betreft, we hebben eraan gedacht om eens een bepaalde rivier wat te helpen. Er is een mogelijkheid tot algengroei en als we dat nu tot een lekkere dikke smurrie konden laten worden, dan zou dat misschien wel helpen. Uit zichzelf doen de mensen er niets aan. Terwijl ze aan de ene kant ijveren voor het milieu, gooien ze aan de andere kant hun rotzooi in de gracht. Dus heel erg goed zit het niet.

Misschien zouden wij naar het gedrag van de mensen moeten kijken. In het afgelopen jaar in Nederland, ouderen aangevallen door jongeren zonder bekende redenen en zonder beroving; 129. Aantal gevallen van verkrachting; 723. Aantal gevallen van kleine diefstallen, gerekend over het gehele land, inbegrepen autodiefstallen en winkeldiefstallen; ongeveer 120.000. Verkeersovertredingen in het afgelopen jaar, ca. 90 miljoen. Respect voor wet en orde is er kennelijk niet bij.

Laten we eens kijken wat men daartegenover heeft gepresteerd. Politie optreden over het algemeen onvoldoende. Uitrusting van de politie over het algemeen onvoldoende. Personeelssterkte van de politie over het algemeen onvoldoende. Er wordt voor de hoofdstedelijke politie, waarvan ongeveer 60% van de benodigde sterkte aanwezig is, aan middelen veel te weinig uitgetrokken. Zou men alleen het bedrag dat onrechtmatig wordt opgegeven voor doeleinden van de universiteit erbij hebben, dan zou men het politiekorps wel kunnen uitbreiden.

Als ik dit allemaal bekijk, dan vraag ik mij af, zijn de mensen gek geworden? Wat is er aan de hand? Maak ik de balans op dan zie ik, tegenover al die dingen staat ook weer dat steeds meer mensen zich bewust worden van hetgeen ze voor een ander moeten doen. Steeds meer mensen zoeken hun eigen wegen te vinden en steeds minder mensen zijn geneigd overmatig energie te verbruiken zonder dat er enige reden voor is. Steeds meer mensen beginnen besef te krijgen dat hun burens ook wel eens iets nodig zouden kunnen hebben en dat het niet voldoende is ze alleen goedendag te zeggen. Steeds meer mensen komen tot het besef dat vrijheid voor de medemens het hoogste goed is en dat hij daar recht op heeft, zelfs als hij een andere huidskleur of een ander geloof heeft. Dus ziet het er wel weer goed uit. Maar als je die met elkaar vergelijkt, dan kom je tot de conclusie:

Door gebrek aan orde en bij gebrek aan bewaking van de orde zijn er orde excessen ontstaan die steeds toenemen over de gehele wereld. Gelijktijdig is er een grotere bemoeiing met de

medemens en in vele gevallen is die inderdaad gericht op de grotere vrijheid van de medemens. Iets zeer interessants. Dit zijn summie feiten wat de mensen betreft.

Wat doet de aarde zelf? De aarde bouwt op het ogenblik zeer grote spanningen op; o.a. bij Japan en bij de Andreas trench. Er zijn tevens lichte verplaatsingen van magmahaarden te zien. Dit doet veronderstellen dat er binnenkort weer vulkanische verschijnselen van enigerlei aard zullen optreden. In enkele gevallen vraag je je af of dat niet een tragische gebeurtenis zou kunnen worden, omdat enkele van die vulkanen tamelijk dicht bij bewoonde gebieden liggen.

De aarde blijkt verder nogal onvriendelijk te reageren op de mentaliteit van bepaalde landen. Het is opvallend dat deze reactie zich onder meer gaat manifesteren juist in Zuid-Amerika. Daar moeten natuurrampen gebeuren, dat lijkt onvermijdelijk. Er is daar een enorme veldverdichting. Wat moeten wij verder nog verwachten? Natuurgeesten blijken eveneens in bepaalde gevallen te zullen ingrijpen. Hier moeten wij rekening houden met het feit, dat ze zich vooral zullen manifesteren in die delen van de wereld waar ze lange tijd nog betrekkelijk vrij zijn geweest van voor hen storend menselijk denken. Wij moeten aannemen dat door hun ingrijpen er ook nog een aantal onaangename en misschien vreemde verschijnselen veroorzaakt worden in Afrika. Ik verwacht daar dan ook een ervaring van magie en mogelijk de stichting van een overigens niet lang levende nieuwe religie.

Verder verwacht ik een aantal eigenaardige gebeurtenissen in Australië. In de binnenlanden vooral schijnen er ongewone situaties voornamelijk op weerkundig gebied tot stand te kunnen komen. Soortgelijke verschijnselen waarbij natuurkrachten, ik denk hier vooral aan vuur en watergeesten, een grote rol kunnen spelen, kunnen ook optreden in het noordelijk deel van Canada en in een deel van Alaska.

Het ziet er naar uit dat de bezielende krachten van de aarde en ook de aarde zelf de onevenwichtig aanvoelen die in deze tijd bestaat. Het is te verwachten dat zij op hun manier daar iets aan zullen doen. Wat het precies gaat worden, kun je nooit met zekerheid zeggen. Wij kunnen proberen dit vanuit de Witte Broederschap te leiden. We kunnen proberen daarin veranderingen tot stand te brengen, maar wij kunnen het niet helemaal veranderen.

Het is mogelijk dergelijke veranderingen van tevoren te zien. Er is dan een verandering in de uitstraling op dat terrein. Vooral als er natuurgeesten bij betrokken zijn, dan kun je die uitstralingen tamelijk eenvoudig verklaren. Het is moeilijk om dat helemaal duidelijk uit te leggen.

U kent waarschijnlijk wel het begrip van de Kirliaanse fotografie. Dat is een zogenaamde aura- of lichaams- of celstralingsfotografie waardoor een bepaald veld wordt geprojecteerd op het levende organisme en dat wordt dan gefotografeerd. Bij deze fotografie ziet men een soort aura. Het blijkt onder omstandigheden zelfs mogelijk werkelijk delen van de aura te fotograferen. Als men nu bij die aurafotografie een kleurenfilm gebruikt, dan ziet men dat de vinger van een gezond mens een tamelijk diep blauwe uitstraling heeft die ongeveer een halve diameter van de vingertop aan beide kanten uitsteekt. Als men diezelfde mens nu een paar borrels laat drinken, dan blijkt dat die uitstraling groter wordt. Ze straalt nu 1 tot 1 1/2 diameter naar alle kanten van de vingertop. Gelijktijdig zien we dat een lichtgeel veld, geënt in het midden van de uitstraling, zich aarzelend manifesteert, terwijl naar mate het alcoholgehalte hoger wordt daar omheen een heel zacht roze rand zichtbaar wordt. Dit alles is geconstateerd en ook gepubliceerd.

Als wij nu met deze dingen rekening houden, dan kunnen we met de Kirliaanse fotografie veranderingen in een bepaald geheel constateren. Het is zelfs zo dat als we de vingertoppen van een aantal mensen nemen die allemaal een grotere of kleinere blauwe uitstraling hebben en er is er een bij wie we een rood vlak in de uitstraling zien, dan kunnen wij er bijna zeker van zijn dat die mens ziek is of het binnenkort wordt. Ook dat is door middel van 10.000 proeven geconstateerd. Ik vertel u dit alles alleen maar om u duidelijk te maken hoe het in elkaar zit.

Als ik nu naar de wereld kijk en er zijn natuurgeesten aan het werk, dan hebben ze een normale uistraling. Zien wij bijvoorbeeld een watergeest aan het werk, dan is de uitstraling daarvan zeer lichtgroen tot zilver. Treedt daarin een verkleuring op in de richting van blauw, dan moeten wij rekenen op een grote verandering van ingrijpen, van werking. Die natuurgeesten hebben hun relatie met het water veranderd en dat betekent een stormvloed. Het kan onder omstandigheden wervelstormen betekenen, maar het kan ook betekenen, en dat is soms heel belangrijk, dat er op één bepaald punt enorme wielingen (draaikolken) zullen optreden.

Zien wij nu gelijktijdig dat de vuurgeesten in de aarde eveneens van uitstraling veranderen (normaal hebben ze een kleur tussen fel geel en geel oranje) en deze kleur vlammen gaat vertonen en schichten van blauwig wit licht met eventueel een arcering van heel diep rood, dan kunnen we aan de hand daarvan zeggen, hier is iets aan de hand.

Er is in de uitstraling wit. Er is dus een overmaat aan energie op dit moment en gelijktijdig een zwakte punt waarop deze vuurgeesten zich gaan manifesteren of hun krachten laten uitwerken. Zie ik een arcering van rood, dan is het bijna zeker dat deze entiteiten op de een of andere manier zich gaan manifesteren via een vulkanisch verschijnsel. Zie ik een arcering van rood zonder witte schichten in de eigen kleur, dan zal er een bosbrand zijn. Hier is een kleinigheid aan de hand, maar zij gaan zich daaraan zat vreten.

Als wij de wereld van bovenaf bekijken en we letten op al die stralingsschakeringen, dan kunnen we in heel veel gevallen een aardige diagnose stellen.

Nu heeft de aarde zelf ook een uitstraling. Blauw zwemend naar groen. Indien er in die uitstraling veranderingen komen, dan betekent dat dat de hele aarde gaat veranderen; dat de aarde haar relatie met de omgeving gaat herzien en dat ze zo actief wordt dat de gehele wereld daarbij betrokken zal zijn. Dat hebben wij echter, om u gerust te stellen, nog niet geconstateerd. Het einde van de wereld is wel aangekondigd, maar het komt voorlopig niet. Wij zeggen hier, dit is een beeld van krachten die daar leven. Maar er zijn ook ziekelijke verschijnselen.

Als ik zeg dat die natuurkrachten zich vooral zullen uiten in Afrika en Zuid-Amerika, dan zeg ik dit omdat ik hun stralingen daar sterk geconcentreerd zie. In die uitstralingen zijn hier en daar bepaalde vlekken zichtbaar. Op grond daarvan zouden we moeten aannemen dat Zuid-Amerika vooral met water en met luchtgeesten te maken zal krijgen. Dat zou wijzen op geweldige stormen maar ook op overstromingen.

Kijken wij naar Afrika, dan zien wij daar luchtgeesten, maar die reageren kennelijk zeer onstabiel. Er is een bijna spiraalvormig patroon zichtbaar dat zich op dit moment beweegt naar het in het midden van Afrika gelegen deel van Kongo (Timboektoe). Dat zou erop wijzen dat hier grote veranderingen komen en dat de luchtstromingen daartoe bijdragen. Ik zie geen abnormale straling bij de watergeesten. Dat zal dus niet veel invloed hebben, al zal er met die luchtstroming hier en daar wel regen vallen.

Wat mij wel opvalt is, dat ik in het groen van de aardgeest zwarte vlekken zie. Deze stippen duiden volgens mij aan dat er met de aarde iets niet in orde is. Maar het zijn aardgeesten, het zijn natuurgeesten. Wij zouden op grond hiervan moeten verwachten dat er in de plantengroei grote veranderingen kunnen plaatsvinden, maar dat er ook bepaalde ziekten bij de planten en bij het vee kunnen uitbreken. Of de mensen daarvan verschoond zullen blijven, weten we niet zeker, maar waarschijnlijk lijkt het ons niet. Als we dat zo beschouwen, dan krijgen we een beeld van wat de wereld is en wat ze doet.

Nu heeft u naar ik aanneem de vorige les nog nagelezen. U heeft gehoord wat de Witte Broederschap op het Wessak feest heeft waargenomen. U weet uit ervaring dat de Witte Broederschap op grond daarvan een bepaald actieplan opstelt. Maar dat actieplan is altijd weer gebaseerd op datgene wat bestaat. Wij moeten werken met de middelen die we hebben. Die middelen zijn voor een groot gedeelte de vreemde spanningen, die in een bepaalde kleur voor ons zichtbaar worden en die overal op de aardkorst aanwezig zijn.

Je kunt een dergelijke spanning versterken; dan verheft zich het effect. Je kunt ook proberen zoveel mogelijk spanning weg te nemen. In die gevallen wordt het effect aanmerkelijk kleiner dan het normaal geweest zou zijn. Je kunt dus niet alle effecten teniet doen, maar je kunt ermee manipuleren.

Die manipulatie is in de afgelopen jaren niet onaardig geslaagd en voor een tussenbalans zou ik willen zeggen, wij hebben deze grote fase van verandering waarin de gehele wereld zich bevindt tot nu toe redelijk in de hand kunnen houden.

Kijk ik naar wat nu voor ons ligt, kijk ik naar de uitstralingen van de Wessak en de uitstraling van de aarde, dan vraag ik mij af of ons dat helemaal zal kunnen gelukken. Want de spanningen in de mensen kun je als geest niet beheersen; die zijn velerlei. Eigenlijk moeten de spanningen van de mensen alleen gecompenseerd kunnen worden op geestelijk niveau. Waar een mens ontvankelijk is voor geestelijke waarden, daar kun je veel compenseren. Daar kun je als geest voor zorgen dat die mens een mate van evenwichtigheid behoudt, dat hij niet overprikkeld raakt op welk gebied ook, dat hij aan de andere kant ook niet in een stupor vervalt. Maar het aantal mensen dat geestelijk openstaat, al neemt het steeds toe, is betrekkelijk klein. Een groot aantal mensen is helemaal afgesloten. Ik zou u een aantal staatslieden, grote magnaten e.d. kunnen noemen waar je geestelijk nog niet eens inkomt met drie ladingen dynamiet, laat staan met een vriendelijke boodschap. En juist deze mensen hebben een grote invloed op het verloop der dingen. De gang van zaken wordt bepaald door mensen, die op het ogenblik het heft in handen hebben; en daar doe je niets tegen.

De grote illusie op deze wereld is nog steeds dat geld belangrijk is en niet dat leven belangrijk is. Veel van de waarden die bij geld behoren, heb je nodig om te leven, dat ben ik met u eens. Maar de belangrijkheid van geld zou moeten afnemen in plaats van toenemen. Toch is dat laatste het geval. Dat betekent dat, als we een tussenbalans opmaken, de fictieve waarden eigenlijk een groot gedeelte van de feitelijke waarden van deze wereld beheersen. En nu denk ik heus niet alleen aan banken die industrieën beheersen. Ik denk gewoon aan het feit, dat geld alle waarden kan kopen die op zichzelf wel belangrijk zijn, maar die alleen belangrijk zijn binnen hun milieu. Er is een soort ecologie van de geest.

Die ecologie van de geest vraagt dat de mens een mate van zelfrespect heeft, dat hij een mogelijkheid tot zelfuiting heeft, dat hij niet strijdloos is, want hij moet in een strijd zichzelf aan zichzelf bewijzen, en dat zou het best zijn in de strijd om het bestaan. Indien een van die factoren gaat ontbreken, wordt verschoven of het gevoel van waardigheid kan worden gekocht of verkocht, dan ontstaat er een onevenwichtigheid in de mensheid.

Een dergelijke onevenwichtigheid bestaat er tegenwoordig in zeer grote mate. Het aantal gevallen van omkoping, van profiteren van de gemeenschap (belastingontduiking reken ik er eenvoudigheidshalve ook maar bij), het profiteren van anderen tegen alle regels in neemt zo enorm toe, dat hierdoor alleen al kan worden gezegd, de menselijke samenleving is zeer instabiel. Een enkele factor kan haar aan het wankelen brengen. Als er op dit ogenblik één bepaalde gebeurtenis is die de mensheid in verwarring brengt, dan kunnen wij er zeker van zijn dat morgen niet alleen alle banken met een grote crisis te maken hebben en voor een deel zullen moeten sluiten, maar we kunnen er ook zeker van zijn dat vele industrieën zullen verdwijnen of in grote moeilijkheden zullen komen en dat de werkloosheid, die de mensen niet willen aanvaarden, gelijktijdig gaat voeren, en dat lijkt mij ook wel belangrijk, tot een groot aantal revoluties, inclusief plundering. Ik voorzie dit alles niet, maar ik zie dat de mogelijkheid daartoe zich in steeds sterkere mate opbouwt.

Het valt mij op dat een zeer groot gedeelte van de mensen, dat nog niet rijp is voor geestelijk contact en dat geestelijk niet bereikt of gestabiliseerd kan worden, in toenemende mate gevaarlijk voor hun omgeving wordt. Op grond daarvan zou ik zeggen, ongeacht het grote aantal dat steeds meer openstaat voor geestelijke waarden en bewustwording, zowel onder de jongeren als onder de ouderen, moet toch worden gezegd dat wij althans voorlopig een deficit hebben aan geestelijke toegankelijkheid en dat daardoor een stabiliseren van de mensheid in

een samenleving en haar manier van samenwerken met de geest moeilijk, en waarschijnlijk in vele gevallen zelfs onmogelijk, zal zijn.

Dat klinkt allemaal natuurlijk niet erg optimistisch. Maar u moet niet vergeten dat de wereld zo enorm groot is en dat er heel veel krachten zijn. Er zijn kosmische krachten van geestelijke en van stoffelijke aard die inwerken. Je zou er zelfs de oude getrouwe aardstralen kunnen bijhalen, want die doen ook het een en ander. Al die dingen bij elkaar vormen een groot en complex geheel. In dat complexe geheel is ook de geest, of ze dat nu wil toegeven of niet, eigenlijk maar een kleine factor. Wel een factor met inzicht en met een zekere mate van overwicht. Je kunt de wip zo nu en dan laten overslaan, maar je kunt die niet in je eentje in beweging brengen of houden.

De mensheid zelf is zich te weinig bewust van hetgeen zij werkelijk wil. De mensen kennen heel veel uiterlijke verlangens die echter niet in overeenstemming zijn met hun innerlijke behoeften. Indien daarin verandering komt, zou de mensheid de wereld werkelijk kunnen regeren, dan zou ze meester zijn van de schepping en zou ze de schepping inderdaad aan zich kunnen aanpassen zonder haar gelijktijdig te vernietigen. Deze mogelijkheid bestaat voor de toekomst. Want door het toenemen van de gevoeligheid, het toenemen ook van de toegankelijkheid bij een zeer groot aantal mensen voor geestelijke invloeden en beïnvloeding, kunnen wij binnen niet al te lange tijd toch wel een verandering krijgen in de instabiliteit van de mensheid, zodat langzaam maar zeker daarin wat meer vastheid komt.

Dan is de vraag, wat doe je ermee? Ik heb u nu vele gegevens verstrekt die ik nog zou kunnen aanvullen.

Wist u dat er op dit ogenblik niet minder dan 17.000 hogere ambtenaren worden onderzocht wegens grove omkoopbaarheid, dan wel reeds in hechtenis zijn genomen? Ik heb het hier alleen over hogere ambtenaren, dus hoofden van zeer grote instellingen, van ministeries e.d. Gebleken is verder dat een, groot aantal gouvernementen gemanipuleerd wordt en zich daar niet aan kunnen onttrekken door economische belangen en dat dus de regering besluiten neemt, die tegen het belang van de gehele gemeenschap in gaan, maar die wel op kosten van de gehele gemeenschap worden genomen. Ik zou u een aantal gevallen kunnen citeren, die gaan van nieuwe wetten in de Bundesrepubliek Deutschland tot het vervreemden van een heel groot gedeelte van de productie in Rusland o.a. bij Djnepropetrovsk. Het is een rare wereld.

Als ik nu een synthese maak, kan ik alleen maar zeggen, ik moet kijken naar de mensheid. Want zo goed als ik kan kijken naar de uitstraling van natuurgeesten en van de aarde zelf, zo kan ik ongetwijfeld ook proberen de waarde van de uitstraling van een deel der mensheid te schatten. Helaas is dat niet mogelijk voor de mensheid als geheel, want er zijn nogal wat afwijkingen.

Wij zien op het ogenblik nogal wat negatief wit of groen roze wit in de uitstraling in India, Pakistan en delen van China. Dat zou erop wijzen dat die mensen ongezond zijn; er is met hen iets niet in orde. Gezien de kleur kan men niet aannemen dat het een kwestie van ziekte wordt. Het lijkt eerder iets te zijn van een roes en mogelijk hangt dat samen met invloeden van buitenaf.

Voor India vermoed ik dat er inderdaad sprake is van een bewuste verbreiding van bepaalde, voor die mensen roesvormende en "ik" vervreemdende middelen en dat daarnaast ook factoren van verhoogde straling een rol spelen.

In China lijkt het een roes te zijn die hoofdzakelijk tot stand komt door uiterlijke effecten. U heeft misschien wel eens een show gezien met stroboscopisch licht. Zoiets dergelijks kan werkelijk invloed uitoefenen. Ik meen dat ik in een deel van de maatschappij een dergelijk effect zie. Deze mensen zwepen elkaar op. Ze zijn in een toestand van volkomen onwezenlijkheid terechtgekomen. Ze maken wel de bewegingen van levende mensen, maar daar achter zit een vreemde hiaat en de vraag is, of ze een kater zullen krijgen of niet.

In de Verenigde Staten is het helemaal eigenaardig, omdat we daar in vele gevallen in de uitstraling een groenfactor zien. Dit komt niet zo vaak voor. U weet, de uitstraling is blauw en

daarin zit nu een groenfactor. Deze groenfactor wijst m.i. op een grote geestelijke instabiliteit. Het is denkbaar dat men gevestigde systemen gaat aanvallen.

En nu denk ik niet aan Nixon, maar aan bijvoorbeeld productiemethoden. Bepaalde gevestigde kerken zullen worden aangevallen, omdat men een andere godsdienstige praxis nastreeft. En als er wat heksenjagerij bij zou komen hier en daar, zou mij dat niets verbazen.

Kijk ik naar Europa, dan valt mij op dat Rusland op het ogenblik een tamelijk grote stabiliteit heeft. Een stabiliteit die men in Roemenië en Tsjecho-Slowakije niet aantreft. In Polen zie ik een variant waarvan men zou kunnen zeggen, deze mensen hebben op dit ogenblik ook een kleine later. Er zit weinig of geen bezieling in. Er is geen trots meer. Dat zou wel eens kunnen betekenen, dat als ze een vaandel krijgen waaromheen zij zich kunnen groeperen er ook daar gekke dingen kunnen gebeuren.

In Duitsland is de teleurstelling opnieuw gezakt en langzaam begraven. Ik meen daar vele, nogal sterke rechtse tendensen te zien, niet alleen politieke maar ook moralistische. Alleen mijn moraal is de juiste en elke andere kan beter dood gaan.

Nederland is verward en in zichzelf verdeeld en staat zeker niet aan de top als paragon van democratie, omdat alle voorstanders van de democratie kennelijk gelijktijdig tegenstanders zijn van democratie voor anderen.

Als ik zo de ziektebeelden bekijk, dan kan ik zeggen, het gaat wel. Kijk ik naar de levensmogelijkheden, dan valt mij ook het een en ander op. Om een voorbeeld te geven.

Als we stellen dat het gemiddelde inkomen in Nederland ligt rond fl. 12.000. en dat in Portugal datzelfde gemiddelde jaarinkomen zal liggen op ca. fl. 2.750. à fl 3.000, dan zien we wel een groot verschil in inkomen. Maar kijken we naar het levensgeluk, en dat is het wonderlijke, dan zie ik, als ik uitga van een schaal van 100, dat Portugal een levensgeluk toont van 63 à 65 waartegenover Nederland aan levensgeluk slechts 23 opbrengt. Er is kennelijk geen samenhang tussen inkomen en levensgeluk; dat wordt door andere omstandigheden bepaald.

Ook dit is zeer interessant. Als je een tussenbalans opmaakt, dan zoek je ook daarvoor een verklaring te vinden. Ik meen dat de verklaring hierin ligt, dat hoe meer je hebt, hoe minder je dit meerdere intens beleeft. Geluk blijkt voor een groot gedeelte samen te gaan met intensiteit van beleven. Waar die niet aanwezig is en de zaak oppervlakkig blijft, daar is geen wezenlijk geluk.

Een laatste punt dat ik in deze balans zou willen aanstippen

De kosmische beïnvloedingen van het afgelopen jaar gaven nogal veel felle wit factoren. Dit jaar blijkt de rood factor zeer sterk te zijn. Dat wil zeggen, dat de felheid van tegenstelling in dit jaar grotendeels door hartstocht wordt afgewisseld. De onredelijkheid neemt toe.

Gelijktijdig worden de mensen sterk gemotiveerd door gevoelens.

Kijk ik naar de blauw tendensen, die vorig jaar wel voorkwamen, maar over het algemeen door andere tendensen werden overschaduwd en kijken wij naar wat we voor dit jaar verwachten, dan ontdek ik een periode waarin de blauw tendens praktisch ononderbroken, dus zonder gestoord te worden door andere tendensen, domineert; dat is van ongeveer 15 oktober tot 10 december ('74). In deze periode krijgen wij herhaalde malen ongebroken de invloed van wijsheid, inzicht.

Dat zou er volgens mij op kunnen wijzen, dat bij een vergelijking van deze beide jaren veel van hetgeen er in het vorige jaar is begonnen doordat de tegenstellingen kenbaar werden, nu op enigerlei wijze op de spits wordt gedreven door emotionaliteit en dat juist hierdoor de problemen zo sterk op de voorgrond zullen komen, dat een redelijke oplossing moet worden gevonden die ook geestelijke achtergrond zal hebben. Ik zeg dit niet voor één land, ik zeg dit voor de gehele wereld. Ik verwacht dan ook dat er heel wat emotionele scènes zullen zijn voordat we 15 oktober hebben gehad.

Op het ogenblik is er een crisisperiode waardoor wij kunnen rekenen zelfs in de komende dagen op allerlei vreemde veranderingen vooral in West-Europa. Het lijkt mij hoofdzakelijk een

effect verandering te zijn. Oorzaken veranderen niet, maar de wijze waarop ze tot uiting komen zal op korte termijn wel veranderen. Dat zou kunnen wijzen op politieke moeilijkheden hier en daar, verder op een wijziging in commerciële oriëntatie op verschillende punten. Ten slotte zou het kunnen wijzen op genomen beslissingen, die waarschijnlijk pas veel later openbaar worden (vermoedelijk over 3 à 4 maanden) en die direct kunnen ingrijpen in het leven van heel veel mensen.

Wat Nederland betreft, denk ik aan delen van de wetgeving, die nog niet tot de openbaarheid zijn door gedrongen, maar binnenkort de openbaarheid wel zullen halen, omdat ze dan in de Kamer worden gebracht.

U ziet, als je een tussenbalans opmaakt, dan zie je wonderlijke feiten. Je ziet de hele wereld in ontwikkeling en in voortdurende verandering. Ik meen dat het opmaken van deze tussenbalans vandaag niet zonder nut is. Als wij uitgaan van alle geestelijke krachten die er werken, van de magische mogelijkheden die er bestaan en zo meer, dan zitten we nog altijd in een doolhof. Maar als we gaan beseffen wat er met de wereld aan de hand is en zeggen, hier staan we, dan kunnen wij verder gaan.

Maar zo een balans zoals ik heb gemaakt is voor de doorsnee mens moeilijk verder uit te werken. Ik wil daarom proberen de waarden van die balans nog eens kant en klaar te stellen.

1. De geestelijke ontwikkeling, zoals die in deze tijd plaatsvindt, betekent een groter verschil tussen hen die geestelijk openstaan en bewust zijn en degenen die zich afsluiten. Maar het betekent ook dat in toenemende mate geestelijke krachten door meer mensen zullen worden ervaren en eventueel gemanifesteerd.
2. De aarde zelf kan onder grote spanning rampen veroorzaken. Indien deze rampen werkelijkheid worden, zal dit niet alleen betekenen dat delen van de wereld in grote armoede en ellende leven en veel slachtoffers kennen, maar tevens dat ook economisch een enorme drang tot vernieuwing en verandering ontstaat. Ik meen dat deze veranderingen gelijktijdig een voorloper kunnen zijn van een nieuwe sociale en geestelijke ontwikkeling voor bepaalde gebieden.
3. De neiging sterk met het gevoelsleven te reageren en vooral gevoelsargumenten als werkelijkheid te aanvaarden wijst erop dat een groot gedeelte van hetgeen zich nu afspeelt niet redelijk is en daarom geen werkelijke levensduur heeft. Overeenkomsten in deze periode gesloten zullen van weinig betekenis zijn. Reacties of oordelen blijven in deze tijd twijfelachtig.
U moet ze als voorlopig beschouwen. U zult echter aan het einde van dit jaar de mogelijkheid krijgen uw vermoedens te toetsen en bewust en verstandelijk uw weg verder te kiezen. Dit geldt zowel voor staten als voor de eenlingen.
4. Natuurgeesten en natuurkrachten, die in vele gebieden hun activiteiten door een straling aankondigen, zullen over de gehele wereld verwarring kunnen veroorzaken. Die verwarring is goed, want juist als de mens begrijpt dat zijn milieu heftig reageert, zal hij niet alleen geneigd zijn wat beter voor dat milieu te zorgen maar zal hij tevens de behoefte gevoelen zich aan te passen aan de nieuwe mogelijkheden, die er nu in dit milieu zijn, en daarvan uitgaan. In dat geval voorzie ik dat aan het einde van dit jaar een aantal beslissingen vallen voor technische ontwikkelingen, die onder meer de bevloeiing van zeer grote arealen nu onvruchtbaar land inhouden en daarnaast een aanmerkelijke verbetering van de economische opzet in vele stadsdelen, die op het ogenblik door en als het ware bijna overwoekerd worden.
5. Gezien het geheel van de krachten en het werk dat vanuit de geest reeds nu geschiedt, en in toenemende mate natuurlijk zal worden toegespitst, moeten wij veronderstellen dat het mogelijk zal zijn bepaalde schadelijke figuren zowel als schadelijke producties, productieprocessen en schadelijke materialen te vernietigen of te doen vernietigen, rekening houdend met de inwerking van natuurgeesten en eventueel met de werking

van de aarde zelf. Daarnaast kan inspiratief worden ingegrepen. Het geheel van de ontwikkeling ziet er op dit moment dus niet ongunstig uit.

Er is een toenemende verwarring voor de mens, die geen overzicht heeft. Maar die toenemende verwarring zou ik eerder willen vergelijken met de hergroepering in een nieuw kader, zoals u die wel eens ziet bij een marcherend muziekcorps dat een figuurmars maakt. De verschillende muzikanten verlaten opeens hun plaats in de orde. Er is een schijnbare wanorde, maar daaruit ontstaat plotseling en zeer spectaculair een geheel nieuw patroon. Ik meen dat dit de meest waarschijnlijke oplossing is van alles wat wij op de balans van dit ogenblik vinden. Daarom is onze tussenbalans niet alleen hoopgevend, maar duidt ook aan dat geestelijke en materiële vernieuwing voor de mensheid een grotere harmonische mogelijkheid met de aarde, met de krachten van de natuur en met de krachten van de geest zullen inhouden.

ZIJN MENSEN ROBOTS?

In deze moderne tijd horen wij steeds meer vertellen dat de mens zelf niets kan beslissen. Zijn wil is een illusie; het product van moleculaire botsingen in een organisch geheel. Wat er dan overblijft, heet verstand en dat wordt weer gedomineerd door de reclame. En zo roept men uit. In deze consumenten maatschappij worden de mensen tot robots. Nu zou ik daar wel een paar kanttekeningen bij willen plaatsen. Ik herinner mij het jaar 55 n. Chr. in Rome. Het gewone volk werd cliënt (afhankelijke volgeling of huisgenoot van een aanzienlijk burger bij de een of andere politicus. Deze was geen politicus omdat hij van politiek hield, maar omdat hij veel geld had en zijn cliënten een redelijke verzorging en de gehele stad wat spelen kon bieden. Zo ging dat in die tijd.

Nu was er een man, die ontdekte dat het alleen maar nodig was de broden, die hij aan zijn cliënten liet uitdelen, iets groter te maken. Die man heette Claudius Publius. Hij liet daarom, wat wij nu zaagsel noemen, en nog wat andere nevenproducten in die broden inbakken, die hij vervolgens, wat toen nog niet de gewoonte was, over het bruine van de korst bepoederde met echt meel. En iedereen zei, als je cliënt wilt worden dan moet je naar Claudius Publius gaan, want die geeft veel meer. Die man had in deze tijd op ongeveer dezelfde basis een politieke partij als een D 65 of een C 72 kunnen stichten en aanhang kunnen krijgen. Ook in die dagen was misleiding onder de mensen normaal. Zelfs in de hoogtij dagen van Athene (ongeveer 150 v. Chr.) werden allerlei eigenaardige verklaringen vaak onderstreept door de komedie van onvrijwillige clowns (slaven) om daarmee bepaalde beslissingen of denkwijzen door te zetten.

Er is niet veel veranderd in de wereld. Mensen zijn geen robots, maar mensen zijn gemakzuchtig en dat kun je van een robot niet zeggen. Een robot heeft een beperkt doel, maar daar is hij dan ook helemaal aan gewijd. Een mens heeft vele doelen en hij wijdt zich over het algemeen aan beschouwingen daarover. Als u dus denkt, dat u in deze moderne maatschappij teveel wordt gemanipuleerd, dan kunt u niet zeggen dat het komt omdat ze van mensen robots maken. U kunt hoogstens stellen, dat u het gemakkelijker vindt om u als een soort robot te gedragen.

Eén van de punten, die de laatste tijd nogal eens naar voren komen, is de reclame. Reclame, zo zegt men, is een voortdurend volksbedrog, waardoor een verkeerd consumptiepatroon wordt bevorderd. Nu was er in 1570 een kerk in een mooie stad in Duitsland waar ze ook verduveld weinig klanten hadden. In deze kerk besloot men toen een paar wonderen te laten geschieden. Met de medewerking van een timmerman en een voorbij reizend toneelspeler werd het mogelijk een drietal wonderbaarlijke genezingen op te voeren bij een bepaald Mariabeeld.

De plaats werd een bedevaartsoord. Het wonderlijke is, dat veel mensen dachten dat ze daar van hun kwalen genazen. Ze voelden zich beter en dus kwamen er steeds meer. Het lijkt mij zoiets als een geestelijk Bayerconcern van de late middeleeuwen.

Reclame, mijne vrienden, is doodgewoon de mens de kans geven te denken wat hij wil en hem gelijktijdig te verleiden om die denkbeelden te associëren met een bepaalde plaats, een bepaald product, een bepaalde handelwijze. U zult het met mij eens zijn dat dat helemaal niet iets bijzonders is. Als een mens zo dwaas wil zijn, moet hij het zelf weten. Daarom roept men overal om duidelijkheid en openheid. Ik heb zelfs gehoord dat er mensen zijn, die pleiten voor duidelijkheid in de politiek, wat m.i. een contradictio in terminis is. Openheid en duidelijkheid zijn er altijd, als je nadenkt en als je kijkt.

Als u een product koopt zonder u af te vragen wat er in zit en het niet te kopen zonder dat u weet wat er in zit, dan is uw consumptie misschien wat beperkter, maar dan weet u precies wat u doet. Maar als u het gemakkelijker vindt de dingen zo te pakken, dan kunt u dat de fabrikant niet verwijten, want die wil zijn producten kwijt.

Dat is nu iets wat geestelijk ook een grote rol speelt. Als ik kijk naar wat er tegenwoordig allemaal voor grote geestelijke bewegingen aan de gang zijn, dan sta ik ook wel eens verbluft te kijken en ben ik wel eens geneigd om die robot theorie, dat gemanipuleerd worden, enigszins te onderschrijven. Dan denk ik aan mensen als Billy Graham, die als een twintig-eeuwse Peter van Amiens een nieuwe kruistocht inleidt, daarbij gesteund door zijn zeer goede vriend Richard Nixon. Maar wat heeft God, wat heeft innerlijk besef te maken met massasuggestie plus een heel aardig show programma? Dat was het wat Billy bracht. Show waarin zelfs een ballet van zangeressen opkwam, bekende trompettisten hoorngeschal produceerden, waarna hij zelf met zeemzoete stem, afgewisseld door enkele verbale donderslagen, de menigte duidelijk maakte dat het tijd was om je hier en nu te bekeren.

Als iemand denkt, dat God dat nodig heeft, laat hem dan maar geloven en zich bekeren. De enige vraag is, is de God die zo iemand nastreeft nu wel iets meer dan de premie die je krijgt, als je 125 pakjes van een bepaald merk margarine hebt geconsumeerd? Het is een reclame-stunt, zeker. Maar je weet het en je kunt het zien.

Als u wordt geconfronteerd met iemand die zegt, ik heb alle wijsheid in pacht, of zoals bij ons een geest, u komt vertellen wat nuttig en goed is voor u te weten en u denkt verder niet na, wie wilt u dan nog een verwijt maken? Natuurlijk de wereld wil bedrogen worden, maar ook wil de wereld graag dat een ieder zich conformeert. En als u de waarheid kent en u gaat dat dan nog duidelijk aan een ander vertellen, wordt hij alleen maar boos op u. Dat is precies hetzelfde als wanneer men u vertelt dat een wit wasmiddel niet goed is voor uw wasgoed, niet goed voor het milieu en ook niet goed voor u omdat er ook nog bepaalde allergische werkingen door kunnen optreden, dan wordt u misschien nijdig en zegt u, waar bemoeit u zich mee. Ik wil niet schrobben. Ik wil mijn was witter dan wit. Nu, dat is waar. Als je door zo een gat heen kijkt, is het witter dan wit.

Maar als je gelijk hebt, als je iets weet, als je zelf iets ervaart en onderzoekt, dan wil je toch daarnaar leven?

Ik vind iemand een dwaas die tegen een ander zegt, dat hij niet moet roken. Ik vind iemand een wijze, indien hij besluit zelf voortaan niet meer te roken. Ik vind iemand een dwaas, als hij zegt dat je je moet overgeven aan God en dan wel volgens zijn regels. Maar ik vind iemand een wijze, indien hij in zichzelf God ontdekt en zich aan die God overgeeft.

Een mens is geen robot. Een mens is een mens. Dat wil zeggen, hij heeft een bewustzijn, hoe beperkt dat stoffelijk ook moge zijn, hoe beperkt het misschien geestelijk nog is. Hij kan voor zichzelf uitmaken wat hij denkt, wat hij voelt. Hij kan er naar leven of hij kan het vertikken.

Een robot heeft een dergelijke mogelijkheid niet; die is geprogrammeerd. Een mens is niet geprogrammeerd. Zeker, men heeft bepaalde voorkeurprogramma's in hem ingebouwd, maar die domineren hem niet. Hij kan altijd zeggen, nu besef ik het anders en nu ben ik anders. Ik vind dat het in deze tijd wel eens goed is dat te zeggen.

Ik heb een enorme hekel aan mensen, die de eeuwige waarheid bezitten en haar vervolgens op anderen uitleven. Ik voel erg veel voor een mens, die in zichzelf ergens een besef krijgt van kracht, van geestelijke mogelijkheid, van geestelijke werkelijkheid en die daar wat mee doet. Zeker, de wereld denkt dan dat je gek bent.

Neem een lieveling van me; Franciscus van Assisi. Realiseert u zich wel dat hij de eerste "streaker" van de westerse geschiedenis was? Want toen zijn vader hem verweet, jij loopt in mijn kleren, jij hebt van mijn geld gegeten, zei hij; vader, niets van wat van u is zal ik meer dragen en hij gooide zijn kleren uit en stond in zijn nakie. Gelukkig was de kerk in de buurt in de persoon van een bisschop, die op dat moment erg ontroerd was (Franciscus had toch het gevoel dat God hem had geroepen en daarmee moet je als bisschop rekening houden) en hulde hem even in zijn mantel, waarna hij een pij liet aanrukken, die men ook voor boetelingen gebruikte en gaf hem die als kleed. Franciscus zei, wat ik voel dat juist is, dat doe ik. En toen hij meende dat hij een kerkje in Assisi de Porziuncola, moest restaureren, deed hij dat. Dan kunnen we zeggen, dat is dwaas. Maar hij deed dat, omdat hij voelde dat hij het moest doen. Hij liet zich niet afleiden door zijn vader, zijn moeder, de spot van de burgers of de verontwaardiging van vele van zijn vroegere gezellen. Hij was geen robot. Integendeel, hij toonde zich een mens door waar en getrouw, datgene wat hij in zichzelf besepte, te volgen. En dat is iets wat in deze tijd en in deze wereld net zo goed mogelijk is.

Mensen zijn robots. Ja, als ze te lui zijn om mens te zijn. Maar mensen zijn mensen op het moment dat zij bewust hun eigen wegen gaan en daarbij hun innerlijke waarheid vorm en gestalte geven in hun bestaan.

Nu heb ik mij wel eens afgevraagd, hoe ging dat eigenlijk vroeger? Het verleden heeft mij altijd gefascineerd. En dan kom ik tot de conclusie dat de mens van vandaag niet veel scheidt met de mens, die er vroeger was. Nu roepen natuurlijk de hoog beschaafde Nederlanders uit dat de Germanen maar een woest volk waren. Mensen, die de gehele dag bier dronken en om vrouwen dobbelden, als ze tenminste niet toevallig in een boot de Rijn kwamen afzakken. Die Germanen speelden net zo graag als veel mensen tegenwoordig met de speelautomaten. Er waren er ook die praktisch niet speelden. Die mensen dronken gerstebier dat zij zelf brouwden. Ze hadden niet veel anders om te drinken en het alcoholgehalte was 0,1 tot 0,3 dus dat gaat nogal.

De vrouwen waren zeker ook modebewust net als u. Er waren er bij die sieraden van barnsteen droegen, dat uit het noorden langs de barnsteenroute werd aangevoerd. Ook droegen zij draadsieraden, die uit Engeland kwamen of uit het Romeinse Rijk, richting Italië. Zij weefden hun kleding en trachtten die een beetje modieus te maken. Ze deden er alleen veel langer mee dan tegenwoordig.

Die Germanen leefden een gewoon leven. Zij hadden een maatschappij. Ze hadden een hoofdmans en of je die nu Germanicus noemt of Joop, dat maakt zoveel verschil niet uit. Die mensen waren net als u. In plaats van reclame experts hadden ze priesters. In plaats van politici hadden ze hoofdlieden, de oorlogshoofden waren de generaals, de gewone hoofden voor vreedstijd waren de politici. Zij hadden kleine industrieën. Ze wisselden producten uit. Ze dreven handel, op een andere schaal dan u, maar het waren dezelfde mensen. En diezelfde mensen maakten dezelfde vergissingen. Misschien dat je daarom zou kunnen denken dat een mens een robot is.

Maar wij zien ook dat er Germanen waren, die er uit braken. Er waren er die naar Rome gingen en daar probeerden een bepaalde kunst of handwerk te leren. We zien dat er onder hen waren die zich bij de Romeinse legioenen voegden en zelfs officier werden en zo de krijgskunst leerden. Wij zien dat er onder hen waren die onder meer naar het zuiden van Engeland en naar Wales gingen waar ze iets leerden over tinbewerking en mijnbouw. Die mensen moesten uit hun sfeertje wegbreken, dat was de grote moeilijkheid.

Zo was het ook met de Romeinen. Er zijn Romeinen geweest, die werkelijk grote mensen waren. Mensen, die tot ver in de binnenlanden van Afrika doordrongen of die met waar begrip doordrongen tot aan de Rijn, de Donau en verder. Mannen die leefden voor wat ze zagen en

die dat alles heel bewust gade sloegen en beleefden. Die mensen leerden veel. De meerderheid bleef liever thuis zoals nu. Vooral als het om geestelijke zaken gaat, blijft men liever thuis. Want per slot van rekening, je kunt nu op Gods genade hopen, halleluja en wat krijg je anders? Maar we behoeven niet lui te zijn. Er is geen noodzaak om dat ene patroon voortdurend te blijven volgen. Het is maar de vraag wat we ervoor over hebben.

Een bekende sterrenwicheelaar (de man is gestorven omdat hij sterrenwicheelaar voor Wallenstein was) heeft eens gezegd, en dat is een van de weinige keren geweest dat hij de waarheid sprak, er zijn voortdurend invloeden die de mogelijkheden van de mens mede bepalen. Maar het is juist de beslissing die je neemt onder deze invloeden, welke bepaalt wat je bent en wat je wordt.

Ik zou dat ook willen zeggen voor de maatschappij, voor de kerk en voor al het geestelijk leven. Ik zou ook tegen u willen zeggen er zijn vele invloeden rond u, kosmische en anderen, maar wat u werkelijk bent en wat u bereikt, hangt niet af van die invloeden maar van wat u bent door de beslissingen die u neemt op het juiste ogenblik. Dat is erg belangrijk.

U denkt waarschijnlijk, ik kan niet anders meer. U isoleert u misschien van de mensheid het kan toch niet anders meer. Of u denkt, nu ja ik zal mijn weg wel kiezen, maar laat mij nu maar gebruiken wat er is, want het kan niet anders meer. Zolang u zo bent, kan het niet anders. Dan bent u inderdaad een robot, een soort marionet, die buiten zijn wil om wordt gemanoeuvreed langs wegen die hij zelf niet begeert en ternauwernood kent. Maar u kunt ook uw eigen beslissingen nemen. Aangezien mijn geachte collega (de vorige spreker) heeft getracht u het een en ander te zeggen over de wereld van vandaag, zou ik een paar dingen willen zeggen over de vraag hoe je jezelf kunt zijn.

1. Aangezien de zeden van de mens voortdurend veranderen met de tijden, wat vandaag goed is, is morgen kwaad en omgekeerd, heeft het geen zin u aan zeden te houden, die u niet als juist erkent. Leef volgens uw besef en uw eigen wetten, maar doe dat dan wel consequent.
2. Hoe meer u heeft, hoe meer het u heeft. Dit is een citaat, licht gewijzigd, van een vriend van mij. Bezit is belangrijk voor zover het u dient. Zodra u meer bezit dan u nodig heeft om al het voor u belangrijke tot stand te brengen wordt u erdoor belemmerd. Beperk daarom uw bezit tot het noodzakelijke, maar gebruik dan ook alles zo intens mogelijk.
3. Er bestaat geen pad naar de geest en geen methode, transcantaal of anderszins, waardoor u in de werkelijkheid van de geest kunt doordringen. De geest is altijd rond u, de geest leeft in u. Besef van uzelf is voldoende om de betekenis en de kracht van die geest kenbaar te maken in en door u. Dus vermoeit u zich niet teveel met het leren van vreemde systemen. Het is een dwaas, die in zijn eigen land een vreemde taal leert alleen om het menu op de juiste wijze te kunnen samenstellen.
4. Geestelijke kracht is overal. De methode waarop u die gebruikt is niet belangrijk. Als u haar gebruikt, moet u resultaat hebben. Als zodanig geldt, elk gebruik van geestelijke kracht dat tot resultaat voert is voor u juist. Maar het betekent niet, dat diezelfde methode voor een ander ook maar enigszins bruikbaar zal zijn.
5. Indien u wordt geconfronteerd met zeer diepzinnige en hoog gaande redeneringen, probeer dan eerst alle vreemde woorden te vertalen, schrap dan alle overbodige woorden en beschouw de overgebleven boodschap. Op die manier begrijpt u wat er is gezegd en kunt u werkelijk reageren volgens uw eigen inhoud. Indien u de woorden niet vertaalt, dan bewondert u wijsheid die niet bestaat.

Met deze punten heb ik u een kleine weg getoond, waardoor u aan het robot zijn kunt ontkomen, waardoor u het gemanipuleerd worden op deze wereld door mensen, door

stoffelijke krachten, economische krachten of zelfs geestelijke krachten tot een minimum kunt terugbrengen U zult nooit helemaal vrij zijn. Maar wie wil dat eigenlijk? Zolang de mens bestaat, heeft hij altijd ergens de behoefte om deel te hebben aan anderen, om ergens bij te horen. Dat is helemaal niet zo erg. Maar u kunt in ieder geval loskomen van dingen, die niet een deel zijn van uzelf, van uw behoeftepatroon, van uw besef. Als u dat allemaal heeft gedaan, zult u de grootste waarheid vanzelf ontdekken Als je leeft voor anderen, dan heb je zelf pas een leven. Maar als je voor jezelf leeft, heb je helemaal geen leven. Dit is ook belangrijk.

Vrienden, dit was mijn poging om kort en goed te bewijzen dat mensen geen robots zijn. Ik heb dit onderwerp aangesneden, omdat er tegenwoordig in steeds toenemende mate publicaties in omloop komen waarin men, naar men zegt op wetenschappelijke gronden, tracht te bewijzen dat de mens alleen maar gemanipuleerd wordt door zijn milieu, dat hij geen wil heeft en dat zijn gehele gedragspatroon en zijn gehele bewustzijn alleen maar het resultaat zijn van de omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Als u dergelijke dingen ontmoet, verzoek ik u terug te denken aan dit kleine onderwerpje.

TEVREDENHEID

Tevredenheid, zo sprak de meid,
bezit een mens pas in het graf.
Hij is van alles af,
vraagt niet wie hem iets gaf
en wie hem iets onthield.
Hij ligt, hij rot en weet van niets.
En zo een ieder die het ziet,
aanschouwend wat in hem bestaat,
zichzelf even gadeslaat,
zo zegt hij en niet zonder reden,
de mens die dood is, is tevreden.

Maar werkelijke tevredenheid ontstaat eigenlijk niet door de dood. Ik ken veel geesten aan onze kant, die ook nog niet tevreden zijn.

Tevredenheid is aanvaarding. Dat klinkt heel vreemd. Vele mensen denken tevreden zijn, is niets wensen. Maar dat is dwaas. Tevredenheid is aanvaarden wat bestaat en daarmee gelukkig zijn, dus er vrede mee hebben. En dan mag je dromen van wat je verder nog wilt. Je mag proberen het waar te maken, als je het maar niet als een recht beschouwt dat wat je droomt waar zal worden, want daarin zit het haakje.

Innerlijke vrede vinden wij, indien we uitgaan van wat we zijn, van de wereld waarin wij bestaan en van de mogelijkheden die wij hebben. Zodra wij deze vrede vinden, wordt ze een hechte basis van waaruit wij verder kunnen leven en waardoor wij steeds weer in staat zullen zijn iets te bereiken wat ons begerenswaard lijkt. En dan zullen wij ook moeten aanvaarden dat het er is. Wie aanvaardt wat hij is en wat het leven is, is tevreden. Niet omdat hij geen verlangens meer heeft, maar omdat hij beseft dat ook het heden goed is.

LES 10 - DE RITMEN VAN DE WERELD

Als we teruggaan in de historie, dan komen we tot een paar verbluffende ontdekkingen. Er is een zondvloedverhaal. Dat zelfde verhaal vinden we bijna overal. Het wordt dus wel moeilijk aan te nemen dat hier alleen maar sprake is geweest van een kleine overstroming ergens in Mesopotamië. Aan de andere kant zitten er mogelijk verschillen van 400 tot 500 jaar indien u historische datering nastreeft tussen de rampen, die worden gemeld in Afrika, in Zuid-Azië, in Mexico en in het noorden van Zuid-Amerika. Verder is het opvallend dat de meeste rampmeldingen terugvallen op ongeveer dezelfde keten, d.w.z. op een bepaalde afstand van de huidige equator.

Gaan we terug in de legenden of wat dat betreft, houden wij ons bezig met de uitspraken zoals die van Solon, dan krijgen we de indruk dat het meermalen is gebeurd. Er schijnen steeds weer rampen te gebeuren op aarde. Steeds weer schijnen ze een grote omkeer te betekenen in een bestaande ontwikkeling, steeds weer dreigen ze een beschaving te vernietigen en zien wij als gevolg van die rampen elders plotseling vreemde ontwikkelingen.

U moet niet denken dat dit alleen maar wordt gezegd, omdat het mooi klinkt. Denk maar eens aan bijvoorbeeld de hoeveelheid wonderlijke geraamten, die zijn gevonden in de asfaltputten in het zuiden van de Verenigde Staten. Denk eens aan wat er in het ijs aan dieren is gevonden. Het gaat niet alleen om de mammoet en de wolhuidrinoceros, er zijn ook nog andere dieren gevonden, die theoretisch althans met deze dieren in de buurt plachten te leven.

Er zijn ook nog andere deposito's op deze wereld waar dergelijke vreemde dingen kunnen worden geconstateerd.

Er zijn opgravingen gedaan in een kolenmijn waar een stuk steen werd aangetroffen waarvan men dacht dat het een fossiel was. Bij nader onderzoek bleek echter dat daar een spijker in zat, althans een soort priem van metaal, die als spijker gebruikt zou kunnen worden. Maar gezien de manier waarop die in de steen was gedrongen, zou dat 50 tot 60 en waarschijnlijk meer duizenden jaren geleden daarin gekomen moeten zijn. Wij nemen nu het gunstigste geval aan dat het in een moeras terecht zou zijn gekomen. Als we dat nagaan, komen we tot de conclusie dat er op deze wereld inderdaad vele wonderlijke rampen zijn gebeurd. Al die rampen betekenen een verandering in beschaving, een verandering ook in het leven dat op de aarde dominant is.

Nu zal het voor iemand moeilijk zijn om daaraan een ritme vast te knopen. Zo moeilijk lijkt het mij niet. Ga ik terug tot Atlantis, dan weet ik dat er een ramp moet zijn geweest ongeveer 20.000 jaar geleden. Dergelijke rampen schijnen eveneens te zijn voorgekomen in Ethiopië, waar bij onderzoekingen die gedaan zijn betreffende het Tafelland (het hoogland) is gebleken dat daar omstreeks die tijd een enorme waterstroom moet hebben gestaan. Er is verder een overlevering van een ramp die ongeveer 80.000 jaar geleden zou zijn gebeurd. En als ik dat nog verder uitreken (ik wil dat in dit korte bestek niet allemaal apart benoemen), dan kom ik tot de conclusie dat:

- a. rampperioden met een gemiddelde duur van ongeveer 750 jaren op deze aarde plegen terug te keren per 35.000 jaar.
- b. wanneer een dergelijke ramp is gebeurd, niet altijd de stand van de aardas is gewijzigd, maar dat in vele gevallen wel zeer extreme klimaatveranderingen zijn ingetreden en het atmosferisch geheel vaak sterk van karakter is veranderd.

Dergelijke rampen zijn kennelijk niet altijd watersnoodrampen, zoals het bekende verhaal van de zondvloed.

Er blijken ook overleveringen te zijn van rampen, die direct of indirect te maken hebben met stenen die uit de hemel vallen of vuur dat uit de aarde komt en in een geval zelfs met een

absolute duisternis, die een aantal dagen geduurd zou hebben (de schattingen verschillen nogal, want het zijn overleveringen, laten wij dus veiligheidshalve zeggen een dag of drie) en gepaard gaande met geweldige stormen. Het zijn de stormen, die dan alles vernietigen.

Zou dat nu allemaal toevallig zijn? Als we het zo bezien dan zit er een zeker patroon in. Er is een regelmaat, die zeker niet op een duizend jaar precies uitkomt, maar die toch ondanks dit alles een te vaste periodiciteit vertoont, een regelmaat, zodat wij kunnen aannemen, dit staat in verband met de aarde zelf. Om dit nader te definiëren moeten we geestelijk gaan werken en komen dan tot de gevolgtrekking dat de aarde een aura heeft.

Die aura verandert bij tijden van hoofdkleur. Op het ogenblik is de gemiddelde uitstraling van de aardaura blauw; d.w.z. dat de gemiddelde uitstraling van het meeste leven op aarde blauw is of mede door blauw wordt bepaald. Nu kunnen wij zeggen, dat is wijsheid, wetenschappelijkheid en techniek. Dat is de duiding die wij eraan geven. Maar voor die tijd is de uitstraling een tijdlang purper geweest, dus met een rode gloed erin. En het is bijna zeker dat in die periode er op aarde een magische beschaving van hoge trap heeft bestaan.

Gaan we nog verder terug, dan vinden we zelfs een periode dat de uitstraling van de aarde tussen groen en geel schijnt te weifelen. In die periode vinden we de sauriers e.d. Zou misschien, het is maar een vraag, die uitstraling van de aarde in bepaalde perioden veranderen en zou dit betekenen dat de levensvatbaarheid van bepaalde vormen op aarde daardoor verandert?

Als ik u aan het einde van deze cursus deze vraag voorleg, dan is dat zeker niet omdat ik verwacht dat binnenkort de aarde zal vergaan. Integendeel. Ik verwacht ook niet dat er binnenkort een ingrijpende verandering in de aura (de uitstraling) van de aarde zal optreden. Maar wat intrigerend is, is dat de aarde, als persoonlijkheid, periodieke veranderingen vertoont. Deze veranderingen komen mede tot uiting in de uitstraling. Datgene wat wij u vroeger eens hebben verteld over de communicatie tussen planeten en sterren zult u zich wel herinneren. Daar hebben we toen gezegd dat er een fluctuatie in de aura is. Maar een fluctuatie is altijd geënt op de op dat moment bestaande hoofduitstraling.

De periodiciteit van een dergelijke communicatie is nooit helemaal uit te rekenen. Als twee mensen elkaar ontmoeten, kun je ook niet zeggen hoe lang ze met elkaar zullen praten. Maar als het een eigenschap van een persoonlijkheid is, dan moet je dat wel kunnen zeggen. Dan moet je kunnen zeggen, dit is een ritme. De conclusies over dit onderwerp zijn:

1. In de aarde bestaat een ontwikkelingsritme dat in aardse tijd is uit te drukken. Het schijnt per fase ca. 35.000 jaar, iets meer of minder, in beslag te nemen. In elk van deze perioden ontstaat er een zodanig grote beïnvloeding van al het levende op aarde dat ook hierin sterke mutaties, zoals het uitsterven van rassen e.d. zonder meer kenbaar worden.
2. De uitstraling van de aarde (de aura waarbinnen de mens en al wat er op aarde bestaat leeft) is mede bepalend voor de ontwikkelingsmogelijkheden, maar ook voor de geestelijke banden en capaciteiten van de mens en van al het andere leven. Indien er een verandering optreedt in de uitstraling van de aarde, dan zal een mens, die daarop is ingesteld alleen niet verder kunnen komen. Hij zal dan plotseling geïsoleerd zijn, afgesloten van het gemeenschappelijk bovenbewustzijn. Hij zal daarnaast ook vele energieën die hij nu kan onttrekken aan de omgeving, niet meer vrijelijk kunnen ontvangen. Veel van wat op het ogenblik heilzaam is, wordt dan giftig en omgekeerd.

Ik stel dat het ritme van de aarde slechts één van de vele veranderingen is, die op aarde periodiek plaatsvinden. Als wij rekening houden met de gemiddelde duur waarin een totale afwikkeling tot stand komt, dan ontdekken wij dat dat ligt tussen de 21.000 en 24.000 jaar; d.w.z. een ontwikkeling van 0 jaar tot maximum zoveel jaar. Nadien is er een periode van fluctuaties. Er is geen werkelijke vermindering of verbetering. Er is slechts een zekere golfbeweging in het uitstralingspatroon van de aarde en dat wil zeggen dat de mens, of het levende wezen dat dan aan de top staat, deze fluctuaties meemaakt zonder zich verder naar boven te kunnen ontwikkelen of te dalen tot onder een bepaald peil.

Dit is een heel interessante situatie want in 2/3 van zo een ritmische periode van de aarde speelt ontwikkeling een rol en in 1/3 van die tijd treedt stabilisatie op. Om dat te begrijpen zou men de functies van die ontwikkeling moeten bezien in verband met de aarde.

De aarde zelf is bezielde. Rond haar zijn de z.g. elementen. Die zijn ook bezielde, d.w.z. er komen levensvormen in voor. Al deze levensvormen, geestelijk en anderszins gebonden aan de aarde, zullen te allen tijde eveneens aan het ritme van de aarde gebonden zijn zowel voor hun ontstaan, hun bestaan, hun verdwijnen als voor hun ontwikkeling.

Ook dit is interessant, want als we ongeveer 10.000 jaar teruggaan in de geschiedenis, dan vinden we niet alleen allerlei verhalen over reuzen, elfen, faunen e.d, maar ze krijgen enige zin van werkelijkheid.

Gaan we nog veel verder terug in de geschiedenis van de aarde, dan vinden we op een gegeven ogenblik het geraamte van een mens, die aanmerkelijk groter dan normaal moet zijn geweest. Men schat dat de mens toen een gemiddelde grootte had van tussen 2.70 m tot 3 m. Ofschoon er een skelet is gevonden waarvan de totale grootte ongeveer 5 m moet zijn geweest. Dat zijn dingen die gevonden zijn, die wetenschappelijk geconstateerd zijn. Er zijn dus andere mensvormen geweest. Deze mensvormen worden een beetje opzij geschoven. Dat waren geen mensen, zegt men dat moeten excessen zijn geweest of mutaties, die maar een korte tijd hebben geleefd. Een mens, die zo denkt en die zich als het specimen ziet van de bewustzijn dragende krachten, zal waarschijnlijk ook andere levensvormen die bewustzijn hadden opzij zetten. Zijn al die fauntjes, dwergen, reuzen en feeën wel zo onwezenlijk als het lijkt of zijn ze in de moderne tijd eerder een flauwe echo van iets wat eens werkelijkheid is geweest? Ik weet dat de mensen daar liever niet over nadenken.

Wij weten precies hoe het begonnen is. Adam kreeg Eva. Eva kreeg trek. De slang gaf de appel, Adam kreeg de appel en Adam en Eva zaten in de ellende en vonden de eerste mode uit, het vijgenblad, Maar daar voor moet er ook iets geweest zijn. Hoe kan het anders dat een zoon van Adam en Eva wegtrekt naar een vreemd volk? Hoe kan het anders dat er legenden zijn over niet menselijke wezens, die in de vroege historie van de mensheid een grote rol spelen? Denk maar eens aan de strijd van Ardoena en Krishna.

Denk eens aan het optreden van Hanoeman, de apenkoning. Is dat alleen maar legende of hebben wij hier nog te maken met een echo van een werkelijk bestaan van een hogere bewustzijnsvorm in een andere dan menselijke gestalte? Ik meen dat dit niet onjuist is. Ik heb dat alles nagegaan en het volgende beeld ontwikkeld. Er zijn op aarde vele levensvormen geweest, die elk voor zich geestelijk en stoffelijk een maatschappelijk hoogtepunt konden bereiken. Elk daarvan heeft geleefd onder andere omstandigheden, maar de levensduur van het ras is bepaald door het ritme van de aarde. Sommige rassen kunnen vele ritmische slagen blijven bestaan, maar dan zullen ze in een dergelijke periode hun aard en inhoud aanmerkelijk veranderen. Er is dan sprake van een plotselinge mutatie die ten dele geestelijk, maar ook stoffelijk is.

Ik stel verder, dit ritme kan niet alleen van de aarde zijn. Het is de reactie van de aarde als persoonlijkheid op een totaliteit waarmede ook de aarde verbonden is. Dan is het duidelijk, dat

elke fase van de aarde dus de kleur van haar aura gedurende zo een periode van een slag van het ritme, kosmisch zinrijk moet zijn en dat die ook voor de aarde zinrijk moet zijn.

Indien wij aannemen dat dit juist is, en ik meen dat wij dat mogen doen, dan kunnen wij ook stellen dat de aarde in zichzelf afzonderlijke ontwikkelingen doormaakt, die worden gereflecteerd in alle stoffelijk leven en in elke vorm van bestaan, die op de wereld mogelijk is. De geest is kennelijk niet geheel aan de aarde gebonden, ook al bestaat er een attractie voor de overgegang waardoor de aarde nog voorkeur in zijn belangstelling heeft. Hij kan eveneens met andere planeten en andere werelden contact opnemen. Hij leeft in een ander dimensionaal bestel. Hij werkt met energieën en krachten, die hij alleen op aarde in een bepaalde gebonden vorm kan terugvinden. Dan is het redelijk om aan te nemen, dat het ritme van de aarde voor de geest belangrijk is, omdat hierin afwisselende fasen van bewustwordingsmogelijkheid op aarde worden geschapen

De huidige tijd is dan niet een periode van decadentie. Het is een historische fluctuatie waarin de 2200 jaar periode een rol speelt, maar vooral ook de gehele ontwikkeling die de aarde zelf doormaakt. Ga ik na hoe de aarde in de huidige fase tot ontwikkeling is gekomen, dan moet ik veronderstellen, dat we inderdaad een periode tegemoet gaan waarin de eigen uitstraling van de aarde praktisch stabiel blijft en een verdere ontwikkeling niet goed mogelijk is. Er blijft dan alleen de fluctuatie in het leven.

Maar dat betekent dat het bewustzijn en de bewustzijnsmogelijkheid binnen een levensvorm nu geestelijk een top kan bereiken juist door het gelijk blijven van de stoffelijke mogelijkheden en de daaraan gebonden ervaringen. Dit impliceert volgens mij dat het Duizend jarig rijk dichtbij is. Niet omdat er de een of andere hemelse gebeurtenis plaatsvindt en de mens verlost, maar omdat er een periode komt waarin de stoffelijke ontwikkeling gelijkblijvend zal zijn, waarin de verstandelijke ontwikkeling van de mens niet verder kan voortgaan, maar wel de geestelijke ontwikkeling en zo de totale geestelijke inhoud van de mens kan worden uitgebreid bij een praktisch gelijk blijven van zijn stoffelijke mogelijkheden.

Indien u dit alles aanvaardbaar vindt en wij hierin een geestelijke betekenis zien, zouden wij ons kunnen afvragen wat die verschillende kleuren betekenen.

De werkelijkheid is wit licht. De werkelijke en totale kracht omvat alle krachten. In een kleurenvergelijking moeten wij dan ook wel wit noemen. De fase, die wij op aarde doorlopen, is een stoffelijke. Alle additionele kleuren, krachten en inwerkingen kunnen we geestelijk projecteren, maar niet stoffelijk materialiseren. (Met stoffelijk materialiseren bedoel ik, dat men in zijn stoffelijk wezen in staat is aan dergelijke krachten, die voor de geest te concipiëren en te richten zijn, een vorm of gestalte in stoffelijk waarneembare zin te kunnen geven). Indien bepaalde krachten door de geest kunnen worden gericht, kunnen ze niet in zuiver stoffelijke vorm bestaan. De enige vorm waarin ze kunnen optreden is die van kracht. En wel een kracht, die optreedt als een variant van de eigen uitstraling van de aarde. Dat is een belangrijk punt.

Ik kan niet de aura van de aarde veranderen; d.w.z. ik kan de geaardheid van de levenskracht zoals ze op dit moment op aarde bestaat niet wijzigen. Ik ben gebonden aan dit kosmisch ritme, ook als geest. Alle krachten zijn voor mij als geest, mits mijn bewustzijn voldoende is, zonder meer te bereiken of ik in de stof leef of in een geestelijke sfeer. Dan kan ik alle krachten op aarde projecteren, maar de werking die ik verkrijg is een verschuiving in de inwerking van de eigen uitstraling van de aarde. Anders gezegd, ik kan geen anders geaarde levenskracht aan een persoon toevoegen langs geestelijke weg, maar wat ik wel kan doen, is werkingen van de bestaande levenskracht zodanig notuleren dat het verschijnsel daarvan in een persoon anders wordt. Wij hebben dan met het bovenstaande iets belangrijks geconstateerd.

De mens is onderworpen aan de ritmen van de aarde. Hij is onderworpen aan haar relaties met zon, maan en planeten. Hij is onderworpen aan de aura van de aarde, kortom, hij is

stoffelijk behoorlijk bepaald, maar hij heeft een geestelijke vrijheid. Door die geestelijke vrijheid kan hij niet veranderen wat bestaat, maar hij kan de werking van wat bestaat voor zichzelf of voor iemand anders waarop hij zijn geestelijk vermogen geconcentreerd richt, wel wijzigen. En hiermede is de onafhankelijkheid van de mens groter dan u zo op het eerste gezicht zou aannemen. Want omdat de mens de werking van de aarde als het ware kan richten, kan hij de verschijnselen op aarde voor een aanzienlijk deel toch wel bepalen.

Hoe moeten wij de inwerking van een dergelijke geestelijke kracht zien? Het is als met biljarten. Als je drie ballen hebt en je speelt de speelbal wit recht aan dan stoot wit recht door en de speelbal wordt afgeremd, valt dood. Als ik echter mijn speelbal iets links of iets rechts richt, dan ontstaat er in tegengestelde richting een effect van de tweede bal. Door dit te berekenen kan ik eventueel middels een band of direct rood raken.

Indien u te maken heeft met de kracht van de aarde, dan is ze in zich niet zonder meer te veranderen maar door de wijze waarop mijn kracht de kracht van de aarde beroert, ontstaat er een effect. De kracht van de aarde blijft in wezen gelijk, maar verandert van richting. Daardoor veroorzaakt ze effecten, die zonder dat niet tot stand zouden komen. En daarmee is de mens soms machtiger dan de wereld zelf, niet door de massa energie waarover hij beschikt, maar door het feit dat hij de energieën van de aarde voor eigen doeleinden kan gebruiken.

Nu is de mens niet het enige bezielde wezen op aarde. Er zijn allerlei elementalen en andere entiteiten, die misschien niet stoffelijk kenbaar zijn, naar die onderhevig zijn aan de aura van de aarde. Voor hen geldt precies hetzelfde. Er zijn mensen, die zich afvragen, hoe moeten wij ons dat voorstellen? Ik kan een demon beheersen, roept de magiër uit. Die man moet wel een beetje getikt zijn. Maar als je nu begrijpt dat ik de kracht van de aarde kan veranderen en daarmee een verandering tot stand breng in het leefmilieu van een niet stoffelijke entiteit, zolang die aan de uitstraling van de aarde gebonden is, dan wordt het ineens begrijpelijk dat die magiër dat kan en zijn die voorstellingen van goden en demonen plotseling niet meer zo dwaas als ze lijken. Zeker, een geest die even paleizen verplaatst (het ideaal van bepaalde bouwondernemingen), bestaat niet. Maar er bestaan krachten, die een gebouw kunnen vernietigen of de wording daarvan kunnen bespoedigen.

Als we de ritmen van de aarde en daarnaast de invloed van zon en maan precies kennen, dan kunnen we zelfs heel nauwkeurig berekenen op welk punt van de aarde en op welk ogenblik daar een bepaalde kracht is en hoe die gewijzigd kan worden.

Bij biljarten is een van de regels die je leert, baseer een stoot nooit op een bal die niet geheel stil ligt. Dus speel rustig. En dat is bij de magie ook het geval. Bij esoterie en geestelijke wetenschappen eveneens. U heeft rust nodig, want u moet zien hoe de zaken verlopen. Als u dat dan goed bekeken heeft, kunt u heel vaak dingen die u wenst verwezenlijken. Gebruikt u uw kracht verkeerd, ja dan..... Ik herinner mij eens een stoot te hebben gegeven, die m.i. een uitstekende massé moest worden, maar ze resulteerde in lichte schade aan het laken en een biljartbal die in een bierglas terecht kwam. Verkeerd gebruikte krachten kunnen ongevallen veroorzaken.

Krachten ontwikkelt de mens niet alleen als hij dat bewust wil. De mens ontwikkelt bepaalde energieën ook door zijn manier van denken en beleven. De emoties van een mens stralen uit en beïnvloeden en veranderen zijn omgeving. Maar als ze zijn omgeving veranderen, dan betekent dit ook dat ze een inwerking hebben op de kracht, de aura van de aarde in die omgeving.

Indien een mens dat doet dan gebeurt er niet veel. Als honderd mensen dat doen, kan er wat meer gebeuren. Als duizenden mensen dat doen, dan is er sprake van een onbewust geschapen grote invloed waardoor effecten op aarde worden veranderd. Dan houdt dat in, dat onbewuste gerichtheid van emoties, verlangens of angsten van een groot aantal mensen in elke fase van het aardse bestaan een andere inwerking zullen hebben, maar dat ze in alle gevallen een afwijking zullen veroorzaken van de rechte lijn van oorzaak en gevolg, zoals die stoffelijk kan worden verwacht.

Hiermede hebben wij gezegd, dat een groot gedeelte van de onregelmatigheden die op aarde plaatsvinden worden veroorzaakt door massale invloeden van bewust leven van mensen of geesten, die actief zijn binnen de aura van deze wereld. Dezen brengen onmiddellijk kenbare resultaten of effecten tot stand die stoffelijk constateerbaar zijn.

Er zijn kosmische invloeden, die op uw persoonlijkheid inwerken. U bent kleiner. U ontvangt die kracht dus op een andere manier dan de aarde. Daardoor verandert u meer dan de aarde en daarom hebben kosmische kleuren of stralen invloed op u. U heeft echter invloed op de aarde zodra uw aantal maar groot genoeg is. Alleen de verstoring is plaatselijk. Dat betekent, dat als een paar honderdduizend mensen op het Binnenhof, aangenomen dat het die zou kunnen bevatten, daar emotioneel geladen hun verontwaardiging uitbleren, zij onmiddellijk een verstoring van evenwicht tot stand kunnen brengen, die bijvoorbeeld een overstroming van de Oude Rijn ten gevolge zou kunnen hebben. Want wat dan gebeurt, moet in de omgeving plaatsvinden.

Het zal niet in Zeeland of in Friesland gebeuren. Het zal zeer waarschijnlijk blijven tussen het Noordzee-kanaal en de Nieuwe Waterweg, omdat het centrum in Den Haag is, want dat heb ik verondersteld. Hiermede heb ik alleen maar een voorbeeld willen geven van een plaatselijke beperking van dergelijke invloeden.

Als de mens een eigen ritmiek van emotie kent, zal hij onbewust inwerken op het ritme van de aarde en de daardoor mede bepaalde waarde van de aura van de aarde. Hij zal zo effecten tot stand brengen waarin zowel bezielde natuurkrachten als niet bezielde invloeden een rol spelen en die hemzelf en zijn omgeving tot brandpunt zullen hebben. Dan kunnen we zeggen.

Al zijn we de slaven van de wereld, al zijn het de ritmen van de wereld die de ontwikkeling van mensen dieren en planten daarop bepalen, toch zijn wij, zodra wij bewustzijn dragen, machtig. Want wij kunnen, binnen de begrenzing van het ritme dat de aarde bepaalt, ook bepalen wat er op de aarde gebeurt. Wij kunnen niet onze eigen ontwikkeling stoffelijk zo vergroten dat we verder gaan dan de uitstraling van de aarde maximaal toelaat, maar wij kunnen geestelijke waarden en invloeden in onszelf vergaren waardoor wij in staat zijn de werkingen van de aura van de aarde binnen de begrenzing van het ritme te bepalen. Wij kunnen de kleur (de invloed) niet wijzigen, maar wij kunnen de gevolgen daarvan zodanig bepalen, dat het voor ons is alsof die invloed niet zou bestaan.

De ritmen van de wereld zijn schijnbaar bepalend voor alles wat er met mensheid en leven gebeurt. Bewust leven erkent deze standaardwaarden die de wereld brengt, erkent de voortdurende pulsaties die worden bepaald door planeten, zon en maan en het bouwt daaruit een eigen kracht waardoor het in staat is zichzelf te zijn en te blijven en zijn eigen werkelijkheid zowel als die van de wereld te beseffen, terwijl de illusies van de wereld, die met elke uitstraling gepaard gaan, langzaam verdwijnen.

Het gebeuren van de wereld is interessant, naar het wordt interessanter, indien wij begrijpen wat daarop inwerkt, want dan pas zien wij een werkelijkheid en weten wij waar onze mogelijkheid tot geestelijk ingrijpen ligt en op welke manier wij deze mogelijkheid kunnen realiseren onder onze huidige condities.

Ik meende dat dit een aardig slotonderwerp was. U heeft tamelijk veel gehoord over de wereld en over alles wat daarmee in verband staat, zowel van de moderne historie als van de bezielende en levende krachten in de wereld als geheel. Nu heb ik daaraan een soort sluitsteen willen toevoegen.

De aarde kent haar eigen ritmen. Ze heeft een eigen leven, een eigen uitstraling, die verandert in overeenstemming met de fasen van ontwikkeling waarin ze zich bevindt. Maar de mens, ongeacht de fase waarin de Wereld zich al dan niet bevindt, ongeacht zelfs een wisseling van fasen die optreedt op een bepaald moment, is in staat voor zich en voor degenen waarop hij bewust zijn geestelijke krachten richt die condities te scheppen waardoor hij een maximum

aan bewustzijn, aan werking en aan evenwicht voor zichzelf kan handhaven. Een belangrijke conclusie.

Werelden zijn machtig, maar de mens is niet machteloos. Integendeel, mens en geest zijn zelfs tegenover dergelijke grote entiteiten met hun enorme energieën en mogelijkheden in staat hun eigen weg te kiezen en binnen de grenzen, die aan hen gesteld zijn, in een bepaalde uiting alles te bereiken wat voor hen werkelijk noodzakelijk is.

Ik eindig met een laatste vermaning.

Bedenk echter, dat werkelijke harmonieën altijd en hoofdzakelijk zelfs mede geestelijk bepaald zijn. Stoffelijke aspecten zijn secundair. U kunt met stoffelijke aspecten niet iets geestelijks tot stand brengen. U kunt hoogstens stoffelijk een geestelijke toestand bevestigen om zo een versterkte concretisering te verkrijgen van uw eigen kracht en instelling en daarmee, binnen het kader van de uitstraling van de aarde, de door u gewenste effecten doen ontstaan.

DE WERELD IN WOORDEN

“De wereld is een gekkenhuis, daarom voelt zich de mens er thuis.” Wat natuurlijk wat overdreven is, want per slot van rekening kan het huis er niets aan doen dat er gekken in wonen en je kunt niet zeggen, dat alle mensen gek zijn. Het is alleen moeilijk uit te maken wie er gek is. Degene die denkt dat hij normaal is of de ander.

Als je over de wereld hoort praten, dan is het altijd weer een poging om de mens te etaleren als de meerdere van de wereld waarin hij leeft. Ik denk dat het leuk is om een kleine selectie van dergelijke uitspraken bijeen te brengen waarop ik, en dat zult u van mij kunnen begrijpen, mijn commentaar doe aansluiten.

“De mens is de kroon van Gods schepping”.

Arme God dat Hij niets beters heeft kunnen vinden.

“De mens is dat wezen waarin het geheel van de natuurlijke ontwikkeling zijn top aan intelligentie heeft bereikt”.

Misschien kan de natuur ook niet verder, het zal haar schuld wel niet zijn.

“Als wij de mens bezien, zo is hij het stoffelijk voertuig van een hogere geestelijke kracht, die zich door bewustwording en voorstelling met de materie verheft tot eenheid met het Allerhoogste”.

Ik neem onmiddellijk aan dat het waar is. Ik hoop dat de meeste mensen het beseffen, maar ik meen dat van eenwording betrekkelijk weinig te vinden is, behalve misschien in de een of andere slaapkamer voor de rest is het meer verdeeldheid dan wat anders.

“Het geheel van het leven is één”.

Het is goed dat men het zegt, want als je ziet hoe het ene deel het andere opvreet, vraag je je wel eens af, waar gaat dat naartoe? Maar nu weet je het, naar de eenheid. Die eenheid zal dan wel bereikt zijn, wanneer het ene deel al het andere heeft opgevreten.

“Alle krachten der natuur zijn bezielde. Dat weet ik, daarvan ben ik overtuigd”.

“Deze bezielde krachten hebben een eigen persoonlijkheid en een eigen structuur en reageren op het totaal van de aardse uitstralingen zowel als op menselijke

gedachtengolven”.

Arme wezens dat ze ook op menselijke gedachtengolven moeten reageren.

“God wandelt op deze wereld”. Dat is een citaat van een nogal recente secte. Als God op deze wereld wandelt, is Hij een van de weinigen die nog geen auto heeft.

“Jezus houdt van je, oké?”.

Natuurlijk is dat oké, maar wat word je er wijzer van? Het is verstandiger als jij van Jezus houdt en daar mankeert nog wel wat aan. De meeste mensen zeggen dat ze van Jezus houden, omdat ze van zichzelf houden en hopen dat ze door te zeggen dat ze van Jezus houden de anderen erop attent maken hoe goed ze zijn, zodat anderen hen zullen bevestigen in hun gevoel van meerwaardigheid en ze nog meer van zichzelf kunnen houden dan ze doen.

“Het geheel van de natuur toont ons een stoffelijke evolutie, die in steeds hogere vormen ten slotte resulteert in een menselijk bestaan”.

Wat een afgang voor de aarde. Is er wel een evolutie? Alle stellingen daaromtrent zijn gebaseerd op een geleidelijke ontwikkeling die, mede gezien de historie van de aarde zelf zoals is neergelegd in haar lagen, niet bestaat. Waarom gaat men uit van een geleidelijkheid die niet bestaat? Waarschijnlijk omdat men niet wil toegeven dat men zelf een toevalsproduct is dat bepaald is door omstandigheden, die men zelf niet kan beheersen.

“De mens”, roept een goeroe uit, “is een centrum van geestelijke krachten en zo verdrijft hij de illusie en leeft hij in de werkelijkheid”.

Ik zou zeggen, waarde goeroe, de ellende bij de mensen is, dat ze geestelijke krachten hebben en die niet gebruiken; dat ze denken dat ze in de werkelijkheid leven en daarom hun illusies verdedigen tegen elke werkelijkheid, die u zou willen openbaren, dat ze niet geloven in een leermeester, die hun iets leert wat ze reeds zelf al niet meer geloven. Deze filosoof moet ik met enig respect citeren. Het is onze Wereldleraar, die sprekende tot de mensen zei:

“Indien u beschikt over middelen en u gebruikt ze niet om een taak te vervullen, bent u een dwaas. Want hij, die over middelen beschikt en ze om welke reden dan ook niet gebruikt, zal zijn falen niet meer kunnen verontschuldigen. Daarom is het belangrijk, dat elke mens zijn krachten benut, de stoffelijke zowel als de geestelijke, en dat hij met gebruikmaking van al zijn faculteiten voortdurend de eenheid en de vrede, die de basis zijn van alle bestaan, voor zich probeert waar te maken”.

Dat is mooi gezegd, Meester, maar binnenkort komt er weer een secte die zegt, dat geldt alleen als je tot onze groep behoort en dan ben je weer net zo ver als tevoren. Interessant zijn ook de van een wat ander niveau afkomstige uitlatingen.

“Zwart is mooi. De blanken zijn onvolmaakt en verwaand. Wij zwarten zijn niet verwaand. Wij zijn mooi en werkelijk en wij kunnen alles bereiken, indien wij ons niet laten overdonderen door de uitroep dat wit beter is”.

Dat klinkt als een protest tegen een witwasmiddel. Het is een uiting van raciale verwaandheid en het maakt ook duidelijk dat blank en zwart kennelijk nog niet begrijpen wat menselijkheid betekent.

Er zijn ook mensen, die het op een wat wonderlijke toon brengen, zoals een staatsman kort geleden.

“Het is onze plicht ervoor zorg te dragen dat allen in vrede en geluk kunnen opgroeien en hun eigen middelen zullen verwerven om een grotere welvaart te verkrijgen”.

Ik vond dat zeer opvallend. Deze staatsman namelijk behoort tot een land dat ontzettend veel wapens exporteert. Misschien beschouwt hij deze als het juiste middel om welvaart te verkrijgen. Er zijn althans verschillende banklopertjes in deze tijd, die het als zodanig reeds beschouwen.

Als ik probeer door te dringen in het wezen van de wereld, dan moet ik mijzelf gaan citeren.

“De wereld is een klas in een school waarvan je niet eens weet dat je er op bent”.

“De wereld is een werkelijkheid waarmee je rekening moet houden, zelfs als je droomt.

Wanneer je rekening houdt met je dromen, dan kom je in de werkelijkheid altijd verkeerd uit.”

“Een wereld is voor een mens pas draaglijk door zijn geloof en zijn illusies, want als hij niets heeft om in te geloven en geen verwachtingen koestert die nooit waar kunnen worden dan kan hij datgene wat hij is in zijn wereld niet meer aanvaarden.”

Dat is allemaal een beetje negatief. Maar ik kan, het ook positief zeggen en dat op grond van mijn persoonlijke ervaring.

“Wat je op aarde meemaakt is pas belangrijk wanneer je dood bent, want dan pas ga je de betekenis ervan beseffen en daardoor zul je zelf aan betekenis kunnen winnen.”

“Lijden op aarde is voor een groot gedeelte zelfmedelijden. Werkelijk lijden op aarde is ondergaan en sterker worden, omdat je de beproeving doorstaan hebt.”

“Een werkelijk geloof is op aarde een zekerheid, die zo sterk in je geworteld is, dat je handelt volgens je geloof en dan ziet, dat de feiten aan je geloof beantwoorden, ook als dat niet logisch is”.

“Wetenschap op aarde is het verzamelen van feiten zonder te beseffen, dat die slechts op een enkel vlak liggen. Naast de feiten zijn de emoties van de mens evenzeer belangrijk, zo goed als zijn geestelijke waarden. Indien die worden toegevoegd aan de wetenschap ontstaat er een alomvattend besef dat echter niet meer in weten en zeker niet in wetenschappelijke betogen uitdrukbaar is”.

“Wil een mens bewuster worden, dan moet hij beginnen met te doen. Zij die voortdurend overwegen wat zij moeten doen, weten misschien wel wat ze zouden willen doen, maar ervaren niet wat er gebeurt wanneer ze het doen. De ervaring van wat je doet is belangrijker dan alle goede voornemens, alle overwegingen bij elkaar”.

“Magie is het gebruikmaken van krachten, die anderen niet beseffen om effecten te verkrijgen die anderen niet begrijpen, wetend dat je werkt met krachten die in en door jezelf werkzaam zijn en die uit jezelf in anderen direct kenbare resultaten tot stand brengen.”

“Wie de magiër speelt, is iemand die probeert om gewone dingen bovennatuurlijk te doen schijnen. Iemand die bewust is, probeert om schijnbaar bovennatuurlijke dingen als een natuurlijk facet van zijn bestaan te aanvaarden en daarmee te leven, want hierdoor

vergroot hij zijn natuurlijk bestaan.”

“Alle bewustwording begint met beleving. Zonder beleving is bewustwording ondenkbaar”.

“Alle erkenning is eerst mogelijk door beschouwing. Zonder beschouwing geen erkenning. Waar beleving en beschouwing elkaar aanvullen, ontstaat erkenning en bewustwording en daarmee de mogelijkheid op hoger vlak te reageren, te ageren en resultaten te bereiken”.

“Luisteren betekent opnemen. Maar al wat je opneemt, blijft eenvoudig dood, tenzij je het weergeeft. Daarmee maak je het voor jezelf levend. Eerst wat voor jezelf levend is, kan je leven en je besef van leven beïnvloeden. Neem op wat je leert, maar zorg er vooral voor dat je het weer tot uiting brengt, want eerst door het geuite heeft het werkelijk betekenis”.

“Een explosie is vaak een kleine menselijke vergissing met enorme gevolgen.”
(Dit wordt waarschijnlijk einde augustus '74 actueel).